

catalunya música revista musical catalana

NOVEMBRE 1996

NÚM. 145 PREU: 500 PTES

**ORIO
MARTORELL**

**Memòria
viva**

Adagio, la vostra botiga de música.

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA
Muntaner, 300, Xanfrà Laforja
Tel. 200 81 00

CENTRE COMERCIAL GLORIES
Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS
BARICENTRO - Tel. 718 97 51

MADRID
Hermosilla, 75, Esq. Gral. Pardiñas
Tel. 435 89 89

MADRID-2
LA VAGUADA - Tel. 730 48 82

3A ÈPOCA ANY XIII
NÚM. 145, NOVEMBRE 1996

Consell de Direcció:
Pere Artís (editor), Pere Burés
(Coordinació amb Catalunya
Música), Jaume Comellas (direcció
periodística) i Lluís Millet (direcció
musical)

Maquetatge: F.S.
Secretaria de redacció: Teresa
Martínez
Fotografia: Pau Barceló

Publicitat: Art-Co/ 2000
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpresió: Ormograf, S.A.
Impressió: Agpograf
Distribució: Distribarna, S.A.
Dipòsit legal: B-34.432/83
ISSN: 1136-7458

Consell Editorial: Fèlix Millet
(President), Montserrat Albet, Josep
Ma. Bricall, Josep Ma. Busquets, Josep
Caminal, Oriol Carbó, Jordi Casas,
Josep Casanovas, Joan M. Clavaguera,
Gregori Estrada, Gabriel Ferrer, Joan
Guinjoan, Carles Guinovart, Oriol
Martorell, Joan Matabosch, Xavier
Montsalvatge, Ramon Muntaner,
Ramon Pla i Xavier Turull.

Col·laboren en aquest número:
JOSEP M. AINAUD DE LASARTE,
MONTSERRAT ALBET, JOAN
ARMANGUÉ I HERRERO, PERE ARTÍS,
PETER BACCHUS, JOSEP
CASANOVAS, XAVIER CASANOVAS-
DANÉS, CESC, JAUME COMELLAS,
JOSÉ GUERRERO MARTÍN, JORDI
MALUQUER, LLUÍS MILLET, XAVIER
MONTSALVATGE, M. LLUÏSA MORAN,
MÒNICA PAGÈS I SANTACANA,
DAVID PICÓ S., MARTA PORTER,
FRANCESC TAVERNA-BECH,
JOAQUIM VILÀ I FOLCH I JOAN
VIVES.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
Tel 268 10 00
08003 BARCELONA

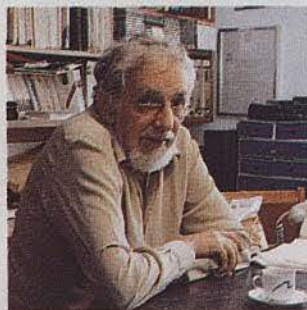
Els articles publicats a "Catalunya
Música/Revista Musical Catalana"
expressen només l'opinió dels seus
autors.
© de les reproduccions autoritzades,
VEGAP, Barcelona 1996.

SUMARI

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Oriol Martorell

Narcís Bonet

FOTO: BARCELÓ

FOTO: BARCELÓ

TEMA

MUSICALIA

SCHERZANDO

DISCOS

- 5 Decisió lúcida
- 6 Oriol Martorell 1929-1996
per Josep Casanovas
- 8 Oriol Martorell, símbol
per Pere Artís
- 10 L'amic inoblidable
per Xavier Montsalvatge
- 11 Mikrokosmos. I, doncs, Oriol...
per Pere Artís
- 12 L'Oriol de "Vergara"
per Josep M. Ainaud de Lasarte
- 13 Del seu affm. Sr. Oriol Martorell
per Jaume Comellas
- 14 Narcís Bonet estrena a Barcelona
El cementiri marí
per Peter Bacchus
- 19 Tangents. Camprodon
per Jordi Maluquer
- 22 Joan Alavedra i la música
per Montserrat Albet
- 24 Els músics al Parlament de Catalunya
per F. Taverna-Bech
- 26 La música tradicional a l'Alguer
per Joan Armangué i Herrero
- 29 Alacant homenatge Gerhard i Ligeti
per José Guerrero Martín
- 31 Musical retaule
per J.C.C.
- 32 Música tal com raja
per David Picó S.
- 33 Pedagogia i orquestra
per Xavier Casanovas-Danés
- 35 Unes lleis de mercat molt particulars
- 36 L'instrument d'alt nivell. Un mercat quasi
impossible
per Mònica Pagès i Santacana
- 39 Músics a la recerca de la peça excepcional
per Marta Porter
- 42 Bruno Canino. Pel camí de la veritat
per M. Lluïsa Moran
- 48 Dos clàssics italians del segle XX
per F. Taverna-Bech
- 53 La dansa de Fabià Puigserver
per Joaquim Vilà i Folch
- 56 per Cesc
- 58

OT ALLÒ QUE US INTERESSA

Més de 70 revistes d'abast nacional estan associades a l'APPEC.

Per a més informació: APPEC Rambla de Catalunya, 10, 1 er.

08007 Barcelona Tel. 412 76 28 Fax: 317 83 86

Ho trobareu a les revistes en català

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

INFORMACIÓ GENERAL
INFANTIL I JUVENIL
CULTURA
RELIGIÓ
POLÍTICA
PEDAGOGIA
AGRICULTURA I RAMADERIA
ESPORTS
MÚSICA
ARTS PLÀSTIQUES
TEATRE I CINEMA
CIÈNCIA I TECNOLOGIA
ENTRETENIMENTS
HISTÒRIA
FOLKLORE
SATÍRIQUES
ARTS DECORATIVES ■ ■ ■

catalunya música / revista musical catalana

Ja en sou subscriptor?

INFORMACIÓ:

Sant Francesc de Paula, 2 – Tel. 268 10 00 – 08003 Barcelona

Una organització peninsular ha fet pública la decisió d'instaurar una normativa *de facto* en ordre a la retribució màxima dels intèrprets lírics.

No podríem sinó alegrar-nos-en, d'aquest propòsit, l'aplicació del qual voldríem veure ampliada a totes les altres modalitats (a més de la lírica), i assumit per tots els qui són implicats en el fet musical.

Amb totes les excepcions que hom vulgui —que hi són i hi han estat—, és massa generalitzada la pretensió de molts artistes, o de llurs representants, que els organitzadors de les diverses manifestacions musicals estirin més el braç que la màniga, en haver d'acceptar uns *cachets* predeterminats; una exigència aplicada a un aspecte delicat i decisiu, que afecta l'equilibri presupostari indispensable i, doncs, la línia de flotació de la vida musical pública.

Fóra llarg d'escatir les causes per les quals s'ha arribat a aquesta situació. Tanmateix, no refusaríem d'aventurar, entre aquelles raons, la implantació —si més no en l'àmbit barceloní en un pretèrit no excessivament llunyà— d'un cert concepte de mecenatge per part d'alguna entitat; una opció per a la qual el factor econòmic no era excloent. Amb la qual cosa, els valors de signe positiu —a la llarga, i en esdevenir-se una mutació operativa inevitable al compàs de l'evolució política, cultural i social— foren superats pels negatius, els quals han revertit desfavorablement en tots.

I no descartaríem tampoc, per explicar-nos el fet que comentem, una raó més profunda i no pas conjuntural; la pràctica d'un cert maniqueisme, concretat en l'exaltació d'allò aliè i en una vergonyant valoració del que ens és propi. Amb totes les conseqüències subsegüents, incloses les d'ordre econòmic.

De fet, no és cap secret per a ningú que la vida musical peninsular ha estat vista per molts intèrprets com a camp en el qual fer realitat unes pretensions econòmiques que s'han guardat prou bé d'exigir en d'altres països de més solatge cultural i musical.

Benvingudes, doncs, les accions i mesures que resituïn el tema en els termes justos; una adequació la consecució de la qual esdevé urgent.

L'exigeix, no solament la realitat —voler forçar la qual és suïcida— sinó també la dignitat, si hom no vol ser tingut per mesell.

Decisió lúcida

Oriol Martorell

1927-1996

per JOSEP CASANOVAS

Hi ha personalitats de les arts o de la ciència que són extraordinàries, però entre elles n'hi ha només unes quantes que en un instant històric determinat sorgeixen per impulsar un gir inesperat en l'univers de les idees i de la cultura, o bé per ocupar un lloc decisiu, vacant en la societat. Aquest és el cas d'Oriol Martorell, home providencial per a uns anys precisos i crucials de Catalunya.

El cant coral, la música tota, la direcció de la musicologia, la pedagogia i l'animació dels moviments patriòtics catalans durant més de quaranta llargs i significatius anys van trobar en ell la persona idònia. Martorell era conscient del caràcter d'apostolat que se li reclamà al llarg de tota la seva existència i el va exercir amb un abocament total de les seves facultats. Ell, i només ell, desenvolupà una activitat senyera, callada o pública, segons que calia, dirigint una nadala en la intimitat o bé cent mil cantaires en una diada d'exaltació patriòtica...

Els seus orígens —pare, Artur Martorell i Bisbal, i mare, Maria Codina i Relats— semblen portar-lo cap a una carrera més afí a la pedagogia que no pas a l'exercici de la música; música que a la llar es cultiva amb fidelitat, sobretot al cant familiar a *cappella* i, d'antuvi, sense sospitar-ne cap mena de dimensió professional futura. Aquestes formacions entre germans s'incrementaren amb les germanes Solanich i successivament fins a l'embrió d'una Schola —aviat, ja, Coral Sant Jordi. Mentrestant hi ha el batxillerat cursat a l'Institut Milà i

Fontanals, l'aprenentatge seriós de la flauta i els intensos contactes amb el grup de mossèn Batlle.

Veiem, doncs, en aquesta mena d'evocació telegràfica de fites biogràfiques per als coneixedors de la realitat catalana dels anys quaranta i següents com es van assentant les bases d'una personalitat singular, paradigmàtica. Manca, però, la que és evidentment la dada definitiva respecte de la formació de Martorell, la seva llicenciatura universitària en la branca d'Història, la més afí a una llicenciatura d'Art llavors encara inexistent.

Cronològicament hem arribat a la darrera de les fites biogràfiques de la primera etapa juvenil del músic, el nomenament com a secretari de l'Orquestra Municipal, llavors de recent creació. En aquelles circumstàncies això volia dir, sobretot, la Secretaria del seu director titular, Eduard Toldrà. Aquest era un d'aquells artistes extraordinàriament afables envers els seus col·laboradors i seguidors, amb els quals fàcilment exercia com a "guru" inconscient amb total generositat.

Aquesta trobada Toldrà-Martorell aviat assolí aspectes ben marcats de docència i aprenentatge de l'ofici de director. I així fou com la Coral Sant Jordi adquiriria un titular de la màxima solvència i, en general, el moviment coral català una important renovació, una segona renaixença. En el camp simfònic i de cambra existia un estol d'instrumentistes solvents que malvivía de formacions eventuais que mancaven del tot d'unes estructures culturals mínimes. L'Orquestra Municipal va ser l'exemple d'un tímid experiment innovador d'aques-

tes estructures tan abandonades a casa nostra. Però si les mancances eren grans en aquest camp simfònic, molt més ho eren encara en el del cant coral, en el qual el temps que calia recuperar era molt més significatiu. Entre altres antecedents negatius, el llarg temps d'exili interior de l'Orfeó Català va fer que Martorell, junt amb un breu elenc de benemèrits directors corals, prenguéss la davantera d'aquesta segona renaixença coral. En els temps de l'Orfeó Català s'havia descobert que el cant orfeònic reclamava unes noves exigències per poder interpretar Bach i Beethoven. Ara es plantejaven les exigències d'una nova alçada dels temps. El nou repte era ara Stravinsky, Ellington i Bartók, ensems que el manteniment oficial de tot el repertori popular i tradicional.

S'imposava una nova era, sobretot una nova figura del director coral, de la qual una vegada més Martorell fou l'exemple més característic. Per una banda, a uns directors de la categoria de Scherchen o Celibidache, els era lliurada una coral bàsicament preparada i sense fissures tècniques per a una convencional tasca d'assaig amb una simfònica. Per una altra, encara sempre la permanència de la cançó tradicional. Sobretot la propagació en una tasca de formació de nous directors d'adults i d'agrupacions infantils. Aquí es on la Coral Sant Jordi fou més exemplar en totes les seves seccions.

Era, doncs, una figura de músic molt versàtil, la que els nous temps exigia. Era un director tècnicament molt preparat. Un director que, per exemple, va vigilar com cap altre el balanç

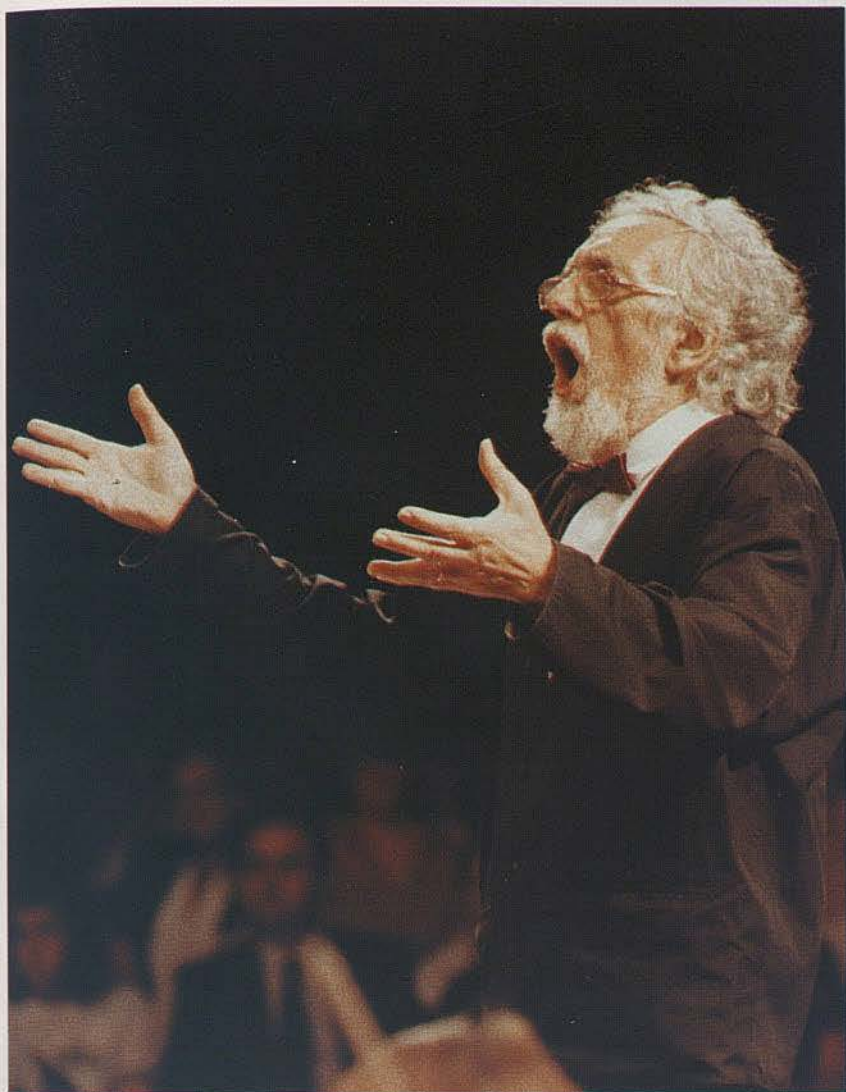

FOTO: BARCELÓ

Concert de comiat com a director titular de la Coral Sant Jordi
(7 de juny de 1991)

sonor d'una coral i la creació de densitats i equilibris. Fou l'introduïdor a Catalunya de la tècnica d'estudi sistemàtic i puntual de la massa de cantaires per a cada obra del programa i del destriament de petites cèl·lules polifòniques. La seva autoritat com a director arribà a un alt nivell, per la seva austeritat en el gest, pel profund coneixement de totes les partitures al seu abast i per la gran tècnica que va arribar a assolir, fruit de la vasta experiència que li conferia el fet d'ésser segurament el director que més va actuar en públic.

Ja és hora, no obstant això, que desfem un possible malentès d'un Oriol Martorell només vital, sempre al capdavant d'una massa coral, petita o gran. Tot això no hauria estat factible si no hagués estat també un musicòleg

important, literalment un erudit. Si no hagués estat així, no hauria resultat cobejat fora de Catalunya i al més alt nivell internacional. En cert sentit potser la llarga tradició simfònico-coral a Catalunya el podia haver fet caure en les interpretacions de caire romàntic, grandiloqüents, espectaculars, però també se'n va deslliurar oportunament, fins a l'extrem de poder ésser considerat com un dels primeríssims promotors de les noves escoles interpretatives amb fidelitats històriques primordials. Havia arribat a crear, per exemple, amb la *Passió segons Sant Joan* de Bach, un prodigi d'austeritat, de severitat, que ell defensava aferrissadament com inqüestionable per a aquesta partitura. Les seves versions de Mozart romanen antològiques, però

quan de la polifonia renaixentista i barroca es tractava, retornava als orígens d'aquella música de les velles seus.

Aquesta autoritat acadèmica, ratificada amb les constants audicions estrangeres de la Coral Sant Jordi, unida com sempre al seu insubornable entusiasme, li van atorgar també un lloc destacat en les grans organitzacions i moviments internacionals, com Europa Cantat i A Coeur Joie. Fins ara ha estat considerat com un dels puntals més destacats del moviment coral europeu.

Retornem encara a aquella inicial vinculació amb el món de l'ensenyament i constatarem com aquest principi educacional, de pedagogia, restarà sempre subjacent en qualsevol activitat. L'ensenyament del cant coral i, sobretot, la seva pràctica constant, quotidiana, no haurà tingut mai cap altre paladí comparable a Oriol Martorell. Per cert, aquella inicial vocació pedagògica es confirmà amb el nomenament com a professor universitari d'Història de la Música. També exercí des d'aquesta càtedra una altra missió d'ensenyament a les noves generacions.

Les més altes condecoracions municipals –Medalla d'Or al Mèrit Artístic de la Ciutat de Barcelona– i nacionals catalanes –Creu de Sant Jordi– li han estat atorgades, però cap va arribar a reflectir en tota la seva grandesa la dimensió més transcendent de la seva personalitat, la del patriota. Un exemple viu per a les futures generacions d'ofrena de tot allò que realitzà Martorell. Tota l'obra privada i pública vora dels orfeons a Catalunya i a l'estranger. L'exercici de la música com a presència obligada en els instants i actes en què aquesta havia de fer-se abanderada d'una identitat. I així, des dels primers instants fins a l'esclat de Sant Boi i el Camp de Barça. Defensà Catalunya i *Els Segadors* des de l'escó de parlamentari, però sobretot des del primer faristol de director de magnès cors espontanis.

Oriol Martorell, símbol

per PERE ARTÍS

La gernació que assistí, el prop passat dia 26 d'agost, als Caputxins de Sarrià, a la cerimònia religiosa en memòria d'Oriol Martorell testimonià un cop més, i de manera taxativa, la dimensió simbòlica de qui ara ens ha deixat. Una multitud de condició i generació plurals, autèntica reducció de la nostra societat, que —civilitzadament— s'acomodà com pogué al recinte o restà a la placeta d'accés seguint l'acte per la megafonia.

Una gernació que, amb l'instint segur del poble, sabia que aquella era l'ocasió per tributar l'homenatge pòstum a una persona que havia encarnat públicament i coratjosament les aspiracions d'una col·lectivitat. I aquesta persona tenia un nom: Oriol Martorell.

I això no són paraules vanes. Ho justifico: prop meu, a la zona lateral adjacent al presbiteri, un cop els bancs ja ben plens, un grup de persones s'encabí al poc espai disponible (entre elles, una anciana i un adolescent). El veïnatge propicià un intercanvi generalitzat de comentaris: l'adolescent, ell sí, havia cantat diverses vegades dirigit per Oriol Martorell; la senyora de vuitanta anys mai no hi havia parlat, amb l'Oriol, però *avui jo havia de venir; avui, ací, jo no hi podia faltar!*

Aquell adolescent i aquella velleta eren, de sobte, als meus ulls, exponent d'identificació de tot el ventall generacional amb un home i la seva obra.

Estic convençut que, aquell dia, tots els qui érem als Caputxins sabíem que *no hi podíem faltar*. Des dels polítics fins al poble ras, tot passant per amics i coneguts, pels estaments musicals, culturals i professionals.

Aviat és dit, això de poder concitar una unanimitat sem-

En un assaig de la Coral Sant Jordi al Cercle Artístic de Sant Lluc en presència de l'Abat Escarré (1964)

blant! Aviat és dit, veure —en una cerimònia religiosa no exequial— rostres adults marcats per l'emoció; contemplar gent de tota edat fent esforços per mantenir-se serena; sentir veus que es trenquen en el cant i que, malgrat tot, canten, encara que sigui amb llàgrimes als ulls; exhaurir-se la generosa previsió de Sagrades Formes per tanta gent com participa en l'Eucaristia...

Tot això, i moltes altres coses, aviat és dit! Però, propiciar-ho, només és a l'abast d'aquells que han esdevingut un símbol, d'aquells en qui una comunitat es reconeix i s'identifica, d'aquells que han esmerçat la vida en el servei als altres. Com ara l'Oriol Martorell.

M'he esforçat a ser un bon català i un bon cristià. Aquests

mots amb què l'Oriol volgué ser recordat pòstumament resumeixen els dos pols de la seva existència.

La *catalanitat* de l'Oriol! Aquesta dimensió amarà totes les fibres del seu ésser, per ella sacrificà legítimes aspiracions personals i per ella no planyà cap esforç que li fos demanat.

Tot, en l'Oriol, era assumit sota el prisma de la catalanitat. Per servir-la, mai no tingué un no per a ningú ni per a res que contribuís a consolidar-la i enaltir-la.

I si, com és sabut, aquest compromís prengué una concreció pública màxima en la seva Coral Sant Jordi (esdevinguda, alhora, instrument musical de prestigi i eina de sensibilització cívica) i en l'absorbent dedicació al món coral, al qual esmerçà els millors afanys fins a culminar en

Presentació del Llibre del Centenari de l'Orfeó Català (1992). D'esquerra a dreta, el Molt Honorable senyor Joaquim Xicoy, President del Parlament de Catalunya; Fèlix Millet, President de l'Orfeó Català; Oriol Martorell i Pere Artis (foto: Barceló)

la presidència de la Federació Catalana d'Entitats Corals, cal remarcar també que aquest mateix compromís es féu palès en tants àmbits que es beneficiaren del seu generós lliurament (del món discogràfic, a la Universitat; del més modest acte cultural, al Parlament de Catalunya, etc.).

És des d'aquesta realitat que, en la consciència popular, la figura de l'Oriol fou assumida com la d'un capdavanter; una consciència refermada els darrers vint anys i especialment en tot el procés de recuperació democràtica, del qual l'Oriol fou una de les imatges identificadores (aquells *Segadors* a Sant Boi...!).

El cristianisme de l'Oriol! Aquesta és una parcel·la massa privada per comentar-la sense caure en el perill d'una grollera intromissió. Me n'abstindré, doncs. Però sí que cal dir que

mai no amagà les seves fondes conviccions cristianes (assumides de forma madura, i crítica quan calia) i, com sempre, traduïdes en fets: des de la intervenció en el II Congrés Litúrgic de Montserrat fins a la direcció dels cants en la missa que el papa Joan Pau va celebrar el 1982 al Camp Nou, tot passant (entre moltes altres opcions) pel servei musical dominical a la comunitat cristiana dels Caputxins...

Tocant aquesta faceta religiosa, ve a tomb de transcriure un fragment de la llarga entrevista feta a l'Oriol arran del seu concert de comiat com a director de la Coral Sant Jordi, publicada a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" (al Consell Editorial de la qual pertangué des dels orígens i on, ara, tant trobarem a faltar el seu parer i la seva experiència): *—Et fa por la mort? —No. Perquè és una cosa que ha d'arribar. I quan les coses*

són, doncs són... En tot cas (...) em fa por que, al moment de la mort, en fer examen de consciència, no quedi content de tot el que he fet... —Aquesta dimensió religiosa, com és viscuda per Oriol Martorell? —Molt vitalment... I amb la sensació que no la porto fins als extrems a què hauria de portar-la...

Davant d'aquests mots, sobren els comentaris...

I resta l'exemple. Tal com em deia un il·lustre historiador en sortir dels Caputxins, ens queda el record exemplar de l'Oriol. Ens queda, també, el testimoni sonor d'uns enregistraments amb la seva Coral Sant Jordi. I ens quedarà també, si Déu ho vol, dintre de poc, el testimoni literari en la recopilació d'una extensa selecció dels seus múltiples escrits, en la qual junts havíem treballat il·lusionadament els darrers temps.

Sí: Oriol Martorell, símbol!

L'amic inoblidable

per XAVIER MONTSALVATGE

La mort prematura d'Oriol Martorell (sempre és prematura, la desaparició d'un home als 68 anys; l'hem perdut quan podia donar encara infinites proves del seu talent, de la seva lúcida sensibilitat) ha vingut a representar un vertader trauma per als amics i una pèrdua important per a la realitat musical i cívica catalana. Tanmateix, la fi d'una personalitat tan emblemàtica en el nostre entorn sortosament no ha passat com un fet divers i s'han publicat múltiples referències exaltant la seva significació com a músic i més encara com a noble defensor de la nostra identitat nacional que va posar en evidència al llarg de tota la seva vida.

El vaig conèixer fa prop de mig segle, quan als seus vint anys, amb un grup d'amics varen començar a cantar junts i de seguida projectaren formar una coral amb el nom de Sant Jordi, afrontant d'entrada la situació política en la qual es considerava intolerable que qualsevol institució adoptés una denominació en català.

En aquest sentit, ell va prosseguir fins al final de la seva vida mantenint una total intransigència, que em resulta paradoxal, ja que mai el vaig considerar un intransigent. Almenys va estar molt lluny de ser-ho en el vessant artístic, com repetidament ens ho va confirmar.

La seva constant relació amb Eduard Toldrà, que va ésser el seu mestre admiradíssim i el seu amic, amb el qual col·laborà en nombroses activitats i va estrenar amb la Coral les seves *Set cançons populars catalanes*, sens dubte va influir en les seves orientacions perquè l'autor del *Giravolt de maig* era també una personalitat oberta per assumir

Presentació del llibre *Quasi un segle de simfonisme a Barcelona*, al Saló de Cròniques de l'Ajuntament de Barcelona (30-10-1995). D'esquerra a dreta: Xavier Montsalvatge, Joaquim de Nadal, Eulàlia Vintró, Oriol Martorell i Oriol Bohigas

tots els aspectes de la realitat musical del nostre país.

Oriol Martorell va dirigir la Sant Jordi amb un zel i una fogositat que tal vegada va precipitar el declinar de la seva salut. I ho va fer abastant un ventall que incloïa des del *Llibre Vermell de Montserrat* fins a *Freedom (la llibertat)* amb el conjunt de Duke Ellington amb l'actuació protagonista d'aquell conspicu representant del jazz de la millor època.

Aquest eclecticisme no va privar-lo de lliurar-se amb la mateixa passió a la seva càtedra de la Universitat i a un estudi reflexiu i profund de tots els problemes sorgits en els organismes corals i simfònics de Barcelona i de tot Catalunya.

En no poques ocasions, com a crític de "Destino" i "La Vanguardia" vaig comentar sempre elogiosament i amb tota sinceritat els concerts de la Coral Sant Jordi. El seu fundador i director m'ho va agrair constantment, fet que va intensificar la nostra amistat.

Vaig estar amb ell per darrera vegada fa poc menys d'un any, quan, per haver-m'ho demanat

personalment, em va plaure assistir al Saló de Cròniques de l'Ajuntament per presentar junt amb Oriol Bohigas i amb Joaquim de Nadal i Eulàlia Vintró, el seu llibre, primer volum de *Quasi un segle de simfonisme a Barcelona*. Per a mi va ésser un acte emocionant, perquè veient-lo tan envellit i malaltís vaig pressentir que la seva vida s'esfondrava.

M'acuso de no haver acudit a veure'l després, incapaç de prescindir dels trastorns diaris que ens esgoten a tots. La imatge de la seva integritat vital em va semblar que s'havia esvaït i que s'abandonava a la seva dissort.

Quan vaig assabentar-me que havia disposat que les seves despulles poguessin servir per a l'estudi i la investigació clínica, vaig quedar commòs, amb una impressió tremenda. El pobre Oriol, tan senzill, aparentment despreocupat pel seu avenir i que semblava únicament obsesionat per la música i la sort del seu país, no havia volgut deixar aquest món sense donar constància final de la seva generosa i decidida valentia. Mai no deixaré de pensar-ho.

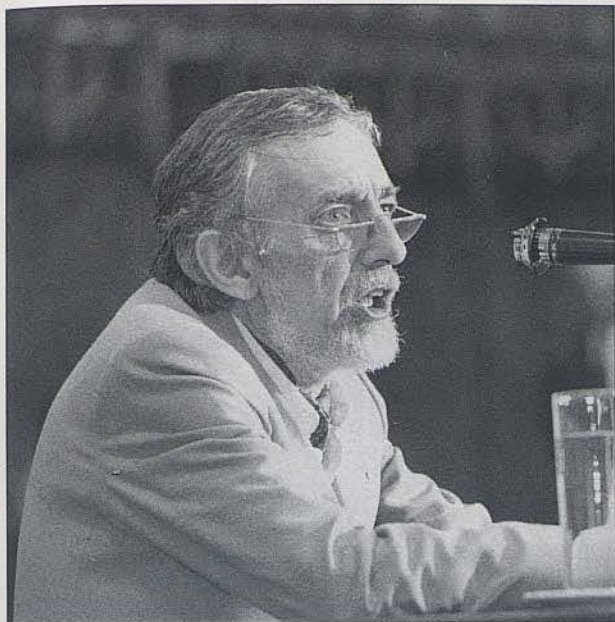

FOTO: BARCELÓ

1. XII. 81

ORIOI MARTORELL

Pere:

Noves, després d'aquelles discussions sobre Stravinsky o Stravinskij?

Doncs bé, acabo d'adonar-me que la G.E.C. diu STRAVINSKY, i pr [o Igor' Fodorovič Stravinskij]

Per tant, la G.E.C. està bé... El que s'equivoca és el Petit Curial -més "papista" que el Papa-, la qual diu Stravinskij.

Suposo que gran a Salvador va fer anomenar Stravinskij, encara no havia sortit el volum 13 de la GEC: va fer-ho per analogia amb Musorgskij, etc. I quan va sortir el volum 13 ningú -ni jo mateix- no el vàrem consultar. Així doncs, ja no hi cap dubte: STRAVINSKY.

1. Carrer Salvat, 6 • Tel. 201 84 11 • BARCELONA-34

Oriol Martorell s'exigi -i exigeix- un rigor conceptual i formal; n'és testimoni aquesta carta, adreçada a Pere Artis, sobre la grafia del nom del compositor Stravinsky: "9.XII.81. Pere: Recordes totes aquelles discussions sobre Stravinsky i Stravinskij? Doncs bé, acabo d'adonar-me que la G.E.C. diu STRAVINSKY, Igor (o Igor' Fodorovič Stravinskij). Per tant, la G.E.C. està bé... El que s'equivoca és el Petit Curial -més "papista" que el Papa-, que només diu Stravinskij. Suposo que quan en Salvador [Mas] va fer escriure Stravinskij, encara no havia sortit el volum 13 de la GEC: va fer-ho per analogia amb Musorgskij, etc. I quan va sortir el volum 13 ningú -ni jo mateix- no el vàrem consultar. Així doncs, ja no hi cap dubte: STRAVINSKY. Oriol Martorell"

MIKROKOSMOS

I, doncs, Oriol,...

...ja ho vas veure (perquè sé que ho vas veure): l'església dels Caputxins de Sarrià fou del tot insuficient per acollir tanta gent com volgué ser present a la teva "Missa de glòria" (ah, murri, quina magnífica jugada litúrgica!).

I, després, què t'he de dir que no sàpigués? Glosses als diaris, cartes demanant un homenatge públic a la teva persona, al·lusions reiterades en la Diada d'enguany a Sant Boi, suggeriments que et siguin dedicats carrers i places, l'evocació emotiva en la sessió inaugural de la legislatura del Parlament de Catalunya...

Molts et recordaran amb el gest arborat, talment un profeta bíblic, galvanitzador d'uns cants amb els quals la col·lectivitat feia afirmació de futur.

Altres et tindran sempre present en la faceta de pedagog rigorós, tant si era a la teva Coral Sant Jordi, com a la Universitat o a un curs d'estiu per a mestres.

Alguns, a més, et situarem en aquell àmbit que té per nom *amistat*, que conrearem sabent què vol dir, autènticament, *acollir i ser acollit*.

I si tu participares de les meves preocupacions en determinades circumstàncies, jo vaig ser receptor de les teves... I en totes aquelles ocasions en què em feres participi d'allò més íntim, o de la inquietud pel demà, et veia en una dimensió molt més profunda que la que t'atorgava la popularitat a què t'havies fet creditor.

I mira, per fer-me entendre, vull recordar públicament (ara que no me'n pots privar) el dia en què aquesta dimensió se'm féu patent amb una exemplaritat màxima.

Encara la percebo, l'aura d'aquell Diumenge de Rams de 1994, als Caputxins de Sarrià. L'inesperat encontre (quan tu entraves al convent, jo en sortia) tenia una causa: havies canviat l'horari habitual del teu servei com a monitor dels cants (¿t'én recordes, com t'esbrancava amistosament als darrers anys, dient-te que allò no podia anar..., que què t'havies pensat..., que t'abaixaves..., que portaves un tempo massa lent...?) per conduir els de la benedicció dels rams.

Ens desitjàrem bona Pasqua. Després, però, se m'acudí que, si feia temps, et podria retrobar, en sortir, i anar junts a casa teva a buscar un llibre que em calia.

Gairebé no hi quedava ningú, a la placeta, un cop finida la missa, i tu no havies comparegut. Al convent, fra Rossend no t'havia vist. Vaig fer un salt a l'hort (oh, l'hort dels Caputxins! Quina illa de pau...!) i tampoc no hi eres. Desconcertat, ja anava a marxar. Abans, però, vaig entrar a l'església... i t'hi vaig veure; sol, agenollat, al lateral, prop del Santíssim, amb el cap entre les mans i amb un perceptible sacseig d'espatlles...

Discretament, em vaig retirar... Quina meravella, a fora, el sol de finals de març, la pulcritud del recinte...; i pensava en tu, en les teves defallences (tan humanes!) en haver de fer de cossa d'una situació no pas lleu (tu, que, aleshores, ja paraves molt prim...) i en la teva recerca de la Força amb què afrontar-les.

Passà una llarga estona. Et vas quedar sorprès, en veure'm... I, sense ni una paraula, te m'abraçares sanglotant... Creu-me, Oriol: aquell dia, als meus ulls, eres molt més gran que en aquella mítica Diada del 76 dirigint *Els Segadors*...

Ara s'ha parlat molt de tu i me n'han parlat molt...; i jo dic que sí... que d'acord... que oh i tant!...; però res no em lleva el record d'aquell altre Oriol, profundament humà: el de la placeta dels Caputxins de Sarrià, un lluminós Diumenge de Rams...

Pere Artis

L'Oriol de "Vergara"

per JOSEP M. AINAUD DE LASARTE

En recordar l'Oriol Martorell, m'ha semblat de justícia evocar la bona feina que va fer, en aquells anys difícils, a l'editorial discogràfica Vergara, de Barcelona. Era l'any 1961, i Vergara –fins llavors, només editorial de llibres– s'interessava per l'edició de discos. Jo hi treballava amb els bons amics Josep Maria Boix Selva, que n'era el director literari, i l'Edmon Vallès, que hi aportava tot el seu entusiasme i els seus coneixements incomparables. El conseller delegat era Nicolau Surís, bon afeccionat a la música, i ell va ser qui animà els socis capitalistes a iniciar l'aventura discogràfica, amb l'ajuda d'uns quants joves, com Albert Serra, un gerent competent i fidel, un bon assessor econòmic, Antoni Lucchetti, i el millor director musical que podia pensar: l'Oriol Martorell. Ben aviat, l'Oriol va ser l'ànima de tot. La seva imaginació i el seu gust per la bona música, no van ser mai inconvenients per a nous experiments en la discografia: l'èxit popular dels discos d'en Capri –que es venien a milers i eren els primers parlats en català després de la guerra– feien contrapès a discos més selectes, com el *Sermó de la Muntanya*, amb dicció montserratina. Però avui voldria recordar l'Oriol director musical, amatent a descobrir nous valors musicals i enaltir els clàssics. D'aquesta etapa de la vida de l'Oriol, se n'ha parlat poc, i per això l'he volgut recordar des de les pàgines de la seva estimada "Revista Musical Catalana". Jo el veia sovint, en aquell temps, i no em perdia cap de les reunions amb en Rafael Ferrer –aleshores subdirector de l'Orquestra Mu-

Alicia de Larrocha (esquerra), Conxita Badia i Oriol Martorell (d'esquena) als estudis Sonoton de Barcelona

nicipal de Barcelona–, l'Oriol i el senyor Surís, com tots li dèiem, pel fet de ser força més gran que nosaltres. En Josep Maria Boix Selva s'hi deixava caure de tant en tant i aportava els seus coneixements literaris, de primera mà.

En aquell temps no hi havia discografia catalana de pes, i Edigsa tot just començava la singladura. L'Antologia Històrica de la Música Catalana encara era un projecte –un de tants projectes!– que somniava l'Oriol Martorell. I tot i això, l'Oriol es va atrevir a publicar discos de músics catalans i a convèncer els venedors que també s'hi podrien guanyar la vida. A ell devem el primer disc de joves cantants –com la Montserrat Caballé, amb les cançons de Toldrà del poema de Salvat-Papasseit *La rosa als llavis*– que el compositor havia dedicat a la cantant Conxita Badia, bona amiga de l'Oriol, i que havia passat llargs anys d'exili a Buenos Aires. L'Oriol va trobar en ella i en l'Alicia de Larrocha dues intèrprets ideals per a un disc antològic: l'*Homenaje a Granados* –avui peça de col·leccionista– i per a un disc de cançons argentines i brasileres, en el qual Conxita Badia tenia l'acompanyament

musical de Pere Vallribera.

L'Oriol era especialment fidel als seus mestres, i no va parar fins que edità uns discs amb les sardanes d'Eduard Toldrà i la primera gravació que es feia, de nou, d'una obra de Pau Casals. Era el conjunt de música religiosa montserratina *O Vos omnes...*, amb una portada que vam improvisar l'Oriol i jo mateix, i que ens va quedar prou bé. Era a l'estiu i el nostre maquetista feia vacances, però l'Oriol se'n sortia de tot. Encara avui, l'antologia de la sardana que va editar Vergara és ben digna, i el disc *Una Nit de Nadal*, amb música de Rafael Ferrer, la veu de Josep Maria de Sagarra i la Coral Sant Jordi, no el puc escoltar sense sentir l'emoció que compartíem amb l'Oriol mentre el gravàvem. En podria parlar molt més: la veu de la Mirella Freni, les converses amb en Ros Marbà, la primera audició de *La pesta* de Camus i Gerhard, l'èxit de l'estrena d'*Atlàntida*, de Falla i Verdaguer... L'Oriol feia la feina ben feta –era de bona tradició noucentista– i allà on fos, hi deixava la seva petja. Per això els discos Vergara –més tard, Ariola– van tenir la qualitat musical que tothom hi reconeix.

Del seu affm.

Sr. Oriol Martorell

Il·lustre director coral i pedagog

Estimat amic:

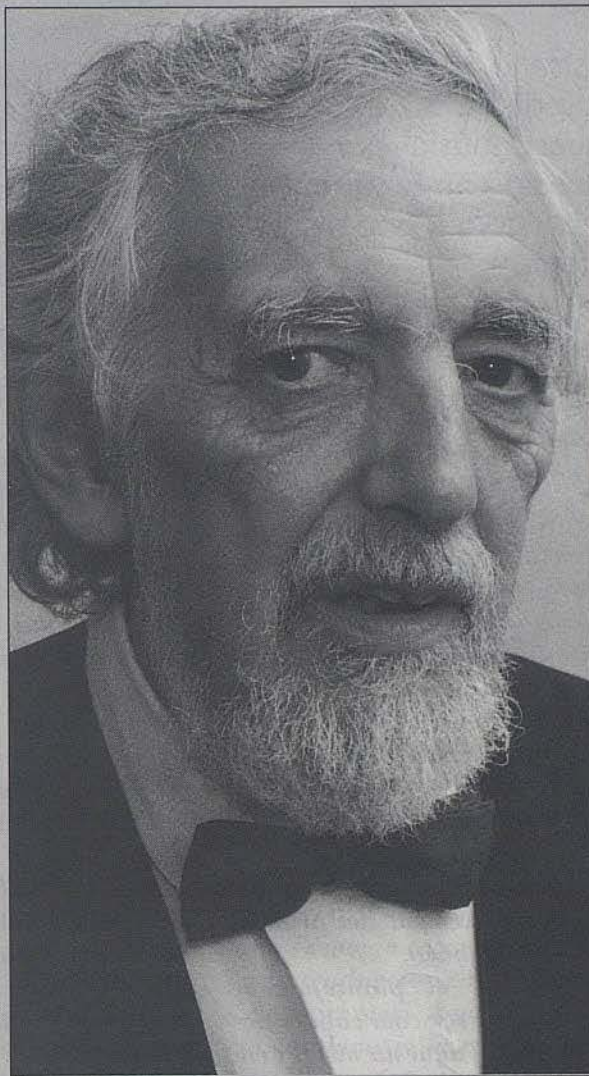
Com tants d'altres que hem tingut la fortuna de conèixer-te i de compartir el deler per la música, jo també tinc arguments per omplir una Bíblia referida només a tu i a tot el que ha representat per a mi aquesta relació d'ençà d'un dia en què anònimament et vaig veure per primera vegada en un llunyà concert de la Sant Jordi a la meua nadiua Terrassa. O ja, només una mica més ençà, quan vaig mantenir una primera i breu conversa "professional" en un acte d'homenatge a Pau Casals –quin significat tenien aquestes coses aleshores en plena negror del règim antic–, també a Terrassa, i en el curs del qual tu vas oferir una convençuda i "engrescadora" xerrada sobre el Mestre de record inesborrable.

La teua figura polièdrica –com correspon a tota persona amant de la vida que no s'accontenta amb el goig de només uns quants aspectes–, permet parlar de la teua persona des de tantes facetes –fins i tot cenyint-nos estrictament a la parcel·la musical–, que a la fi entràriem en un mar –el terme "pou" és tan insuficient referit a tu–, sense horitzó. Per això, només em limitaré a tractar d'un dels aspectes de la teua trajectòria. Un aspecte que forçosament he de conèixer, per haver-lo viscut de prop, i que em sembla que no ha estat prou ponderat en tot el que s'ha escrit i dit de tu amb motiu del teu traspàs. Em refereixo a la teua condició de pedagog, de la qual vaig ser un molt afortunat beneficiari a la Universitat de Barcelona; fet que m'atorga una concreta autoritat.

Afirmar d'entrada que aquesta va ser per a tu la tasca en què et vas sentir més feliç i en què les teves facultats naturals es manifestaven de forma més fluida i natural –valgui la redundància–, pot resultar una tesi arriscada. Però sense entrar en pretensions categoritzadores, ho apunto perquè penso que hi ha molt o força de veritat. Des de l'altra banda, des de la fonamental del receptor de la teua "obra", puc afirmar amb tota rotunditat que aquesta resultava tan enormement gratificant que traduïa amb una gran exactitud l'esmentada suposició. Des d'un programa sàviament confegit, d'una enorme coherència i amatent a tots els aspectes, fins a la forma en què tu el desenrotlaves, tot es produïa d'una manera ideal. Hi havia respecte pel nivell –ai las!– tan rasant de la culturització musical prèvia dels teus alumnes, i hi havia un sentit molt exacte del *tempo* –l'expressió resulta prou suggeridora– i del ritme intern de progressió. Sabies interessar vivament els teus alumnes en la matèria; fins i tot aquells que havien escollit l'assignatura sense cap estima particular.

Amb tu, amic Oriol, vaig gaudir enormement com a estudiant. I aquest és el mèrit principal, crec, de tot professor. Convertir les classes no en una activitat d'obligació, sinó de devoció. A més, naturalment, de fornir l'alumne d'un doll de cultura. I tu ho aconseguies, i insisteixo en això, d'una forma fluida, natural, planera, sense esforç aparent. I, a més, demostrant el goig per l'exercici d'aquella tasca. Component aquest d'un valor afegit ben remarcable.

Saps molt bé que l'ofici de pedagog és molt menys valorat que el de l'executor de les conseqüències d'aquest exercici. I ho saps per haver-ho viscut en el teu mateix àmbit familiar, tan significat en això, i, és clar, per la teua condició de conseqüent destacat

d'aquest doble exercici. Més clar, per haver "jugat", i a més destacadament, a les dues bandes del taulell. Per això em sap greu que a redós de la teua figura, tot s'hagi decantat gairebé exclusivament a favor d'una i menystingut més del compte l'altra. Aquesta, la de pedagog, que vas desenrotllar amb un sentit tan rigorós i elevat. I en la qual vas protagonitzar, significativament, si no m'erro, la teua darrera tasca professional aquesta mateixa primavera com a membre del tribunal que va jutjar una molt valuosa tesi del nostre col·laborador Jaume Carbonell; justament sobre el cant coral català. Confio que algun dia algú situarà amb totes les conseqüències una tan valuosa aportació al camp de la pedagogia universitària, a fi de completar d'una manera definitiva la imatge més real de la teua personalitat tan entranyablement estimada... i gaudida per tants.

Del teu affm.

Jaume Comellas ●

Narcís Bonet estrena a Barcelona *El cementiri marí*

L'estrena a Barcelona de *El cementiri marí*, dins del cicle de l'OBC aquest mateix mes de novembre, situa aquest músic barceloní en l'actualitat musical. En aquesta entrevista ens parla d'aquesta obra, dels orígens i com la va gestar, i també d'altres composicions recents.

per PETER BACCHUS

Parla'm una mica sobre l'obra que tocarà l'OBC, *El cementiri marí*.

—Va ser el príncep de Mònaco qui em va suggerir aquest tema, perquè era una obra que agradava molt al seu pare i em va proposar de fer una obra sobre aquest gran poema de Paul Valéry. Es tractava d'homenatjar el pare del príncep de Mònaco, o sigui el príncep Pierre, perquè l'any passat era el centenari del seu naixement. Va ser, doncs, per commemorar aquest centenari del naixement del príncep Pierre de Mònaco.

Aleshores, el plantejament immediat va ser com calia tractar un text d'aquesta mena i em va semblar que una tal densitat poètica no es podia fer cantant el text, ni tan sols en cant coral. Dic "coral" perquè, malgrat tot, la música coral és menys subjectiva, és més impersonal. En canvi, un solista dona sempre un caràcter molt més directe, molt més individual. Aleshores, em va semblar que el millor tractament era utilitzar el text parlat, recitat, com ja havia fet en una altra obra, *La pell de brau*, en què la música serveix de suport al text.

—Com una banda sonora d'una pel·lícula.

—Sí.

—I on i quan es va estrenar?

—Es va estrenar el mes de

novembre passat a Mònaco, amb James de Preist i l'Orquestra de Montecarlo, amb el mateix recitador que serà a Barcelona, Didier Henri, que és un excel·lent músic i, a més, té el sentit dramàtic, perquè, és clar, és molt difícil de trobar una persona per fer aquest tipus de recitat que s'ha d'emmarcar dins del temps, i per tant, s'ha de ser un bon actor i un bon músic. I el problema en aquests casos és que de vegades un cantant no té el sentit pròpiament dramàtic que correspon, i un actor no sap llegir música! Amb Didier Henri ho vam treballar, i en una tarda vaig veure que no hi havia cap problema i quan vaig assistir al primer assaig de l'Orquestra de Montecarlo, tot va anar com una seda.

—Sembla que tens una relació molt estreta i molt especial amb alguns poetes. Per dir-ne uns quants catalans: Espriu, Foix i Maragall.

—Evidentment, la meva relació amb els poetes sempre ha estat una relació molt forta; hi ha un gran poeta que ha tingut una gran influència sobre meu, però en canvi només li he posat música a una sola poesia: Carles Riba, gran poeta. El primer poeta al qual vaig posar música, i molta, molta, va ser Maragall. Tinc una gran admiració per Maragall. D'en Riba, que jo vaig conèixer personalment i vaig tractar molt, no he musicat res. Però recordo que

tinc una carta en la qual Carles Riba em diu, cito textualment: "Recordo la teva manera personal d'escoltar, més de poeta que de músic, diria i no et sàpiga greu". O sigui, que en Riba intuïa aquesta relació meua amb la poesia. I aquesta relació amb la poesia la vaig tenir d'una manera molt forta també amb Salvador Espriu quan vaig escriure *La pell de brau*. La vaig escriure l'any 67, o sigui que ara farà trenta anys. Més tard vaig escriure *Ho sap tothom* i és profecia de Foix, la cantata de Nadal. Aquesta és de l'any 73, em sembla.

—Quines han estat les teves activitats de composició més recents per Catalunya?

—Últimament he tingut la satisfacció d'haver estrenat dues obres. He de dir que vaig passar molts anys sense escriure, sense compondre perquè la meua activitat pedagògica a l'Escola Normal de Música de París i al Conservatori Americà de Fontainebleau m'absorbien totalment. I ara, des de fa ja uns anys he pogut tornar a reprendre la composició. Últimament es va estrenar a Figueres amb l'Orquestra Jove de Figueres, *La tramuntana*, una obra per a orquestra de corda que també es va estrenar durant l'any passat a París amb l'Orquestra de la Ciutat Universitària. Encara més recentment m'ha fet il·lusió de col·laborar amb l'Associació Catalana de Compositors, que m'ha demanat una obra. Una obra que ha estat per a flauta i orquestra de corda i soprano ad libitum, i (ho diu sibil·linament) que ha estrenat Peter Bacchus i l'Orquestra Catalana de Cambra d'en Joan Pàmies amb Hélène Giraudier. Tot va

quedar entre família, perquè l'un és el marit de la meua filla i l'altra és la meua dona (riuen).

—Molt bé, molt bé. I també té un text d'Espriu.

—I el text d'Espriu al final.

—Amb participació del públic...

—Amb participació del públic. No és la primera vegada, perquè en la cantata de Nadal hi ha una participació cantada del públic, i en aquesta obra hi ha una participació parlada del públic: "He mirat aquesta terra." Crec que he seguit el sentit i l'esperit de l'obra de l'Espriu interpretant-ho d'aquesta manera.

—Quins plans, projectes i encàrrecs, etc. tens per al futur?

—Ara tinc una cosa que em fa molta il·lusió d'un antic deixeble japonès, ara un dels grans guitarristes internacionals, Shin-ichi Fukuda. M'ha demanat de fer les mateixes cançons populars catalanes harmonitzades per Lloret segons una nova versió meua, per a un disc. En aquest disc, hi haurà les matei-

xes cançons vistes per dos compositors catalans de dues èpoques diferents. Treballo també en un "Miserere" que he de completar, ja que en tinc feta una bona part. Aquesta obra es donarà, espero, amb el cor de cambra de l'Orfeó Català, amb en Jordi Casas. Encara no tenim una data concreta.

—Tornem al Cementiri marí. Hi ha més actuacions previstes?

—De moment sé que hi ha el projecte de gravar-ho. James De Preist té ganes de fer-ho. Lawrence Foster, que precisament va assistir a l'assaig i a l'estrena a Mònaco, va sentir l'obra i li va agradar per interpretar-la a Barcelona, cosa que em fa molta il·lusió. A més, en el mateix concert hi haurà una mena de presència de Mònaco, perquè en Foster havia estat director i membre de la Fundació Prince Pierre, com jo mateix. Hi ha també una obra d'Henri Dutilleux —gran compositor, evidentment—; som en el mateix consell de la Fundació Prince Pierre per al premi de

composició musical. Hi ha una mena de triple presència monaguesca en aquest concert de l'OBC. Quant a la meua, espero que s'interpreti en altres ocasions.

Hi ha una cosa que també vull dir, i és que jo recordo que hi ha una traducció catalana del Cementiri marí. Aquesta traducció catalana jo la coneixia perquè l'havia ofert el traductor, Miquel Forteza i Pinya, al meu pare. Li va oferir un exemplar, un dels pocs exemplars que s'havien editat. I això era durant els anys 40. En Miquel Forteza, juntament amb Gaziell, varen traduir al català El cementiri marí. Jo recordava l'existència d'aquest exemplar i el vaig buscar a la biblioteca del meu pare, el vaig trobar i em va agradar de fer-ne una fotocòpia, amb la dedicatòria al meu pare i el peu d'impremta del 1947, i el vaig oferir al príncep de Mònaco, perquè veiés que en els anys 40, en l'època tan difícil, Paul Valéry era ja traduït i editat, clandestinament, a Catalunya!

CONVOCATÒRIES

CURSOS DE L'INSTITUT JOAN LLONGUERES. Cursos anuals de pedagogia musical, dirigits a professionals i especialistes de música: I Curs de Formació en el Mètode Jacques-Daleroze; curs per a l'obtenció del Certificat Elemental en el Mètode Jacques-Daleroze; Curs d'improvisació al piano; Curs de formació en el Mètode Willems; Curs de tècnica i pedagogia de la veu; i Curs de llenguatge musical. Cursos per a adults i adolescents: rítmica; dansa-jazz; iniciació al llenguatge musical; estudi d'un instrument; i taller d'art dramàtic. Per a més informació: Institut Joan Llongueres. C/ Sèneca, 22. 08006 Barcelona. Tel. 217 18 94. Fax: 416 14 48 (de 17 a 20 h).

CICLE DE CONFERÈNCIES: GRANS VEUS DE LA LÍRICA. Organitzat per Opera de Cambra de Catalunya, durant aquest novembre i proper desembre els protagonistes són: Giuseppe Di Stefano (4 de novembre); Conxita Supervia (11 de novembre); Ettore Bastianini (18 de novembre); Brigit Nilsson (25 de novembre); Joan Sutherland (2 de desembre); i Nicolai Ghiaurov (9 de desembre). Totes les conferències són impartides per Roger Aliet i tenen lloc a la Sala Cultural de la Caja de Madrid a les 19 h. Aquest cicle es clourà el dia 16 de desembre amb un concert sobre una selecció de *La bohème* de Puccini a càrrec de les sopranos Rosa Mateu i Assumpta Mateu, el tenor Vicenç Esteve, el baríton Lluís Ramon Sales, i Amparo García Cruells al piano. Per a més informació: Sala Cultural Caja de Madrid. Plaça de Catalunya, 9. 08002 Barcelona. Tel.: 301 44 94.

CURS DE DIRECCIÓ CORAL. Organitzat per la Federació Catalana d'Entitats Corals (FCEC), el curs és dirigit a tots els majors de 16 anys que volen iniciar-se o tenen una mínima experiència en la direcció coral. Cal un mínim de solfeig que permeti una lectura fluida. El professorat és format per Mireia Barrera, Alfred Cañamero, Emilio de la Linde, Fernando Marina, Eva Martínez, Xavier Sans, Poire Vallvé, Pep Vila i Tomàs Vila. El curs té lloc al Seminari Salesià Martí Codolar (Av. Cardenal Vidal i Barraquer, 8. 08035 Barcelona), els dissabtes i diumenges entre novembre i març. Per a més informació: Federació Catalana d'Entitats Corals. Tel.: 268 06 68.

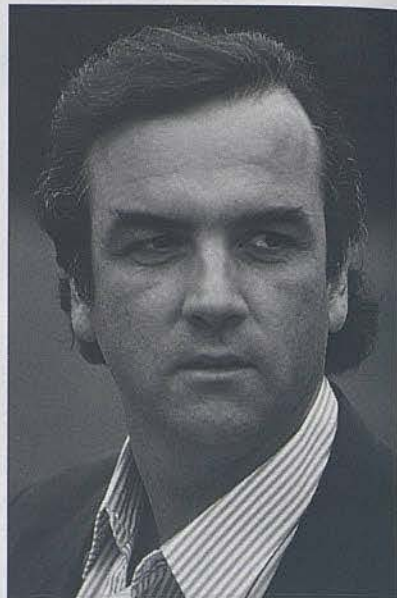
Orquestra Simfònica del Vallès La darrera temporada de Jordi Mora

El passat 4 d'octubre (programa compost d'obres de Beethoven, Mozart i Txaikovski, amb Albert Guinovart com a solista) va començar la IX temporada de l'Orquestra Simfònica del Vallès (OSV), la darrera que té com a director titular Jordi Mora.

Com ja és habitual, l'OSV basa la seva temporada en tres cicles: els concerts simfònics, els simfònics populars i els tradicionals (Nadal, Festival de Valsos i Pasqua), a més de les nombroses actuacions que fa arreu de Catalunya i a l'estranger (principalment a França), i a més de ser la formació titular del cicle Òpera a Catalunya. Enguany també cal afegir, com a novetat, que és l'orquestra que realitzarà el nou cicle Concerts Simfònics del Palau, en coproducció amb la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana, el proper desembre.

Pel que fa a la programació, un cop més l'OSV combina les obres més habituals del repertori simfònic amb peces menys interpretades, com per exemple la *Guia d'orquestres per a joves*, op. 34 de Britten (amb la narració a càrrec de l'actor Jordi Boixaderas), amb estrenes absolutes (una cada dos anys, en aquest cas del sabadellenc J. Ll. Guzmán, *Confidencias a Antonio Machado*, sobre un poema de Pere Quart), i obres d'autors catalans (*Variacions sobre un tema popular català* d'Homs). Tota aquesta combinació respon a la voluntat de fer una programació com més vendible a tots els públics, millor, sense oblidar l'evolució i el compromís artístic de la formació. Així, en aquesta línia, enguany l'OSV també presenta com a novetat en el seu repertori la interpretació de la *Missa de Glòria* de Puccini en el Concert de Pasqua.

En el capítol de directors convidats, Salvador Brotons —que prendrà el relleu de Mora el juny que ve— dirigeix quatre concerts (entre els quals el Festival de Valsos i el de Pasqua). També cal destacar la presència

Jordi Mora

d'Ernest Martínez Izquierdo i del nord-americà Brooke Creswel, que dirigirà el concert del 22 de novembre dedicat a música de pel·lícules, proposta que va tenir un gran èxit la temporada passada.

Pel que fa als solistes, com és habitual, aquests són majoritàriament catalans (el pianista Albert Guinovart, el jove violinista Eugeni Kaplan, els cantants Rosa Tamarit, Montserrat Torruella i Rubén Velázquez, i les formacions corals Cor de l'Auditori de Lleida, el Cor Madrigal i els Cors de Sabadell); a més del violoncel·lista francès Romain Boyer, que interpretarà el *Concert per a violoncel i orquestra* de Martinu (5è concert), i que és solista de l'OSV.

Com dèiem al principi, aquesta és la darrera temporada de la batuta titular de l'OSV, Jordi Mora. La marxa de Mora obeeix a la suma de diferents elements resultat de la mateixa evolució de l'orquestra i de la creixent activitat del director a altres indrets. Jordi Mora ha manifestat que *m'hagués agradat arribar més lluny amb l'OSV*. Malgrat tot, estic content i he après a ser realista. Això no vol dir que l'OSV no hagi tirat endavant i s'hagi establert. Ho ha fet a un ritme molt positiu: s'han creat els tres cicles, i la situació actual permet dir que l'OSV va endavant i que hi ha orquestra per a estona. Jordi Mora afegeix que el seu ideal hauria estat que la pujada de qualitat de l'orquestra s'hagués traduït en un augment de vendes de concerts i amb més esponsorització.

Finalment, en el capítol econòmic es preveu que els ingressos per aquest any 1996 siguin de l'ordre dels 205 milions de pessetes. ■

AUDICIÓ 2
Fem el color a la música

JA HA SORTIT!

tel. 318.06.05 - fax 412.05.01

ORIOL MARTORELL
Parables i escrits
Primer recull

DINSIC

tel. 318.06.05 - fax 412.05.01

SI VOL PARLAR D'INNOVACIÓ, PARLI AMB MOVISTAR.

Pensant a oferir-li el servei més avançat, hem creat una línia de productes que es

caracteritzen per la innovació. Entre ells, l'**OFICINA MÒBIL**,

per a treballar

amb la més alta tecnologia des de qualsevol lloc; **REUTERS MOVISTAR**,

amb el qual coneixerà en temps real l'actualitat financera i informativa del món;

BÚSTIA MOVIFAX, que li permetrà rebre un fax on vulgui i quan vulgui, amb

total confidencialitat;

MOVISTAR FLOTES, la més alta tecnologia digital GSM

al servei del món del transport; la **TARGETA PREPAGAMENT**,

que podrà fer

servir així que l'hagi adquirida, sense contractes ni factures; **MISSATGERIA MOVISTAR**,

que convertirà el seu PC en una central de missatges; els **SERVEIS DE**

TELEBANC

de GSM Santander i Banesto GSM, per a mantenir-se informat

sobre els seus moviments bancaris, i **CONTROL DE CONSUM**,

per saber a

cada moment la despesa efectuada amb les seves trucades des del seu telèfon mòbil GSM.

I això només és el començament d'una gran línia d'innovació.

Continuem treballant per satisfer les seves necessitats en comunicació mòbil i avançar-nos a les del futur. Informi-se'n al 900 108 108 i comprovarà que amb nosaltres pot parlar d'innovació.

 Movistar
Líder en GSM

El Ballet Nacional de Cuba obre la temporada del Centre Cultural de Terrassa

Les actuacions els passats dies 5 i 6 d'octubre del Ballet Nacional de Cuba, que dirigeix la mítica ballarina i coreògrafa Alicia Alonso, va suposar l'inici de la temporada de ballet i concertisme musical que un any més promou la Fundació Caixa de Terrassa.

En total seran vuit concerts i sis programes de ballet, en un total de deu sessions.

Pel que fa a la música, cal destacar l'increment ben perceptible de l'ambició qualitativa respecte d'edicions anteriors. En aquest sentit cal fer esment de l'actuació, el 24 d'abril, de l'Orquestra Simfònica de Galícia, dirigida pel seu titular Víctor Pablo Pérez, com el fet més destacat. També s'ha de posar un èmfasi particular en el concert que oferirà el dia 6 de març l'Orquestra de Cambra d'Andorra, sota la direcció de Gerard Claret, amb Claudi Arimany i Jordi Gendra com a solistes de flauta, amb un programa monogràfic sobre Bach.

El retorn a aquest cicle del terrassenc Miquel Farré, un dels pianistes catalans més destacats, constitueix una altra fita destacable. Interpretarà un programa integrat per obres de Bach, Beethoven i Brahms, clos amb dues obres de Granados, probablement el compositor, o un

dels compositors, al qual és més sensible aquest músic.

L'òpera mantindrà la seva habitual aportació, aquesta vegada amb un dels títols més reeixits de Rossini. Es tracta de La Cenerentola, en una producció de l'Òpera de Cambra de Varsòvia, formació de presència sovintejada al Centre Cultural de la Caixa de Terrassa, seu única del cicle. La resta del cicle és integrat per formacions de països de l'antic bloc comunista. És el cas de la Filharmònica Janáček d'Ostrava, que va iniciar la temporada el passat 24 d'octubre, de l'Orquestra de Cambra de Varsòvia, que actuarà pel desembre, i de l'Orquestra Simfònica

de la RTV de Moscou, la qual juntament amb la Simfònica de Galícia reforça el potencial de concertisme de gran format d'aquesta temporada.

Pel que fa al ballet, aquest manté un elevat to de qualitat, amb formacions tan prestigioses, ultra l'esmentat Ballet Nacional de Cuba, dels Ballets de Montecarlo, el Ballet del Teatre Capitol de Tolosa de Llenguadoc o el Ballet de Toscana, els quals, amb el conegut ballari català José de Udaeta —que actuarà amb l'Arsis Ballet de Cambra i amb l'esbart de Sant Cugat—, configuren el conjunt de l'oferta de ballet, de l'esmentada temporada. ■

El Cor Tapiola de Finlàndia, a Catalunya

Organitzat pel Secretariat de Corals Infantils de Catalunya i el Cor Infantil i Juvenil de Sant Cugat del Vallès, el prestigiós i conegut Cor Infantil Tapiola de Finlàndia ofereix des del passat 31 d'octubre fins aquest 3 de novembre un curs i diversos concerts. Aquesta trobada no solament dona l'oportunitat de tornar a gaudir del so característic d'aquesta formació, considerada el millor cor infantil del món, sinó també de conèixer el seu mètode de treball.

El curs té lloc els dies 1 i 2 d'aquest novembre al Conservatori de Sant Cugat del Vallès. El diumenge dia 3 el Conservatori Municipal de Barcelona acull una conferència (a les 10,30 h) impartida pel director del Cor Tapiola, Kari Ala-Pöllänen. Pel que fa als concerts, el passat 31 d'octubre el cor finlandès ja va actuar a la parròquia de Santa Tereseta de Lleida. El dia 2 ho fa a l'Auditori de Sant Cugat (20 h) i el dia 3 al Centre Cultural Calassanç de Barcelona (19 h).

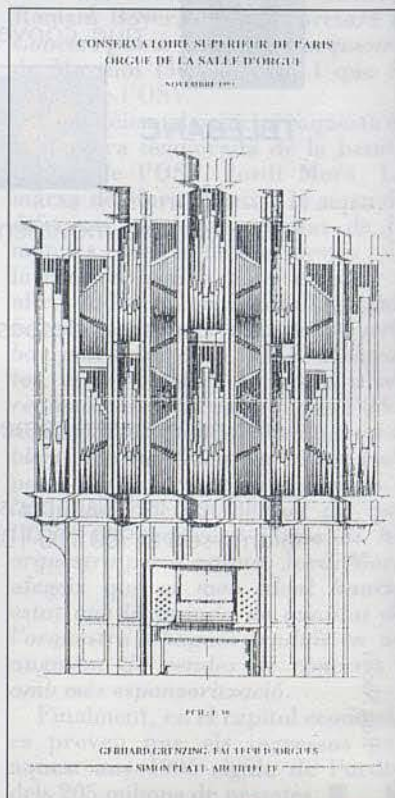
El Cor Tapiola va ser fundat l'any 1963 per Erkki Pohjola, que ha estat el seu director fins al 1994. Format per una cinquantena de cantaires entre els 7 i 18 anys, aquest cor ha realitzat moltes gires arreu del món i ha enregistrat més de 15 discos. ■

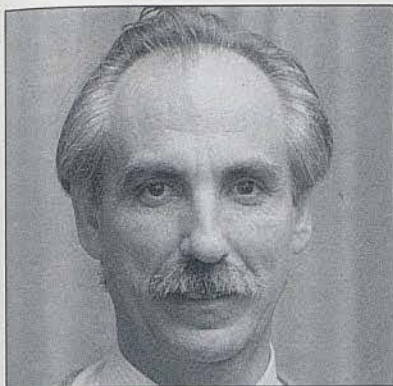
Grenzing ha construït l'orgue del Conservatori de París

El prestigiós taller de construcció d'orgues de Gerhard Grenzing acaba de lliurar un orgue construït per encàrrec del Conservatori de París. Es tracta d'una nova i important realització d'aquest orguener, la qual ha presentat com a principal repte la doble funció —concertística i didàctica—, pròpia d'un instrument com l'esmentat.

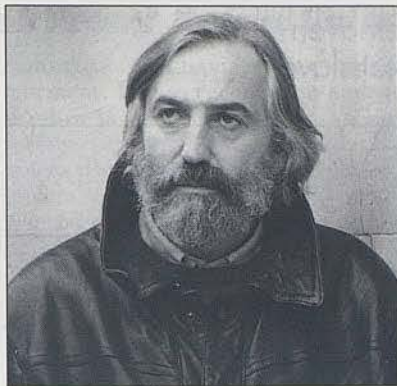
L'instrument ha estat concebut dins del concepte clàssic: orgue mecànic, de tracció directa i tacte precís, alimentació de vent dinàmica i flexible. Els 31 registres repartits en tres teclats manuals i pedal permeten la interpretació de la major part de la literatura organística. En la construcció s'han utilitzat les tècniques i els materials tradicionals en la construcció clàssica i al mateix temps s'hi han inclòs les tecnologies més modernes, com per exemple l'ordinador, que ajuda l'interpret en la registració, la qual també es pot fer, però, d'una manera mecànica.

Aquest orgue és la conseqüència d'una evolució ascendent de diversos reptes i compromisos anteriors, tan importants com són, entre d'altres, els orgues construïts per als conservatoris superiors de Salamanca, Madrid, Lió i Seül, i per a la universitat nipona de Kobe. ■

Gabriel Brncic

Albert Sardà

Estrenes de Solà, Brncic i Sardà, i primera audició de *Neuma* de Guinjoan, en el XI Festival Internacional de Música Contemporània de l'Havana

El flautista català Xavier Esteve va ser convidat pel comitè organitzador del Festival Internacional de Música Contemporània de l'Havana, per oferir un concert dins d'aquest certamen que se celebrà de l'1 al 9 d'octubre a la capital de Cuba.

Aquest Festival, considerat un dels més prestigiosos de l'Amèrica llatina, comptà amb la participació d'orquestrats, grups de cambra i solistes de diferents països europeus i americans, que a més d'oferir concerts, van participar en taules rodones, conferències i classes magistrals.

El concert que realitzà el músic català, que fou patrocinat per A.I.E. (societat d'interprets), tingué lloc el dia 5 d'octubre al Gran Teatro de l'Havana, una de les 5 sales reservades per al Festival.

En aquest concert Xavier Esteve

realitzà l'estrena absoluta de les obres *Juny 96* (per a flauta) de Josep Solà, *Ebusus* (per a flauta en Sol) d'Albert Sardà, i *Sator Arepo* (per a flauta en Sol i acústica) de Gabriel Brncic, així com la primera audició a Amèrica de *Neuma* (per a flautes) de Joan Guinjoan, obra aquesta que Xavier Esteve va enregistrar l'any 1992 en el CD *Compositors de Barcelona* del grup Vol ad Libitum, del qual és membre fundador.

Aquesta no és la primera vegada que el músic català participa en aquest Festival. L'any 1995 va ser convidat per presentar una complexa obra multimèdia, escrita i interpretada per ell mateix, i que va comptar amb la participació de més de 100 persones entre percussionistes, ballarins, actors i tècnics, tots ells del país caribeny. ■

Benet Casablanca imparteix un curs sobre Haydn

En el marc dels molt reconeguts cursos d'especialització musical que s'ofereixen a la Universitat d'Alcalá de Henares, el compositor sabadellenc Benet Casablanca n'imparteix un sobre Haydn.

Amb el títol *La modernidad de Haydn. Pensamiento ilustrado, audacia formal y expresión*, el curs incideix en aspectes com els elements bàsics de l'estil clàssic, l'evolució del llenguatge de Haydn, l'humor de Haydn, formes de sonates i monotematisme, Haydn versus Mozart, i descripció del caos.

El curs es desenrotlla des del passat 26 d'octubre fins al dia 1 de desembre, al llarg de 7 dies lectius esglaonats, amb un total de 40 hores lectives. ■

TANGENTS

Camprodon

El Festival de Música de Camprodon té una responsabilitat davant el país. Posseeix possiblement el millor espai per fer-hi música de cambra: el Monestir de Sant Pere, desafectat al culte i amb tota l'austeritat visual de la pedra nua perquè res faci nosa.

L'any 1985, s'hi va fer un recital de piano per commemorar el setanta-cinquè aniversari de la mort d'Isaac Albéniz, nascut en aquella vila. L'alcaldeessa d'aleshores, Berta Badà, persona sensible, va acollir la idea, a partir del recital esmentat, de fer un festival que portés el nom del compositor. Cada any, principalment amb piano, veu i guitarra, s'aniria desgranant l'obra d'Albéniz. Lluís Serrahima i Jordi Serra -fins que va morir- prengueren la responsabilitat de programar les primeres edicions. Després, fins a l'estiu de 1995, va continuar-ho fent el primer.

El festival, deixant a part alguna vacil·lació, es bastia sobre una base sòlida. Per un costat, es duia un intèrpret de categoria indiscutible -Alicia de Larrocha, Victòria dels Àngels, Jean-Pierre Rampal...- i per l'altre es contrapesava amb un valor nacional de primera línia -Miquel Farré, Ramon Coll, Montserrat Alavedra, Eulàlia Solé, Antoni Besses... Al mig, es prenia el risc de contribuir a promocionar algun jove valor segur -com el temps després ha confirmat (el 1987, els germans Pérez-Molina; el 1988, Vicenç Prats; el 1989, Carles Trepal; el 1994, Eva León i el 1995, Ofelia Sala). La presència de corals escollides -Polifònica de Puig-reig, Coral Càrmina- i d'alguna formació de cambra remarcable, hi afegia un punt d'interès popular.

Ara el festival ha canviat de rumb. Espero i desitjo que els assistents a l'edició del passat estiu hagin fruit de la música programada, però val a dir que, sobre el paper, no hi havia res que incités a desplaçar-se a Camprodon, com si fos un festival per a consum intern (potser als *connaissseurs* els podien temptar les *imatges del Renaixement* que presentava una notable cantant d'oratori, Rosa Tamarit, molt vinculada a Basilea i que fa anys que no hem sentit). Perquè penso que Camprodon té la responsabilitat d'irradiar la música, d'incitar els melòmans a anar-hi, de complir amb el nom del festival -Isaac Albéniz- i no acontentar-se amb una petita quota anual del compositor, sinó de proposar-se donar la integral de les seves obres pianístiques i vocals.

No sembla adient que en una sala de cabuda mitjana -unes quatre-centes persones-, s'hi pretengui fer música simfònica. El lloc, com hem dit, és indicat per als recitals i la música de cambra. Esperem que la màxima exigència -com la té un festival excel·lent, el de Vilabertran- torni a la vall verda i esdevingui una cita obligada de l'estiu.

Jordi Maluquer

Seminari Beethoven-Hummel a Bratislava

El compositor D.M. González de la Rubia ha estat convidat per assistir al seminari que commemora el 200 aniversari del concert ofert a la ciutat de Bratislava pels músics Beethoven i J.N. Hummel, i que se celebra aquest novembre en aquesta ciutat.

D.M. González de la Rubia, que és membre de la Fundació Hummel, ha lliurat recentment a aquesta institució el manuscrit d'un extens estudi, de propera publicació, sobre la vida i l'obra d'aquest compositor, nascut a Bratislava el 1778 i mort a Viena el 1837. Hummel, considerat el millor deixeble de Mozart i el darrer representant del classicisme vienes fou, en el seu temps, un compositor de renom internacional només superat en prestigi i fama per Beethoven, amic seu i eventual adversari musical.

No és la primera vegada que el compositor assisteix a un esdeveniment d'aquestes característiques. L'octubre de 1995 va ser convidat a pronunciar una conferència amb d'altres especialistes europeus dins

D. M. González de la Rubia

del marc del congrés sobre "La música d'avantguarda en el segle XX i la seva relació amb les cultures nacionals".

D'altra banda, el 23 de novembre, a Eivissa, s'estrena l'obra *Marxa per a banda simfònica*, de la qual és autor. ■

Freni i Carreras a Fedora

Una producció del Liceu a Nova York

El passat 5 d'octubre va tenir lloc al Metropolitan Opera de Nova York l'estrena de la producció del Gran Teatre del Liceu Fedora, d'Umberto Giordano.

Així, el Metropolitan de Nova York ha sol·licitat per primera vegada una producció del Gran Teatre del Liceu. Aquesta es podrà veure durant tota la temporada 1996-97 en diferents funcions, amb direcció escènica de Beppe de Tomasi i direcció musical de Roberto Abbado. En el repartiment vocal, cal destacar els cantants Mirella Freni, Ainhoa Arteta i Plácido Domingo.

Al Liceu, aquesta Fedora es va estrenar el març de 1988 amb Renata Scottò i Plácido Domingo, i es va representar per última vegada la temporada de l'incendi (1993-94) amb Mirella Freni i Josep Carreras. ■

28è Festival Internacional de Jazz de Barcelona

Des del passat 30 d'octubre fins aquest 27 de novembre té lloc la 28a edició del Festival Internacional de Jazz de Barcelona, organitzat per Project i patrocinat per la marca Johnie Walker.

Enguany el festival ofereix 16 sessions amb un total de 23 actuacions -alguns concerts són dobles o bé són oberts per destacats grups locals. Sis

concerts tenen lloc al Palau de la Música Catalana, vuit a la sala Luz de Gas i dos més a L'Espai, escenari aquest últim que s'incorpora al circuit del festival.

Entre els participants al festival podem destacar els noms següents: Manu Dibango, Caetano Veloso e Grupo, Noa, Bill Evans i Push, i Yellowjackets i The Zawinul Syndicate. ■

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MÚSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/llibreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat

Nº Agència

Dígit control

Nº Compte

Titular

Banc/Caixa

Agència

Adreça agència

Població

Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Professió

Carrer

Telèfon

Població

Dte.

Província

Desitjo subscriure'm a partir del número

Faré efectiu l'import mitjançant

amb la quota anual de 4.200 ptes.

☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350

☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

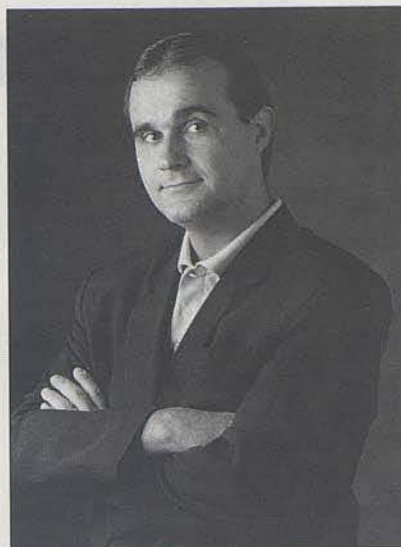
Albert Llanas guanya el Premi Reina Sofia

El compositor barceloní Albert Llanas ha aconseguit el Premi Reina Sofia de la darrera edició, convocat per la Fundació Ferrer Salat.

L'obra guanyadora es titula *Deivations* i és, tal com exigeixen les bases, per a formació simfònica. La dotació del premi és de dos milions i mig de pessetes. El jurat estava format per José Luís Turina –que el presideix–, Francesc Taverna-Bech –president de l'Associació Catalana de Compositors–, Miguel Àngel Coria –secretari–, José Peris, i Alejandro Civilotti, guanyador de l'edició precedent.

Segons que ens va indicar Albert Llanas, *Deivations* és una composició que tenia escrita des de feia uns tres anys i es basa en un material

cambrístic que havia emprat anteriorment. Llanas reconeix en aquesta obra la influència de qui va ser mestre seu, Franco Donatoni. Es tracta d'una composició molt lliure, escrita sense especulacions ni apriorismes, ni tampoc sota cap mena de pressió pròpia –per exemple d'un encàrrec–, i insisteix en els aspectes cambrístics, origen de la composició. L'orquestra no és àmplia, pràcticament a dos, fet que val especialment per a la corda. Escrita en un sol moviment, d'una durada aproximada d'uns dotze o tretze minuts, és previst que sigui estrenada la temporada vinent per l'Orquestra Simfònica de RTVE i sigui emesa per Ràdio Clàssica, fins fa poc Ràdio 2. ■

Albert Llanas

PALAU 100

VI TEMPORADA DE CONCERTS 1996-97

Palau de la Música Catalana

6 NOVENBRE '96
dimecres, 21 h

THE NASH ENSEMBLE.
IAN BROWN, clave
LILLIAN WATSON, soprano.
SALLY BURGESS, mezzo-soprano
Dir.: LIONEL FRIEND.
Ravel, Falla, Gerhard, Granados, Falla.

20 NOVENBRE '96
dimecres, 21 h

VIRTUOSOS DE MOSCOU.
ALEXEI UTKIN, oboè
Dir.: VLADIMIR SPIVAKOV.
Beethoven, Mozart, Pärt, Txaikovski.

25 NOVENBRE '96
dilluns, 21 h

LITHUANIAN NATIONAL SYMPHONY ORCHESTRA.
ORFEÓ CATALÀ.
DMITRI BASHKIROV, piano.
IRENA MILKEVICIUTE, soprano.
Dir.: JONAS ALEKSA.
Beethoven, Scriabin, Poulenc.

Pròxims concerts: **ORQUESTRA FILHARMÒNICA DE GRAN CANÀRIA.** ELDAR NEBOLSIN, piano. Dir.: ADRIAN LEAPER. Vaughan Williams, Beethoven, Sibelius. (9 de desembre '96, 21 h.).

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BALEARS. JAUME ARAGALL, tenor.
HYEJIN KIM, soprano. STEFANO PALATCHI, baix. Dir.: JAVIER PÉREZ BATISTA. Gounod. (17 de desembre '96, 21 h.).

Joan Alavedra i la música

per MONTSERRAT ALBET

Meravella de veure que un polític, home de lletres, un no professional de la música, hagi dedicat al llarg de la seva dilatada existència tanta atenció a crear, fins a descobrir-les, els secrets de la música i els dels seus creadors i intèrprets.

Joan Alavedra fou un autèntic melòman, aquell que té passió per la música. La seva personalitat, tan vital i intuïtiva, el portà a copsar allò que la música té de més inefable i significatiu i, allò que és més notable, aconseguí de comunicar l'essència de l'art musical al públic. Jo m'inclinaria per denominar-lo *amateur*, adjectiu que actualment està devaluat per l'ús que se n'ha fet en el sentit de *dilettante*, de no professional, i que ha quedat restringit a l'àmbit esportiu, quan en realitat deriva del verb *amar*, o sigui de tenir amor a la música, *amor* que, en aquest cas, el portà no solament a escriure sobre música, sinó a aconseguir que, gràcies als seus poemes, se'n creés de nova.

El mitjà que escollí foren les seves glosses, aplegades en part en el preciós recull titulat *El fet del dia*, primera selecció de les glosses periodístiques, escrites des del 1930 al 1935 i llegides pel mateix Alavedra davant del micròfon de Ràdio Barcelona en un espai titulat així i que ell qualificà de "converses radiofòniques". Llegint-les ara, més de seixanta anys després, sembla que sentim l'expressivitat i, per què no dir-ho?, la musicalitat de la seva veu, amarada dels autèntics valors de la interpretació musical que ell coneixia tan bé.

Alguns han dit que, segurament, el fet que Alavedra fos un gran coneixedor de la llengua i

de la civilització alemanyes, l'havia aproximat a la gran música, a diferència de molts altres intel·lectuals catalans. Jo no ho crec. Recordo que Carles Riba, deixeble de Karl Vossler a Alemanya i traductor de Hölderlin i d'altres, se'm dolia d'haver restat al marge del món musical, com tants altres plàstics i intel·lectuals de l'època, i s'esforçava en la seva maduresa a superar aquesta llacuna escoltant música viva o bé els enregistraments que més podien interessar-li.

Alavedra, en canvi, coneixia i admirava la música en les seves millors manifestacions, fossin cultes o tradicionals i influïa críticament, especialment amb la seva presència en els mitjans de comunicació. *El fet del dia* inclou nombrosos temes musicals. Pot sorprendre que en dediqués un a *L'Arlesiana*, de Georges Bizet, l'autor de la cèlebre *Carmen*, tan allunyat de la música centreeuropea que ell venerava. Es tracta, una vegada més, però, de la intuïció musical que caracteritzava Alavedra. A més, la glossa fou originada per una circumstància feliç: l'any 1930 s'inaugurà a Montjuïc un monument a Frederic Mistral com a homenatge de Catalunya i, en aquesta ocasió, la Banda Municipal de Barcelona tocà la suite *Arlesiana*, extreta de l'òpera de Bizet juntament amb diverses sardanes. El llibret era d'Alphonse Daudet, el qual l'havia rebut de Frederic Mistral. Alavedra elogia les melodies populars de la Camarga, genialment instrumentades per Bizet, i la glossa li permet posar en relleu el lligam establert a partir de la Renaixença entre Occitània i Catalunya.

Un *Fet del dia* sobre Còsima Wagner, la companya de Richard

Wagner, el compositor idolatrat pels catalans, exalta la figura de Còsima, la qual el filòsof Nietzsche qualificava com l'única dona de gran estil que ell hagués conegut.

Segueix una glossa dedicada al pare de Còsima, Franz Liszt; Alavedra relata la vergonyosa acollida del públic barceloní: només deu auditors i diu: *Que en quedem, de malament, a vegades!* Acaba, però, amb el seu entusiasme de sempre: *Com us hauria agradat ésser de la petita colla que aquella nit, carrer d'Hospital amunt, cap a la Rambla, acompanyava el genial compositor.*

Musicalment hi ha glosses tan notables com *Johann Sebastian Bach*, *Nicolau a Montserrat*, o *Pep Ventura*.

Però l'expressivitat d'Alavedra queda reflectida de forma original en la manera de tractar l'execució de la *Novena simfonia* de Beethoven a Barcelona situant-la a la Viena de 1824, i ho féu a la manera d'un guió cinematogràfic.

Uns recursos inèdits, emparentats amb el modern periodisme anglosaxó, li serveixen per reconstruir l'estrena vienesa després d'una breu i emotiva pinzellada. Segurament es tracta d'una evocació gestada en un dels assaigs celebrats a la sala del Palau Nacional de Montjuïc, on s'interpretà la *Novena simfonia* de Beethoven. Fou en un concert que Alavedra qualificà de "solemnització" de la República. Més de 7.000 persones escoltaren l'"Himne a la Joia i a la Pau" coincidint amb la presència a Catalunya de Manuel Azaña. En aquesta ocasió Francesc Macià subratllà el fet que la II República naixia *sota el signe del cant a la fraternitat*, obra del binomi Schiller-Beethoven; la

glossa fou emesa el 25 de setembre de 1932 i tingué un acolliment extraordinari.

Després de la desfeta republicana i catalana, Alavedra es veié obligat a abandonar el periodisme i es dedicà a escriure dues notables biografies sobre dos músics catalans de gran qualitat; el violoncel·lista i compositor Pau Casals i la soprano Conxita Badia d'Agustí. Els models que guiaren aquestes obres foren, segons el mateix Alavedra, Daniel Halévy, autor, entre altres, d'un treball sobre Nietzsche i Romain Rolland, excel·lent biògraf de Beethoven. Les dues biografies d'Alavedra són fruit, a més, del coneixement d'una amistat entranyable i fidel i en el cas de la de Casals d'una llarga i familiar convivència entre el violoncel·lista i el matrimoni Alavedra-Moner i els seus fills Maria i Macià, i pel que fa a l'obra sobre Conxita Badia és l'única que parla d'aquesta artista durant tota la seva vida i és absolutament bàsica per a qualsevol qui vulgui conèixer el caràcter excepcional d'aquesta cantant, que fou qualificada per la crítica berlinesa com *una de les més belles veus i una de les artistes més pures que mai hagi sentit*.

Ara, però, voldria parlar —encara que sigui breument— del paper clau que jugà Alavedra en la concreció del desig que tenia Pau Casals de contribuir amb la seva música, el seu nom i les seves relacions a la pau del món. Casals no trobà cap altre estímul que la poesia de Joan Alavedra per portar a terme el que s'havia de convertir en el projecte vital dels seus últims vint anys: la campanya per la Pau. *El Pessebre* de Joan Alavedra havia tingut un procés poètic de primera categoria; havia nascut del desig d'un infant que es dirigia al seu pare: *La meua filla Maria, que tenia cinc anys, en atansar-se Nadal va demanar-me que li fes el pessebre (...) i quan jo pensava que el meu treball s'havia acabat i que no em mancava sinó la vetlla de Nadal, cantar-hi tots plegats El Noi de la Mare, El rabadà i El cant dels*

ocells, va demanar-me que li'n fes un vers.

D'aquesta circumstància nasqué un veritable poema que fou premiat als Jocs Florals de Perpinyà l'any 1943. Escrit per a una nena sobre el tema del Naixement de Jesús, immediatament despertà en Casals un dels seus records d'infantesa quan, en dirigir-se a cantar a l'escolania de l'església de Sant Anna del Vendrell, d'on era nen de cor, l'any 1883, als nou anys, contribuï amb algunes melodies a *L'Adoració dels pastors* que formava part d'una escenificació nadalenca que el Centre Catòlic del Vendrell havia encarregat al seu pare Carles i que aquest, massa enfeinat, no havia pogut compondre enterament.

Casals començà a escriure la música de *El Pessebre* el juny de 1943. L'oferí al poeta com a obsequi per Sant Joan i manifestà el desig de posar música a tot el poema, ja que l'expressiva simplicitat del text li exigia que en fes la seva traducció musical. Casals treballà en *El Pessebre* d'Alavedra amb la constància que li permetien les seves activitats a favor dels refugiats republicans i el fet que era en primer lloc intèrpret i no creador. El 1957, amb motiu del VII Festival de Prada, Casals dirigí un fragment de *El Pessebre* amb l'Orquestra Lamoureux de París i a poc a poc anà organitzant una campanya enèrgica per la pau de tots els pobles: un bé necessari. Així

completà tota la música per al poema d'Alavedra, d'una plenitud i naturalitat extraordinàries.

El Pessebre, començat en els difícils temps de l'any 1943, fou estrenat complet l'any 1960 a Acapulco, en un amfiteatre davant del mar, sota la direcció de Casals. *Sembla un somni*, digué el músic en veure la multitud; a la qual el poeta li contestà: *Tota la seva vida ho sembla, mestre. Vostè, però, n'ha fet una meravellosa realitat*.

El Pessebre d'Alavedra-Casals inicià un llarg pelegrinatge per la pau, a les principals ciutats del món, que continuà també després de la mort de Casals. Una de les interpretacions més notables fou la de setembre de l'any 1963, a Berlín, sota la direcció de Pau Casals, que, amb aquest motiu, afirmà per la ràdio de la ciutat que, per raons de consciència, no havia trepitjat Alemanya durant més de trenta anys. Al final d'aquest mateix mes el dirigí a Londres i el 24 d'octubre de 1963, amb motiu del XVII aniversari de l'ONU, el dirigí a Nova York, abans l'havia portat a Assís i després ho faria a Ginebra amb motiu de la conferència "Pacem in terris". *El Pessebre* d'Alavedra-Casals viatjà també per l'Orient Mitjà i l'Amèrica llatina.

Les primeres audicions a Barcelona l'any 1967 foren difícils per a Casals, ja que eren en territori espanyol durant el règim franquista. Pau Casals continuà pressionant en les ocasions que se li presentaven, que eren moltes.

L'any 1972 Casals enregistrà per a Columbia, dirigint ell gairebé tota l'obra, la versió íntegra de *El Pessebre*, malgrat la seva avançada edat.

Obra d'art d'Alavedra i Casals, purificada pel dolor de l'exili viscut pels seus dos autors, que no renunciaren a transmetre aquest missatge d'amor i de pau a la humanitat contemporània.

A manera de Memorial de Greuges

Els músics, al Parlament de Catalunya

per F. TAVERNA-BECH

Certament, els concerts s'omplen, cada dia hi ha més escoles de música, les vendes d'enregistraments generen beneficis, tenim una emissora musical nacional, ens permetem celebrar festes de la música... Amb tot, els veritables protagonistes, volem dir els qui la creen, l'ensenyen i la toquen (compositors, intèrprets i docents), tenen la sensació d'estar vivint un moment crític, ple de problemes. És així que, tenint com a motor l'Associació de Músics de Jazz de Catalunya, les entitats que acullen els professionals de la música catalana van decidir aplegar-se en una Plataforma i, des d'aquí, treballar per la dignificació de la professió.

La seva primera activitat va ser establir una llista dels problemes de cadascun dels estaments. A continuació les van posar a debat amb els representats del diferents partits polítics en l'edició del Mercat de Vic de 1995, per veure quina podia ser la via per sensibilitzar els organismes oficials de la cultura per a la solució dels seus problemes.

La conseqüència de la reunió de Vic, celebrada amb veritable voluntat de diàleg, va posar de manifest que, des de la Generalitat s'havia de realitzar un Llibre Blanc en el qual quedés reflectida la situació i les necessitats que s'han de resoldre per tal d'impulsar el desenvolupament de la nostra música. El segon pas va ser que la Plataforma d'Entitats Professionals de la música va sol·licitar de comparèixer davant la Comissió de Política Cultural del Parlament de Catalunya, per tal d'exposar les demandes prioritàries del col·lectiu.

La compareixença va celebrar-se el passat dia 13 de juny, amb la intervenció d'Àngel Pereira i Ramon Quadrada (músics de jazz), Ramon Coll (Associació Catalana

d'Intèrprets de Música Clàssica), Hèctor Vila i Lluís Marrasé (cantants i intèrprets en llengua catalana), Pere Bayona (escoles de música d'iniciativa privada), Núria Sempere (escoles de música) i Francesc Taverna (Associació Catalana de Compositors).

Al marge que anys enrera el Parlament atengués els representants dels cantants en llengua catalana, podem dir que era la primera vegada que la representació de gairebé la totalitat de l'estament professional de la música catalana acudia al Parlament.

Hi ha l'evidència que existeix un gran desconeixement de la realitat musical per part de les institucions

La sessió va ser presidida per Antoni Dalmau, la vicepresidenta Tolosana, el secretari Salvatella i la lletrada Andreu, i amb la presència de les diputades i els diputats dels grups polítics de Convergència i Unió, Socialistes de Catalunya, Partit Popular, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya-els Verds.

Àngel Pereira va iniciar la sessió presentant la Plataforma després de justificar-ne l'existència, i sintetitzà i resumí les demandes en els punts següents: estatut professional del músic; transparència en l'adequació de les subvencions; revisió de la Llei de mecenatge; optimització de la xarxa d'espais públics, suport a les iniciatives musicals de la societat civil; descentralització cultural; suport a les discogràfiques de qualitat que fan una aposta de futur; més presència de músiques, produc-

cions, músics i grups catalans en totes les activitats que es fan a casa nostra; una programació plural i equilibrada entre les diferents músiques que es fan a Catalunya, incorporació d'espais infantils que estimulin el plaer per la música i l'aprenentatge; petició a la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió que respectin els drets legals dels autors; incorporació d'experts musicals de tots els àmbits en la definició de la política de programació; sol·licitud d'un Llibre Blanc que reculli la problemàtica del sector al nostre país i a la resta d'Europa (petició que en el moment d'iniciar la compareixença es va anunciar que ja havia estat aprovada perquè el Govern de Catalunya hi comencés a treballar).

Com a cloenda, Pereira posà de manifest el desconeixement que hi ha sobre la problemàtica de la nostra música, aspecte en què els mateixos músics tenen també la seva part de culpa, en no haver estat capaços de transmetre i explicar clarament les seves necessitats i els seus problemes.

Tot seguit van intervenir els representants dels col·lectius esmentats, que ampliaren els punts que havia exposat Àngel Pereira. Així, qui signa va remarcar la necessitat de facilitar la professionalització del compositor, evitar que la música estigui regida per criteris que, pertanyent al món de l'espectacle, depenen més de conceptes industrials i econòmics que no pas dels artístics; també sol·licità la reforma de la llei de mecenatge i que la política musical del país estigués assessorada per veritables i reconeguts músics professionals.

Ramon Coll va posar de manifest la manca de protecció i promoció dels nostres intèrprets, ja que malgrat l'activitat musical del país (600 concerts anuals), els artistes catalans hi participen en comptades ocasions i es beneficien de no més d'un 10% del pressupost que s'hi destina.

Ramon Cuadrada posà de manifest la vigència del jazz en la música del nostre segle i la manca de rendibilitat econòmica que pateix el sector. Va sol·licitar una normativa legal unificada quant a la contractació i un tracte fiscal millor per al músic, aspecte que també afecta negativament els clubs i les escoles d'aquesta especialitat. Hi hagué una referència per als mitjans de comunicació perquè apliquin amb rigor la quota que regula la presència de la música de casa i denuncià, per últim, les desproporcions flagrants que es produeixen en la distribució del pressupost dedicat a la música catalana.

Per raó de la seva anterior compareixença (desembre de l'any 1989), la intervenció de l'Associació de Cantants i Intèrprets en Llengua Catalana va ser molt crítica amb les institucions polítiques. Així, Hèctor Vila denuncià la mala distribució del pressupost, la programació musical desorientadora realitzada a L'Espai i com, des dels mitjans de comunicació dependents de la Corporació

Catalana de Ràdio i Televisió, ha existit una clara dedicació a la música anglosaxona, que, si més no, ha impedit la presència digna i normalitzada de la cançó catalana, com també la d'altres ètnies culturals.

Posant en relleu el fet que el col·lectiu de les escoles de música d'iniciativa privada s'originà en la necessitat social de posar a l'abast dels alumnes uns coneixements musicals que no s'impartien als centres oficials i com aquestes escoles, sense ni suport administratiu, ni econòmic, tret d'excepcions molt esporàdiques, han actuat també com a centres dinamitzadors de la cultura, Pere Bayona va manifestar que la reforma de l'ensenyament musical prevista en la LOGSE aportava aspectes positius, com són l'equiparació del grau superior de música amb una llicenciatura universitària, la introducció d'uns criteris pedagògics actualitzats i la diferenciació entre l'ensenyament per a futurs professionals i el dedicat a l'aficionat. Tanmateix, al costat d'aquestes iniciatives lloables, s'han

establert tota una sèrie de disposicions que, obeint a un afany planificador de l'Administració, posen en perill la implantació de la LOGSE. D'aquesta manera, no s'ha tingut en compte la xarxa d'escoles existents, tot creant centres municipals en poblacions que tenien la demanda prou coberta, i no preveient, en canvi, la col·laboració amb les escoles de titularitat privada... L'escola de música també ha estat considerada com un centre d'ensenyaments no reglats, i ha seguit models estrangers, sense tenir present la nostra realitat històrica i, alhora, tractant de la mateixa manera els centres que fan l'ensenyament per a infants i afeccionats que aquells que formen professionals o bé imparteixen cursos de postgrau. Per altra banda, l'autorització per instituir una escola de música exigeix el compliment d'una sèrie de normes que comporten unes despeses bastant considerables (realització de plànols d'obres, certificacions tècniques, etc.), però aquesta autorització no dóna ni el dret a una concertació econòmica, ni al reconeixement oficial dels estudis que s'hi imparteixen...

La darrera intervenció va ser la de Núria Sempere, la qual va completar la visió sobre la problemàtica de l'educació musical a Catalunya. Així, per centrar el tema, va puntualitzar el que avui s'entén per "escola de música" i quina és la seva finalitat. D'alguna manera, aquesta segueix el model d'un conservatori, amb el seu objectiu de formar els futurs professionals de la música, però també hi són acollits aquells que solament pretenen practicar la música com a *amateurs*. Sense tenir en compte aquestes diferències, el pla d'ensenyament que s'hi imparteix es dedica preeminentment a estudis teòrics i l'estil de la música que s'hi ensenya es limita gairebé exclusivament a la del període clàssic. Així, s'hi practica poca música antiga i poca música contemporània.

Després d'aquestes intervencions, els membres de la Comissió de Política Cultural del Parlament van agrair tota la informació rebuda, alhora que van sol·licitar alguns aclariments, i van manifestar que assumien i reconeixien la necessitat treballar en profunditat i amb celebritat per trobar solució a tota aquesta problemàtica.

La música tradicional a l'Alguer

per JOAN ARMANGUÉ I HERRERO
Universitat de Càller

Amb la conquesta de l'Alguer, l'any 1354, van penetrar a la ciutat sardo-catalana alguns aspectes de la nostra cultura que havien de sobreviure-hi de manera natural fins al segle XVIII, o sigui durant tot el període en què Sardenya va pertànyer a la Corona d'Aragó. Pel que fa al tema que ara ens interessa, cal destacar el famós *Cant de la Sibil·la*, també conegut pel seu primer vers, *Al jorn del judici*. Segons l'encapçalament de la còpia més difosa d'aquest cant, encara ben viu a l'Alguer, "si canta sin dall'epoca de pievano", o sigui des dels primers anys de la presència catalana a la ciutat. Aquesta afirmació ha contribuït a atorgar una notable antiguitat a la seva presència a Sardenya, antiguitat tan exaltada com posada en dubte per la crítica moderna.

Un altre text ben conegut i estudiat, per bé que en aquest cas no ens n'hagi arribat la música, són les *Cobles de la conquesta dels francesos*, objecte de diverses edicions. Les *Cobles* es refereixen a l'episodi de l'assalt de l'Alguer, durant la nit del 5 al 6 de maig de 1412, per part de les tropes franco-sassereses, assalt que es va resoldre amb la victòria dels algueresos. Les autoritats municipals es van comprometre a recordar cada any aquella gesta històrica, tal com consta al *Llibre de les sermònies* de l'Arxiu Municipal:

"La vigilie del die de Sant Joan de Porte Llatina, a 5 de mag, se fan fochs a la nit y se tiran 24 mascles y tres peses; y lo die de dit sant, a sis de

maig, se fa professó y se canta la cansó dels francesos"

No hi ha dubte, però, que el fenomen musical que ens ofereix més interès és la pervivència del gènere literari dels goigs. Els goigs havien arribat a Sardenya de la mà de la conquesta catalana, i si bé inicialment foren sempre cantats en la llengua original, posteriorment la comunitat sarda va fer-los seus, tot lloant sants i amb advocacions, tant procedents de Catalunya com pertanyents a la tradició local. A l'Alguer, però, els goigs, vehicle habitual per a l'expressió de la fe, van continuar essent cantats en català.

La desaparició de la Corona d'Aragó, el 1714, i el pas de Sardenya a la casa de Savoia, el 1720, van accelerar l'abandó de certes formes culturals d'origen català a l'Alguer. L'ús de la nostra llengua en ambients cultes va travessar un període de decadència, i només va recuperar-se'n de manera passatgera a la fi del segle XVIII i primers anys del XIX. Corresponen efectivament a aquests anys la cançó que comença "Qui bella missió / que diu pare Vassallo", nascuda arran del jubileu que aquest jesuïta va celebrar a l'Alguer l'any 1750; i la cançó *La monja per força* que degué arribar a l'Alguer mitjançant navegants menorquins o algueresos del segle XVIII. És de l'any 1802, finalment, la *Invocació a lus sants protectors dels exercicis espirituals*, del teòleg alguerès Anton Pasqual Rosa.

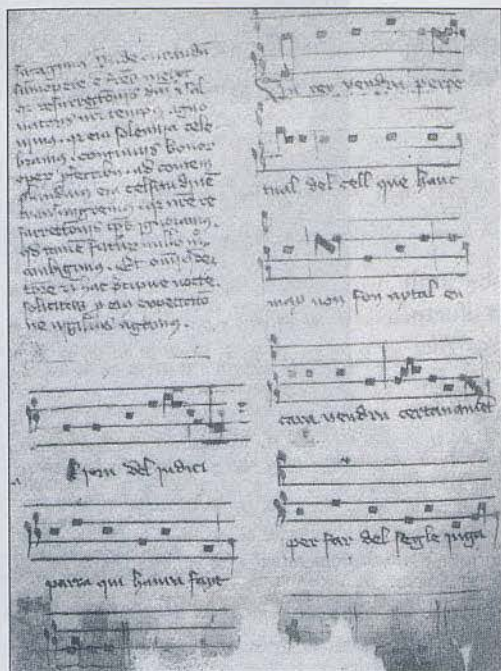
De l'oblit que va acompanyar l'aïllament cultural de l'Alguer van salvar-se tan sols el *Cant de la Sibil·la* i algunes melodies pròpies del món del treball, dels jocs infantils i d'àmbits estreta-

ment familiars. Pel que fa a la música religiosa, la tradició sarda va substituir l'algueresa, i fins i tot els goigs van seguir més motius musicals sards que no pas catalans.

Hem de relacionar, per tant, l'actual música tradicional algueresa amb els ambients de represa que seguiren, primer l'estada d'Eduard Toda a l'Alguer (1887) —quan va desvetllar-se la consciència cultural de la ciutat—, i la fi de la II Guerra Mundial, després.

Pel que fa al primer d'aquests períodes, destaca sens dubte la figura de Joan Pais, prou estudiada, poeta que musicà textos propis i d'altres poetes del grup literari de La Palmavera (fonamentalment d'Antoni Ciuffo i Carmen Dore). Alguns membres d'aquesta generació van sobreviure a la II Guerra Mundial, de manera que van llegar als intèrprets moderns el caràcter que havia acompanyat el naixement de les melodies originals. D'aquesta manera, quan Gavi Ballero de Candia muntà, a partir de músiques dels primers anys del segle XX, la comèdia musical *Lu sidaru* (1949) —que va contribuir de manera definitiva a recuperar el gust per la música tradicional—, fou sostingut per una orquestra que seguia les directrius d'individus que coneixien l'esperit de la vella tradició (Carmen Dore i Roberto d'Alessio, per exemple).

L'èxit de *Lu sidaru* va portar Gavi Ballero a muntar una altra comèdia musical, *Lus brucalz. La festa de S. Bonaventura* (1950), que en aquesta ocasió incloïa músiques d'una nova generació d'autors: destaquen fonamentalment Pinuccia Ginesu Maffei i Antonio Dalerici, cap

Manuscrit del Cant de la Sibila

de la Banda Musical Municipal Alguerese. Aquests artistes, amb Vittorio Dalerci i Josep Loi, han estat considerats els darrers representants de la música tradicional més genuïna, en el sentit que continuava sense concessions les directrius rítmiques i melòdiques nascudes a la fi del segle XIX.

D'aquesta manera, la música tradicional alguerese, en la qual han estat individuades coincidències amb la napolitana i amb la melòdica italiana en general, s'havia independitzat completament de la catalana i havia sabut trobar un caràcter propi, mancat de veritables arrels històriques, però respectuós amb una sensibilitat que els algueresos sempre han considerat com a pròpia.

Durant la dècada dels 70 la música popular va continuar gaudint, a l'Alguer, d'una vida intensa gràcies, sobretot, a les comèdies musicals que continuà muntant Gaví Ballero, a les quals hem d'afegir les degudes a Anna Maria Ceccoti. A través d'aquestes iniciatives —i d'altres de més recents, com el Festival de la Cançó Alguerese i, a Catalunya, l'annual Mostra de la Música Alguerese— es

qui hom deu la cançó *Passa Jesucrist*, proposada cada any durant la processó de Setmana Santa.

Actualment, però, es travessa un període de crisi que tot sembla indicar que només se superarà amb enormes dificultats. Tot i que la vella generació continua proposant aquesta música, amb una gran fidelitat envers la tradició, i que una generació més jove (amb Antonello Colledanchise i el grup Càlic, per exemple) es proposa conscientment de fer contaminació entre tradició i modernitat, són diversos els obstacles que amenacen el futur de la música alguerese. Cal tenir en compte, en primer lloc, la puixança de la música tradicional sarda, que ha penetrat en diversos àmbits antigament dominats per la música de tradició local, i la uniformitat cultural cap on porten els moderns mitjans de comunicació, que ha introduït temps i modulacions modernes a la música tradicional. A més d'això, convé tenir en compte que a l'Alguer, per tal com es tracta d'una veritable illa cultural dins d'una altra illa, ben lluny de Catalunya, manquen ocasions per poder exterioritzar

popularitzà l'obra d'autors con Antoni Cao, Ciro Fadda, Angelino Ceravola, Antonino Cherchi, Francesco Chessa, etc. És interessant de veure que l'obra recent d'alguns autors algueresos ha esdevingut, en pocs anys, paradigmàtica i ha assolit el caràcter de música popular. Això s'esdevé, per exemple, en el cas del cantautor Pino Piras, a

amb espontaneïtat el llegat cultural propi, i que la producció discogràfica no té bons mitjans de difusió. Fora de les escoles i de les institucions acadèmiques musicals, enmig del desinterès de la generació més jove, la música tradicional alguerese, que mai no s'ha volgut independitzar de la poesia, sinó que la segueix i completa, depèn fonamentalment del futur de la llengua.

Bibliografia

La darrera bibliografia relativa al *Cant de la Sibila* que ha estat publicada pot ser consultada dins Antoni NUGHES, *El sínodo del bisbe Baccallar. L'Alguer. Església i societat del segle XVI* (Barcelona 1991), 211-212, n. 311. L'edició més recent de les *Cobles de la conquesta dels francesos* correspon a August BOVER, "Relació" i "Cobles de la conquesta dels francesos", "Catalan Review". VII (1993), núm. 1, 9-36; remetem a la bibliografia que l'autor proposa a les pàgs. 9-12. La citació del *Llibre de les serimonies* és extreta de l'Arxiu Municipal de l'Alguer, reg. 503 (1586), *Copia autèntica del llibre de les serimonies dels consellers de la ciutat de Barcelona*. Per a l'estudi dels goigs a Sardenya veg. sobretot August BOVER, *Els goigs sards*, dins *Els catalans a Sardenya*, a cura de Jordi CARBONELL i Francesco MANCONI (Barcelona 1984), 105-110 amb l'abundant bibliografia que l'autor proposa a les pàgs. 109-110. Pel que fa a les cançons tradicionals alguereses, veg. fonamentalment Francesc MANUNTA, *Cançons i liri-ques religioses de l'Alguer catalana*, I-III (Alghero 1988, 1990, 1991); i Joan F. LÓPEZ CASANOVAS, *Estudi del cançoner popular menorquí*, "Quaderns de folklore" (Ciutadella 1982), núm. 8, 18-21, pel que fa a la cançó *La monja per força*. La figura de Joan Pais ha estat molt ben estudiada per Pasqual SCANU, *Joan Pais i Melis: la vida i l'obra*, dins Joan Pais, *Gramàtica alguerese* (Barcelona 1970), 7-51.

Hem dut a terme la reconstrucció de l'activitat musical a l'Alguer de la postguerra a partir del llibre de Beppe SECHI COPELLO, *Conchiglie sotto un ramo di corallo. Galleria di ritratti algheresi* (Alghero 1987); i, sobretot, gràcies a tres entrevistes realitzades, durant els primers dies del mes de gener de 1996, als senyors Antoni Ballero de Candia, Ciro Fadda i Vito Loi, als quals agraïm llur entusiasta col·laboració.

Música estiuença a Portugal

per LL.M.

L'encant discret que emana de l'ambient i de la cordialitat de la gent del país, el solatge de la història present en pedres i monuments, els contrastos entre un passat puixant i un present voluntarista, tots aquests trets també configuren la vida musical de Portugal.

Al llarg de la temporada a la capital, Lisboa, les manifestacions musicals més modernes i cosmopolites giren al voltant de les activitats de la potent Fundació Gulbenkian, que manté cicles concertístics regulars, amb excel·lents orquestra, cor i ballet propis i la contractació de figures internacionals. Les seves activitats no es limiten, però, ni al món del concertisme ni al món de la música, sinó que inclouen la investigació en el terreny musicològic, literari i científic, amb realitzacions de gran valor i importància. Per la resta, la vida musical encara no és dominada pel *star system* i manté força iniciatives de caràcter local i corporatiu dels músics del país.

L'època estival propicia, com arreu, un bon nombre de cicles i activitats, a l'empara del turisme i, paral·lelament, també en benefici dels melòmans i professionals locals. Entre els més prestigiosos figura el Festival Costa do Estoril, federat a l'Associació Europea de Festivals de Música, que enguany ha assolit la seva 22 edició. Una trentena d'audicions, repartides entre la ciutat de Lisboa i diverses poblacions turístiques de la costa nord de la capital han estat presidides per la commemoració del cinquantenari de la mort de Falla, un fet que, altra vegada, ha posat de manifest les bones relacions dels músics i de les institu-

cions musicals portugueses amb les de l'Estat espanyol. En efecte, si Teresa Berganza oferí un recital al Teatro São Carlos de Lisboa, «En torno a Manuel de Falla», amb obres de Guridi, García Lorca, Turina, Nin, Granados, Halffter i, naturalment, el mateix Falla, en el terreny de la dansa, el Ballet Nacional de España, que dirigeix Aurora Pons, i que compartí aquest gènere amb el Ballet de l'Òpera de Niça, van presentar una antologia molt completa de l'art coreogràfic de l'època de Falla, amb *El sombrero de tres picos* amb els decorats de Pablo Picasso, al costat d'altres ballets molt representatius com, entre altres, *La Consagració* stravinskiana, el *Bolero* de Ravel, el *Prélude a l'après-midi d'un faune* de Debussy o, per primera vegada a Portugal, *Parade* de Satie.

En el terreny simfònic, cal consignar la presència de l'Orquestra Nacional de España, dirigida en aquesta avinentesa pel jove libanès Georges Pehlivanian, recent guardonat al Concurs Internacional de Besançon, amb la col·laboració del pianista Enrico Pompili, premi del XII Concurs Paloma O'Shea de Santander. En el capítol dels imprevistos, cal lamentar l'anul·lació de les dues actuacions de l'Orquestra Simfònica de Galícia, amb el prestigi acreditat del seu director Víctor Pablo Pérez, que havia de commemorar el centenari de la mort de Bruckner i comptava amb la col·laboració estel·lar de Mstislav Rostropòvitx, a causa dels malentesos i equívocs dels tràmits de contractació de l'il·lustre violoncel·lista rus.

Una altra malaguanyada contrarietat va ser l'obligada supressió de la representació de *El reta-*

blo de Maese Pedro de Falla, en una prevista coproducció amb la Quincena Musical de San Sebastián, amb decorats originals d'Ignacio Zuloaga de la màxima autenticitat, per causa del seu accidental deteriorament. Maria Lluïsa Cortada, que en aquesta mateixa sessió va interpretar la part de clavicèmbal del *Concerto* del compositor gadità, va suplir aquesta mancança amb una primera part d'excel·lent recital amb obres de Cabezón, Cabanilles, Anselm Viola i Antoni Soler, un repertori, d'altra banda, molt afí a les fonts musicals peninsulars en què Falla s'inspirà remotament per al seu peculiar nacionalisme evolucionat del *Concerto*.

En la impossibilitat de comentar detalladament tota la prolíxa programació del festival, hem de remarcar la presència d'interprets i d'agrupacions estrangeres de nivell qualitatiu raonable, molts d'ells procedents de països de l'Est, al costat de col·lectius (Orquestra Metropolitana de Lisboa, Orquestra de Cambra de Cascais) i instrumentistes portuguesos o residents al país, una bona part d'ells joveíssims, guardonats en diversos certàmens nacionals. I també, finalment, la programació relativament substancial de compositors portuguesos del nostre segle (Frederico de Freitas, Luis Freitas Branco, Ernani Aguiar, Joly Braga Santos, Fernando Lopes-Graça, etc.).

Sessió d'estudi dedicada a Robert Gerhard a Alacant, el dia 25 de setembre. D'esquerra a dreta: Leopoldo Hontañón, Carlos Cruz de Castro, Enrique Franco, Joan Guinjoan i José Luis García del Busto (foto: Elena Martín)

Alacant homenatja Gerhard i Ligeti

per JOSÉ GUERRERO MARTÍN

La dotzena edició del Festival Internacional de Música Contemporània d'Alacant ha estat marcada per dos esdeveniments que han sobresortit clarament per damunt dels altres: el concert monogràfic de clausura, dedicat al compositor hongarès György Ligeti, i el merescut homenatge al compositor català Robert Gerhard en el centenari del seu naixement.

De Ligeti es van oferir les obres *Melodien*, *Concert de cambra per a tretze instrumentistes* (1970), *Misteris del macabre* (en les versions per a trompeta i per a soprano, del 1978), *Concert per a violoncel i orquestra* (1966) i el *Concert per a piano i orquestra* (1985-1988). Les composicions tercera i sisena, amb caràcter d'estrena a Espanya.

Ligeti ens havia parlat prèviament de la seva manera de compondre: diversos plans a tall de baixos relleus, concepció molt personal de ritmes i neomelodies, utilització de micropolifonies, influència de la música centrafricana, ús de sistemes que abandona al

cap d'una o diverses obres per acabar-ne altres de nous, respecte per la música electrònica però preferència pels instruments acústics (*el so gravat no pot competir amb el d'un Stradivarius*, va dir)... Però, és clar, això era la teoria, i el mateix Ligeti afirma que la música és per escoltar-la i no hi ha raó per explicar-la. I va arribar el concert, en el qual un aclaparat Ligeti va haver de rebre més de deu minuts d'aplausiments, braves, crits, entusiasme desfermat, apassionament fins al deliri... I tot això perquè havíem tingut el privilegi d'assistir a un esdeveniment musical històric, amb versions de disc o de referència a càrrec de l'excel·lent Ensemble Modern (creat a Alemanya el 1980 i format per 21 membres), sota la direcció de Jonathan Nott i amb la participació de solistes extraordinaris: Sybille Ehlert (soprano), William Formann (trompeta), Ueli Wiget (piano), i David Geringas (violoncel).

L'enorme talent del compositor, la professionalitat i altíssima qualitat dels intèrprets, i la receptivitat d'un públic que va saber valorar el que estava esdevenint, es

van unir per configurar una vetllada de Música en majuscles.

En el mateix dia en què hauria complert cent anys, el festival alacantí recordà Robert Gerhard (que va morir a Cambridge el 1970, nacionalitzat britànic), en una sessió estudi en la qual els compositors Carlos Cruz de Castro i Joan Guinjoan, els crítics Leopoldo Hontañón i José Luis García del Busto i el coordinador Enrique Franco van definir el compositor de Valls com un músic magnífic, intel·ligent, refinat, savi i pla. Hom va destacar la seva mediterraneïtat, el seu hispanisme i el seu cosmopolitisme. Hi va haver acord en el fet que el millor Gerhard és el de la darrera etapa, a la qual pertanyen obres com *Libra*, *Leo* i la *Quarta simfonia*. Es va reconèixer que Gerhard ha estat recuperat tardanament, de manera incompleta i escassament. I hom va demanar que entri a formar part del repertori normal de les nostres programacions, que s'enregistri la totalitat de la seva obra i que tot el que s'ha fet amb motiu del seu centenari no es quedi aquí, sinó que vagi a més.

Per últim, es va afirmar que Gerhard és fonamental en la música contemporània espanyola i europea. Contradictòriament, només se'ns va oferir la interpretació de *Leo* (a càrrec del Grup Instrumental de València), per bé que hauria resultat procedent dedicar-li un concert monogràfic.

De la resta del Festival, cal destacar la gran actuació d'aquest monstre de l'escenari que és Esperanza Abad (en un programa de música electroacústica i veu, amb obres de Cage, Berio, Alonso, Pérez Custodio, Consuelo Díez i Iges); l'estrena absoluta de *Música de càmera número 4* de Carlos Cruz de Castro; l'estrena absoluta de *Textos en sonido y en silencio*, en la seva versió definitiva, de José Luis Delás; i l'estrena absoluta de *Phoenix*, en què Zulema de la Cruz demostra que la música electroacústica també pot resultar interessant. De la resta, l'Orquestra Nacional de España (i l'obra de Delás, bé que ho va patir) continua demostrant que està per darrera de diverses orquestres actuals d'algunes comunitats autònomes.

ÒPERA A CATALUNYA

AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL®

XV FESTIVAL D'ÒPERA DE SABADELL IX CICLE D'ÒPERA A CATALUNYA TEMPORADA 1996-1997

NOVEMBRE DE 1996

LE NOZZE DI FIGARO

W.A. Mozart

SABADELL, Teatre La Faràndula
Dimecres 6 i divendres 8, a les 9 del vespre.
Diumenge 10, a les 6 de la tarda.

REUS, Teatre Fortuny
Divendres 15, a les 9 del vespre.

GIRONA, Teatre Municipal
Dimarts 19, a 2/4 de 10 del vespre.

SANT CUGAT, Centre Cultural
Dissabte 23, a les 10 del vespre.

DESEMBRE DE 1996

LA VIDA BREVE EL AMOR BRUJO

M. de Falla

SABADELL, Teatre La Faràndula
Divendres 13, a les 9 del vespre.

FEBRER-MARÇ DE 1997

CARMEN

G. Bizet

SABADELL, Teatre La Faràndula
Dimecres 19 i divendres 21 de febrer,
a les 9 del vespre.
Diumenge 23 de febrer, a les 6 de la tarda.

REUS, Teatre Fortuny
Dimarts 25, a les 9 del vespre.

SANT CUGAT, Centre Cultural
Divendres 28 de febrer, a les 10 del vespre.

GIRONA, Teatre Municipal
Dimarts 4 de març, a 2/4 de 10 del vespre.

ABRIL-MAIG DE 1997

DON GIOVANNI

W.A. Mozart

SABADELL, Teatre La Faràndula
Dimecres 30 d'abril i divendres 2 de maig,
a les 9 del vespre.
Diumenge 4 de maig, a les 6 de la tarda.

REUS, Teatre Fortuny
Dimarts 6 de maig, a les 9 del vespre.

SANT CUGAT, Centre Cultural
Divendres 9 de maig, a les 10 del vespre.

Producció i organització:
ASSOCIACIÓ D'AMICS DE L'ÒPERA DE SABADELL

Presidenta i Directora General: Mirna Lacambra

Plaça Sant Roc, 22, 2on, 1a. • 08201 Sabadell • Tel. (93) 725 67 34 • Fax (93) 727 53 21

Amb el patrocini de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Banc Sabadell
FUNDACIÓ

Ajuntament

de Sabadell

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de novembre**

DILLUNS, 4 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals. 09.00 butlletí de notícies

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Simfonia n. 6, op. 68 "Pastoral". Orquestra Filharmònica La Scala. Dir.: Carlo Maria Giulini. (47m). DEBUSSY: Quartet de corda op. 10. Quartet Melos. (25m). SCHUMANN: Sonata per a piano n. 2, op. 22. Karl Engel. (20m). CANÇONER DE PALAU. Obres de Gabriel, de la Torre, Peñalosa i Anònim. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (12m). BERNSTEIN: Concert per a orquestra "Jubilee Games". Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (30m). BRUCH: Fantasia escocesa per a violí i orquestra, op. 46. Itzhak Perlman. Judith Liber, arpa. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (30m).

13.00 GRANS INTEGRALS

RAKHMANINOV: MÚSICA PER A PIANO. 8 Études-Tableau, op. 33. Ruth Laredo, piano. (21m). Polka de W.R. Ruth Laredo. (4m). Sonata per a piano n. 2, op. 36 (1ª versió, 1913). Vladímir Ashkenazy, piano. (25m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. "A CAPELLA", una panoràmica del cant sense acompanyament instrumental. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SVENDSEN: Simfonia n. 2, op. 15. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: N. Järvi. (30m). BACH: Suite per a violoncel n. 1, BWV 1007. Mstislav

Rostropovitch. (16m). MENDELSSOHN: Concert per a dos pianos i orquestra en La b M. Anthony i Joseph Paratore, pianos. Orquestra Simfònica de la RIAS. Dir.: Uros Lajovic. (35m). MOUTON: Celeste beneficium. Ensemble Metamorphoses de Paris. Dir.: Maurice Bourbon. (8m). HAYDN: Quartet de corda op. 17 n. 3, Hob. III:27. Quartet Tátrai. (20m). BORODIN: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (30m). PURCELL: Sound the trumpet, beat the drum, cançó de benvinguda per a James II, Z 335. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Rufus Müller. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (24m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBCE CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 2 de novembre de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. HAYDN: Simfonia n. 69 "Laudon". MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 23, KV 488. SCHUMANN: Simfonia n. 1, op. 38. Ignaz Solzenistzin, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Leopold Hager.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Àlex Robles.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 5 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 3, op. 52. Philharmonia Orchestra. Dir.: Vladímir Ashkenazy. (30m). CORELLI: Sonates a Tre, op. 1 n. 1, 3 i 7. Membres de The English Concert. (18m). PROKOFIEV: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 26. Martha Argerich. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (27m). MENDELSSOHN - HENSEL: Gartenlieder, 6 cançons per a soprano, contralt, tenor i baix, op. 3. Cor Madrigal de Heidelberg. Dir.: Gerald Kegelmann. (15m). MOZART: Divertimento (Trio n. 1), KV 254. Trio Borodin. (20m). DVORAK: El colom del bosc, poema simfònic Op. 110. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (20m). BEETHOVEN: Nou variacions sobre una marxa d'Ernst Christoph Dressler, WoO 63. Rudolf Buchbinder, piano. (15m). GESUALDO: Tres madrigals. Solistes instrumentals. Cor Monteverdi. Dir.: John Eliot Gardiner. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS

RAKHMANINOV: MÚSICA PER A PIANO. 9 Études-Tableau, op. 39. Ruth Laredo, piano. (37m). Esboç oriental. Howard Shelley, piano. (2m). Peça en re m. Howard Shelley, piano. (1m). Fragments. Howard Shelley, piano. (2m). Preludi, op. pòstum. Ruth Laredo, piano. (2m). BIZET / RAKHMANINOV: L'Arlésienne, minuet de la Suite n. 1, transcripció per a piano. Ruth Laredo. (3m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

LALO: Le Roi d'Ys. Alain Vanzo, tenor. Robert Massard, baríton. Andrea Guiot, soprano. Jane Rhodes, mezzosoprano. Cors i Orquestra Radio-Lyrique. Dir.: Pierre Dervaux. (99m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

ELGAR: Concert per a violoncel i orquestra, Op. 85. Lynn Harrell. Orquestra de Cleve-

land. Dir.: Lorin Maazel. (29m). MONTECLAIR: Segon Concert per a fagot, clavicèmbal i violoncel. Jesse Read. Karen Flint. Doug McNames. (18m). SCHUMANN: Sonata per a piano n. 1, op. 11. Maurizio Pollini (32m). MARTINU: Mikes de les muntanyes. Milada Cejková, soprano. Vladímir Dolezal, tenor. Petr Messiereur i Jan Kvapil, violins. Jan Talich, viola. Stanislav Bogunia, piano. Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (22m). HAYDN: Simfonia n. 102. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Georg Solti. (28m). HANDEL: Sonata per a flauta de bec i clavicèmbal en la m. Michala Petri. Keith Jarrett. (10m). SUK: Praga, poema simfònic op. 26. Orquestra Filharmònica Reial Liverpool. Dir.: Libor Pesek. (25m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1974. STRAVINSKI: Duo concertant. Itzhak Perlman, violí. Bruno Canino, piano. (15m). SCHUBERT: Gebet, quartet D 815. Elly Ameling, soprano. Janet Baker, mezzosoprano. Peter Schreier, tenor. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (11m). SCHUMANN: Fantasia op. 17. Clifford Curzon, piano. (30m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRANS OBRES

GRIEG: Peer Gynt, op. 23. Barbara Bonney, soprano. Urban Malmberg, baríton. Marianne Eklöf, mezzosoprano. Gösta Ohlin's Vocal Ensemble. Pro Musica Chamber Choir. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Neeme Järvi. (89m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 21 de juny de 1996 a la Capella del Claustre de la Catedral de Tarragona. FESTIVAL INTERNACIONAL D'ORGUE. Obres de CABEZÓN, CAVAZZONI, CORREA DE ARAUXO, RODRIGUEZ COELHO, SWEE-LINCK, CABANILLES i BACH. Montserrat Torrent, orgue. (53m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Àlex Robles.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 6 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Concert per a violoncel, Hob. VIIb:1. Mstislav Rostropovich, violoncel. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir: Iona Brown. (24m). GOETZ: Trio amb piano op. 1. Trio Abegg. (32m). SIBELIUS: Escenes històriques, op. 25. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (18m). MONTEVERDI: "Ogni amante è guerrier", del 8è llibre de madrigals. Werner Hollweg, tenor. Philip Langridge, tenor. Hans Franzen, baix. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (17m). SPOHR: Concert per a clarinet i orquestra n. 1 op. 26. Karl Leister. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (20m). MOUTON: Peces per a llaüt, segon llibre. Hopkinson Smith. (17m). MILHAUD: Simfonia n. 5, op. 322. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Basilea. Dir.: Alun Francis. (32m).

13.00 GRANS INTEGRALS

RAKHMANINOV: MÚSICA PER A PIANO. MUSSORGSKI / RAKHMANINOV: Hopak, de La Fira de Sorotchintsy, transcripció per a piano. Ruth Laredo. (2m). SCHUBERT / RAKHMANINOV: Wohin?, transcripció per a piano. Ruth Laredo. (3m). KREISLER / RAKHMANINOV: Liebesfreud (transcripció per a piano). Kathryn Stott. (7m). Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42. Kathryn Stott, piano. (16m). KREISLER / RAKHMANINOV: Liebesleid (transcripció per a piano). Kathryn Stott. (6m). RIMSKI-KORSAKOV / RAKHMANINOV: El vol del borinot,

transcripció per a piano. Ruth Laredo. (1m). BACH / RAKHMANINOV: Partita per a violí, BWV 1006 (preludi, gavota i giga), transcripció per a piano. Ruth Laredo. (9m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. GRANS FAMÍLIES (1): Els Gabrieli. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SVENDSEN: Simfonia n. 1, op. 4. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: N. Järvi. (35m). FAURE: Sonata per a violí i piano n. 2, op. 108. Mayumi Fujiwara. Jorge Federico Osorio. (23m). MÚSICA ITALIANA DEL SEGLE XVI. Glenda Simpson, mezzosoprano. Barry Mason. llaüt, guitarra renaixentista, vihuela. Camerata de Londres. Dir.: Glenda Simpson i Barry Mason. (14m). R. STRAUSS: Macbeth, poema simfònic op. 23. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Lorin Maazel. (19m). BACH: Obertura (Suite) per a orquestra n. 2, BWV 1067. Barthold Kuijken, flauta. La Petite Bande. Dir.: Sigiswald Kuijken. (21m). DEBUSSY: El Mar. Orquestra New Philharmonia. Dir.: Pierre Boulez. (24m). GAZZANIGA: Dies Irae. Conjunt vocal i instrumental Capella Musical de la Catedral de Verona. Dir.: Alberto Turco. (29m).

19.00 NOUS INTERPRETS

EHNE: West Side Story. Orquestra d'Acordions Harmonia. (10m). MOZART: Simfonia n. 29, KV 201. Orquestra de Cambra del Conservatori de Vila-Seca. Dir.: Evelio Tiele. (26m). CHOPIN: Andante spianato i Gran Polonesa Brillant, op. 22. Alba Ventura, piano (13m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Txeca el dia 30 de maig de 1994. FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PRIMAVERA DE PRAGA. RAVEL: Valsos nobles i sentimentals. BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 58. TXAIKOVSKI: Simfonia n. 1, op. 13 "Somnis d'hivern". Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Carlo Rizzi. (94m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 7 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Simfonia n. 7, op 70. Orquestra Filharmònica de Munic. Dir.: Sergiu Celibidache. (37m). BACH: Magnificat, BWV 243. Felicity Palmer, soprano. Helen Watts, contralt. Robert Tear, tenor. Stephen Roberts, baix. Cor del King's College de Cambridge. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Philip Ledger. (29m). HAYDN: Sonata per a piano Hob XVI: 32. Alfred Brendel. (16m). GRIEG: Quartet de corda op. 27. Quartet Kontra. (37m). LISZT: Prometeu, poema simfònic n. 5. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Claudio Abbado. (13m). BERNSTEIN: Serenata, sobre El Banquet de Plató. Gidon Kremer, violí. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS

RAKHMANINOV: MÚSICA PER A PIANO. MENDELSSOHN / RAKHMANINOV: Scherzo d'El somni d'una nit

d'estiu, transcripció per a piano. Ruth Laredo. (4m). RAKHMANINOV: Daisies op. 38 n. 3. John Browning, piano. (3m). Danses simfòniques per a dos pianos, op. 45. Dmitri Alexeev i Nikolai Demidenko, piano. (32m). Lilacs, op. 21 n. 5. Ruth Laredo, piano. (2m). TXAIKOVSKI / RAKHMANINOV: Cançó de bressol, transcripció per a piano. Ruth Laredo. (4m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

J. SOLER: Introducció, fuga i giga. Oriol Romani, clarinet. Angel Soler, piano. (10m). MENDELSSOHN: Trio amb piano, op. 66. Trio de Barcelona. (29m). LLANAS: BXR6. Quintet de vent Acadèmia de Praga. (13m). MILHAUD: Scaramouche, suite per a dos pianos. M. Lourdes i Lluís Pérez Molina. (8m). FALLA: El gran teatre del mundo. Victòria dels Angels. Cor Lieder Camera. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (10m). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 21, KV 467. Alicia de Larrocha. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Colin Davis. (30m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Missa Nelson (Missa in angustias). Sylvia Stahlman. Helen Watts. Wilfred Brown. Tom Krause. Cor del King's College de Cambridge. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: David Willcocks. (40m). TXAIKOVSKI: Francesca da Rimini, Fantasia op. 32. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Valéry Gergiev. (25m). SAINTE COLOMBE: Concert per a dues violes n. 48. Wieland Kuijken i Jordi Savall, baix de viola. (11m). ALFVEN: Rapsòdia sueca n. 3, op. 47. Orquestra Filharmònica d'Estocolm. Dir.: Neeme Järvi. (21m). BRAHMS: 9 Deutsche Volkslieder (Cançons populars alemanyes). Pamela Coburn, soprano. Hermann Prey, bariton. Geoffrey Parsons, piano. (21m). BROUWER: El Decamerón Negro. Philippe Lemaigre, guitarra. (14m). COUPERIN: Les Nations: La Piamontesa. Kuijken Ensemble. (22m). GRANADOS: Coloquio en la reja, de "Los majos enamorados". Alicia de Larrocha, piano. (11m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musi-

cal. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de juliol de 1993 a l'Acadèmia de Música de Torroella de Montgrí. 13è FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. BEETHOVEN: Sis variacions sobre un tema original, op. 34. Sonata per a piano n. 30, op. 109. MOMPOU: Tres preludis. Cançó i dansa n. 8. DEBUSSY: Tres preludis del segon quadern. L'isle joyeuse. FALLA: Fantasia bènica. Joaquín Achúcarro, piano. (90m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

BARBER: Concert per a violí i orquestra, op. 14. Hu Kun. Orquestra de corda anglesa. Dir.: William Boughton. (23m). KHATXATURIAN: Simfonia n. 1. Orquestra Filharmònica d'Armènia. Dir.: Loris Tjeknavorian. (41m). HONEGGER: Quartet de corda n. 2, H 103. Quartet Ludwig. (21m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 8 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUMANN: Simfonia n. 3, op. 97 "Renana". Orquestra Filharmònica de Munic. Dir.: Sergiu Celibidache. (32m). NEUKOMM: Quintet per a clarinet, dos violins, viola i violoncel, op. 8. Divertimento Salzburg. (27m). MOZART: Sonata per a piano, KV 333. Alicia de Larrocha. (19m). BOCCHERINI: Quintet per a guitarra i corda n. 3, G 447. Pepe Romero. Conjunt de Cambra de l'Academy of St. Martin-in-the-Fields. (23m). HINDEMITH: Simfonia "Matiés el pintor". Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Jascha Horenstein. (29m). WOLF: Scherzo i Final. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (15m). CORELLI: Concerto grosso, op. 6 n. 8. Virtuosi di Praga. Dir.: Chantal Wuhrmann. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART Simfonia n. 1, KV 16. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (13m). Simfonia n. 4, KV 19. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (9m). Simfonia en Fa M, KV 19a. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (14m). Simfonia n. 5, KV 22. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (7m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

21.00 GRANS INTERPRETS

KIRI TE KANAWA. HANDEL: El Messies (A. lleluia). Anne Gjevang. Cor i Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Georg Solti. (4m). RAVEL: Shéhérezade. Orquestra Simfònica de l'Òpera Nacional de Bèlgica. Dir.: J. Pritchard. (15m). 6 CANÇONS POPULARS. Membres de la National Philharmonic Orchestra. Medici String Quartet. Dir.: Douglas Gamley. (17m). MOZART: Exsultate, jubilate, KV 165. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (15m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 4 de juliol de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. CLÀSSICS DE PELLÍCULA. Obres de MOZART, BARBER, TXAIKOVSKI, MAHLER, GOUNOD i STRAUSS, entre d'altres. Antonio Galán, clarinet. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Jordi Mora. (82m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 9 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

CASALS: Sant Martí del Canigó, sardana. La Principal de la Bisbal. Dir.: Ricard Viladesau. (8m). BOLIART: poema d'estiu. Enregistrament fet per Catalunya Música. Cobla Principal de La Bisbal. Dir.: Joan Casas. (14m). OLTRA: Rapsòdia per a piano i cobla. Miquel Farré, Cobla Montgrins. (10m). VILADESAU: "Girona m'enamora", "La Vall d'Artes", "Aigua xelida", sardanes. Cobla La Principal d'Amsterdam. (13m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

HAYDN: La creació, oratori Hob. XXI:2. Luba Orgonasova. Joan Rodgers. John Mark Ainsley. Eike Wilm Schulte. Per Vollestad. Cor Gulbenkian. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (98m).

23.45 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 10 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

CHARPENTIER: Te Deum, H 146. Conjunt vocal i instrumental Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (23m). POULENC: Quatre petites pregàries de Sant Francesc d'Assís. Cor del Trinity College de Cambridge. Dir.: Richard Marlow. (7m). LISZT: Missa Pro Organo. Zsigmond Szathmáry, orgue. (14m). OLSSON: Sis Himnes llatins, op. 40. Arne Lundmark. Cor de Cambra Eric Ericson. Dir.: Eric Ericson. (28m). DE LA RUE: Missa "L'homme armé". Ensemble Clément Janequin. Yvon Repérant, orgue. (27m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...." Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

ROSSINI: Elisabetta Regina d'Inghilterra, òpera en dos actes. Montserrat Caballé. Josep Carreras. Valerie Masterson. Rosanne Creffield. Ambrosian Singers. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Gianfranco Masini. (141m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 11 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Rosamunda, princesa de Xipre, D 797. Anne Sofie von Otter, mezzo soprano. Cor Ernst Senff. Orquestra de Cambra d'Europa. Dir.: Claudio Abbado. (60m). C.Ph.E. BACH: Sonata per a viola de gamba i fortepiano obligat Wq 88, H 510. Siegfried Pank. Christiane Jaccottet. (18m). LOTTI: La vita caduca, madrigal. The Consort of Musick. Dir.: A. Rooley. (8m). DVOŘAK: A la Natura, obertura op. 91. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Antal Dorati. (15m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 11, G 573. David Geringas. Orquestra de Cambra de Pàdua i del Veneto. Dir.: Bruno Giuranna. (16m). CHOPIN: Balada n. 4 op. 52. Peter Katin, piano. (12m). BOISMORTIER: La Tardor, de Les Quatre Estacions. Gregory Reinhart. Solistes instrumentals. (16m). LISZT: Gran duo concertant per a violí i piano sobre la romança "Le Marin", S 128. Gidon Kremer, Oleg Maisenberg. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART: Simfonia en Re M, KV 32. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (5m). Simfonia, KV 45a (A221) "Alte Lambach". The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (14m). Simfonia en Do M, KV 35. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (5m). Simfonia en Re M, KV 38. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (3m). Simfonia en Fa M KV 42a (K 76). The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (15m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÉ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. "A CAPELLA", una panoràmica del cant sense acompanyament instrumental. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

A. LLOYD WEBBER: Variacions. Julian Lloyd Webber, violoncel. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Lorin Maazel. (35m). CALDARA: Simfonia a quatre n. 2. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal. (4m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 28, op. 101. Maurizio Pollini. (20m). GADE: Simfonia n. 5, op. 25. Roland Pöntinen, piano. Sinfonietta d'Estocolm. Dir.: N. Järvi. (26m). HAYDN: Concert per a trompa i orquestra n. 2, Hob VIIId:2. Lowell Greer. Orquestra Filharmònica de Mèxic. Dir.: Fernando Lozano. (18m). SCHUMANN: Simfonia n. 2, op. 61. New Philharmonia Orchestra. Dir.: Eliahu Inbal. (39m). BUXTEHUDE: "Wie wird erneuet, wie wird erfreuet". Cantata BuxWV 110. Solistes vocals. Cor de nens de Hannover. The Amsterdam Baroque Orchestra. Dir.: Ton Koopman. (13m). MILHAUD: Balada per a piano i orquestra op. 61. Claude Helffer. Orquestra Nacional de França. Dir.: David Robertson. (8m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 9 de novembre de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BEETHOVEN: Simfonia n. 3,

op. 93. BERLIOZ: Nits d'estiu op. 7. GERHARD: Danses de Don Quixot. STRAVINSKI: L'ocell de foc (versió de 1919). Barbara Hendricks, soprano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 12 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BAX: Variacions simfòniques per a piano i orquestra. Margaret Fingerhut. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (50m). SPOHR: Octet (doble quartet), op. 65. L'Archibudelli & Smithsonian Chamber Players. (23m). STENHAMMAR: Chitra, suite de la música d'escena, op. 43. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (22m). F.BENDA: Concert per a flauta en mi m. Jean-Pierre Rampal. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Milan Munclinger. (23m). VIERNE: Quartet de corda, op. 12. Quartet Phillips. (21m). BACH: "Das neugeborne Kindelein" (l'infant nounat), cantata BWV 122. Markus Huber. Thomas Schilling. Kurt Equiluz. Philippe Huttenlocher. Cor de nens de Bad Tölz. Concentus musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (15m). GOUVY: Dues peces per a piano a quatre mans, op. 59 i op. 83. Yaara Tal i Andreas Groethuysen. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART: Simfonia n. 6, KV 43. The Academy of Ancient Music. Dir:

Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (17m). Simfonia en Sol M "Neue Lambach". The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (22m). Simfonia n. 7, KV 45. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (12m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

LISZT: Don Sanche o El Castell de l'Amor, òpera en un acte. Gérard Garino. Júlia Hamari. István Gáti. Katalin Farkas. Ildikó Komlósi. Mária Zádori. Gábor Kállay. Cors de la Ràdio Televisió Hongaresa. Orquestra de l'Òpera Hongaresa. Dir.: Tamás Pál. (90m). CHABRIER: Vaucouard et fils Ier, opereta. Mireille Delunsch. Francis Dudziak. Jean-Louis Georgel. Conjunt vocal. Orquestra del Collegium Musicum de Strasbourg. Dir.: Roger Delage. (11m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

R. STRAUSS: Mort i Transfiguració op. 24. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: André Previn. (27m). MARAIS: La gamme. London Baroque. Dir.: Charles Medlam. (35m). WEBER: Variacions concertants per a violí i piano sobre un aire norueg, op. 22. Jean-Louis Hagenauer. Alexis Galpérine. (13m). HONEGGER: Simfonia n. 3, "Litúrgica". Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Serge Baudo. (28m). ARNE: Concert per a piano en La M. The Parley of Instruments. Solista i director: Paul Nicholson. (17m). BRAHMS: Rinaldo, op. 50. René Kollo, tenor. Cor Filharmònic de Praga. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (38m). TELEMANN: Concert per a trompeta, corda i clavicèmbal en Re M. Ludwig Güttler. Neues Bachisches Collegium Musicum Leipzig. Dir.: Max Pommer. (7m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1973. SCHUBERT: Hermann und Therselda, duet D 322. Janet Baker, mezzosoprano. Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Gerald Moore, piano. (6m). SCHUMANN: Humoreske, op. 20. Wilhelm Kempff, piano. (27m). DELIBES: Le Serpent à plumes (extractes). C. Harbell. M. Stiot. J. Peyron. R. Lenoty. B. Plantey.

Orquestra Lírica de l'ORTF.
Dir.: J. Brebion. (23m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRANS OBRES

SALIERI: Les Danaïdes, tragè-
dia lírica en cinc actes. Margaret
Marshall. Dimitri Kavrakos.
Raul Giménez. Clarry Bartha.
Andrea Martin. Enrico Cos-
sutta. Südfunk-Chor. Orquestra
Simfònica de la Ràdio de
Stuttgart. Dir.: Gianluigi Gel-
metti. (110m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per
Catalunya Música el dia 7 de
maig de 1996 al Centre Cultural
de la Fundació "La Caixa", a
Barcelona. XIX FESTIVAL DE
MÚSICA ANTIGA. LES
ESPANYES AL SEGLE XVI.
Obres de VILA, GUERRERO,
VÁSQUEZ, BRUDIEU i FLET-
XA, entre d'altres. La
Colombina. (65m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia.
Presentació a càrrec d'Alfred
Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 13 DE NO- VEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.
Recull d'obres breus presenta-
des per Joan Vives. Inclou but-
lletins informatius i agendes
musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca
presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

ROSSLER-ROSETTI: Concert
per a oboè en Do M. Lajos
Lencsés. Orquestra de Cambra
Eslovaca. Dir.: Bohdan Warchal.
(18m). GRIEG: Reminiscències
de muntanyes i de fiords. Hakan
Hagegard, baríton. Warren
Jones. (16m). HAYDN: Simfonia
n. 41. Philharmonia Hungarica.
Dir.: Antal Dorati. (18m).
ROUSSEL: Trio de corda op. 58.
Trio de corda de París. (13m).

CHAVEZ: Simfonia India. Or-
questra Simfònica de Londres.
Dir.: Eduardo Mata. (13m).
BRAHMS: Variacions sobre un
tema de Paganini, op. 35. Martin
Jones, piano. (23m). XOSTAKO-
VITX: Suite de ballet n. 2.
Orquestra Nacional Escocesa.
Dir.: Neeme Järvi. (20m).
CHARPENTIER: Les Arts Floris-
sants, H 487. Les Arts Floris-
sants. Dir.: William Christie.
(41m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART
Simfonia en Si b M, KV 45b
(A214). The Academy of Ancient
Music. Dir.: Christopher
Hogwood i Jaap Schröder.
(14m). Simfonia en Re M, KV
46a. The Academy of Ancient
Music. Dir.: Christopher
Hogwood i Jaap Schröder. (6m).
Simfonia n. 8, KV 48. The
Academy of Ancient Music. Dir.:
Christopher Hogwood i Jaap
Schröder. (15m). Simfonia en
Re M, KV 62a. The Academy of
Ancient Music. Dir.: Jaap
Schröder. (18m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga.
Selecció, guió i presentació a
càrrec de Joan Vives. GRANS
FAMÍLIES (2): Els Hotteterre.
EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

VILLA-LOBOS: Bachianes bra-
sileres n. 7. Royal Philharmonic
Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz.
(28m). LECCE: Concert per a
mandolina, corda i clavecí en
Sol M. Ugo Orlandi. I Solisti
Veneti. Dir.: Claudio Scimone.
(12m). SCHUMANN: Missa op.
147. Audrey Michael. Líbia
Bizimeche-Eisinger. Elisabeth
Silveira. Susanna Teiseira.
Markus Schaeffer. Michael
Brodard. Cor i Orquestra de la
Fundació Gulbenkian de
Lisboa. Dir.: Michel Corboz.
(41m). DEBUSSY: Suite per a
piano. Cécile Ousset, piano.
(14m). TARTINI: Concert per a
violí i orquestra en Sol M.
Ensemble 415. Solista i directo-
ra: Chiara Banchini. (17m).
DVORAK: Variacions simfòni-
ques, op. 78. Orquestra
Simfònica de Londres. Dir.:
Istvan Kertész. (23m). ABEL:
Concert per a flauta op. 6 n. 5.
Karl Kaiser. La Stagione
Frankfurt. Dir.: Michael
Schneider. (17m). BRICCI-
ALDI: Quintet de vent op. 10 n. 2.
Quintetto Arnold. (13m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

MOZART: Trio amb piano KV
502. Trio Menuhin. (24m).
LLOYD WEBBER: Fragments
de musicals. Tucson Arizona
Boys Chorus. Lisa Lemay, piano
i seqüenciador. Dir.: Julian
Ackerley. (20m). ABE: Dream of
the sherry blossom. Robert
Armengol, marimba. (6m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE- TATS

Presentació de les últimes nove-
tats discogràfiques aparegudes
al mercat. Espai patrocinat per
Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CON- CERTS

CONCERT enregistrat per
Catalunya Música el dia 16 de
juliol de 1996 a la Catedral de
Girona. XVI CICLE ELS
ORGUES DE CATALUNYA.
Obres d'OLSON, CASANO-
VES, MARINER, BACH,
PLANÀS i BAUCCELLS. Modest
Moreno. (47m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia.
Presentació a càrrec d'Alfred
Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 14 DE NO- VEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia.
Recull d'obres breus presenta-
des per Joan Vives. Inclou but-
lletins informatius i agendes
musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca
presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DUKAS: Simfonia en Do M.
Orquestra de la Suisse
Romande. Dir.: Armin Jordan.
(41m). POKORNÝ: Concert per
a flauta i corda op. 27 (atribuït a
Boccherini). Severino Gaze-
lloni, flauta. I Musici. (15m).
BIBER: Sonata per a violí i con-
tinu n. 3. Romanesca. (13m).

MENDELSSOHN: Concert per
a piano n. 1, op. 25. Cyprien
Katsaris. Orquestra de la
Gewandhaus de Leipzig. Dir.:
Kurt Masur. (19m). VAUGHAN
WILLIAMS: Quatre Himnes.
Philip Langridge, tenor. Rusen
Gunes, viola. Orquestra
Filharmònica de Londres. Dir.:
David Willcocks. (15m). HOT-
TETERRE: Primera suite del
segon llibre. Paul Dombrecht,
oboè. Wieland Kuijken, viola de
gamba. Robert Kohnen, clavecí.
(16m). RIMSKI-KORSAKOV:
Conte fantàstic, op. 29. Or-
questra Simfònica de Londres.
Dir.: Yondani Butt. (16m).
BLANCO: Concert per a dos
clavicordis n. 1. Cremilde
Rosado. Santiago Kastner. (5m).
LISZT: Tasso: Lament i triomf.
Orquestra Simfònica de
Budapest. Dir.: Arpad Jéo.
(21m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART
Simfonia n. 9, KV 73. The
Academy of Ancient Music. Dir.:
Jaap Schröder. (12m). Simfo-
nia, KV 16a (A220) "Odense".
The Academy of Ancient Music.
Dir.: Christopher Hogwood i
Jaap Schröder. (13m). Simfonia
en Re M, KV 731 (KV 81). The
Academy of Ancient Music. Dir.:
Jaap Schröder. (11m). Simfonia
en Re M, KV 73m (KV 97). The
Academy of Ancient Music. Dir.:
Jaap Schröder i Christopher
Hogwood. (11m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍ- CIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

CORREA DE ARAUXO: Tiento
de sexto tono. Montserrat
Torrent, orgue. (6m). MILÀ:
Concert per a piano i orquestra
n. 2, op. 28. Leonora Milà,
piano. Orquestra Simfònica de
RTVE. Dir.: Miguel A. Gómez
Martínez. (20m). BOCCHERI-
NI: Quintet amb guitarra n. 1, G
445. José Luis Lopátegui.
Quartet Travnicek. (23m).
LIGETI: 6 bagatel·les. Quintet
de vent Harmonia. (12m).
MONTSALVATGE: Partita 1958.
Orquestra Simfònica de Bar-
celona i Nacional de Catalunya.
Dir.: Edmon Colomer. (20m).
SUBIRACHS: Cants de la Joia
2. Maria Dolors Aldea, soprano.
Montserrat Martorell, contralt.
Josep Benet, tenor. Rafel Su-
birachs, baríton. Jordi Ricart,
baix. Piano i direcció: Rafel
Subirachs. (15m). FAURE:
Barcarola n. 6, en mi b m. Sofia
Puche, piano. (4m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 1, op. 43. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (41m). JADIN: Sonata per a pianoforte op. 4 n. 3. Jean-Claude Pennetier. (15m). HAYDN: Concert per a trompeta, Hob VIIe:1. Friedemann Immer. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (15m). SIBELIUS: Impromptu per a orquestra de corda. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Neeme Järvi. (8m). HANDEL: Nisi Dominus, Salm 127. Solistes vocals. Deller Consort. Deller Choir. Dir: Mark Deller. (13m). RESPIGHI: Festes Romanes. The Oregon Symphony. Dir: James de Preist. (26m). BRAHMS: Concert per a violí, violoncel i orquestra, op. 102. David Oistrakh, violí. Svianoslav Knutzevitski, violoncel. Orquestra de la Ràdio de Leningrad. Dir.: Karl Eliasberg. (30m). KROMMER: Sextet de vent en Mi b M. Consortium Classicum. (17m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 d'abril de 1989 al Centre Cultural de la Caixa de Pensions. HAYDN: Trio amb piano Hob XV:20. SCHUBERT: Trio amb piano op. 100, D 929. BEETHOVEN: Trio amb piano op. 70 n. 2. Trio Lipatti. (86m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

KABALEVSKI: Simfonia n. 2, op. 19. Orquestra New Philharmonia. Dir.: David Measham. (24m). HINDEMITH: Des Todes Tod, tres lieder per a veu de dona, dues violes i dos violon-

cels, op. 23 a. Gabriele Schreckenbach. Membres de l'Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerd Albrecht. (16m). SHAPEY: Kroslish Sonate. Joel Krosnick, violoncel. Gilbert Kalish, piano. (24m). HARBISON: Concert per a oboè. William Bennett. Orquestra Simfònica de San Francisco. Dir.: Herbert Blomstedt. (20m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 15 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

VANHAL: Stabat Mater. Natalia Melnik. Marta Benacková. Cor i Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Václav Neumann. (48m). FRANCK: Rédemption (fragment simfònic). Orquestra de la Suisse Romande. Dir: Armin Jordan. (12m). C.Ph.E.BACH: Concert per a orgue, corda, dues trompes i baix continu Wq 35 H 446. Roland Münch. Orquestra de Cambra "Carl Philipp Emanuel Bach". Dir: Hartmut Haenchen. (18m). PARRY: Obertura per a una tragèdia no escrita. English Northern Philharmonia. Dir.: David Lloyd-Jones. (11m). OFFENBACH: Primera suite per a dos violoncel, op. 54. Roland Pidoux i Etienne Peclard. (20m). J.A.BENDA: Simfonia n. 2. Orquestra de Cambra Salieri. Dir.: Tamás Pál. (8m). DAVID: Concertino per a trombó i orquestra en Mi b M, op. 4. Branimir Slokar. Orquestra de Cambra de Lausanna. Dir: Jean-Marie Auberson. (15m). CHOPIN: Trio per a piano, violí i violoncel op. 8. Anna Wesolowska, piano. Barbara Górzynska, violí. Stanislas Firlej, violoncel. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART Simfonia en Re M, KV 73n (KV 95). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (13m). Simfonia n. 11, KV 73q (KV 84). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (9m). Simfonia n. 10, KV 74. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (8m). Simfonia en Re M, KV 74a (KV 87). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (6m). Simfonia en Re m, KV 74c. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (4m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

21.00 GRANS INTÈRPRETS

TXAIKOVSKI: Escena de la carta d'Eugene Onegin. Kiri Te Kanawa. Orquestra de l'Òpera Nacional Gal·lesa. Dir.: Charles Mackerras. (13m). BERLIOZ: Les nits d'estiu, op. 7. K. Te Kanawa. Orquestra de París. Dir.: D. Barenboim. (29m). MOZART: "Ah, lo previdi!.... Ah, t'invola", KV 272. Aria de l'acte III d'"Andròmeda". Kiri te Kanawa, soprano. Orquestra de Cambra de Viena. Dir: György Fischer. (12m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de juliol de 1996 al Claustre del Convent de Sant Agustí de Barcelona. FESTIVAL D'ESTIU "GREC 96". UN SEGLE DE LIED CATALÀ. Olga Serra, soprano. Rosa Mateu, soprano. Anna Moreno, soprano. Marta Fiol, soprano. Xavier Comorera, baríton. Teresa Ribas, piano. (60m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 16 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

SERRA: El Carnestoltes. Cobla "La Principal de la Bisbal". (27m). PARIS: Un Tombó Nostàlgic, sardana. Cobla La Principal d'Amsterdam. (5m). GARRETA: "Somni gris", "La pastora enamorada", sardanes. Cobla Barcelona. (8m). CANÇONS POPULARS CATALANES: Marinada. Orfeó de Sants. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (4m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

MAHLER: Simfonia n. 8. Elisabeth Connell, Edith Wiens. Felicity Lott. Trudeliese Schmidt. Nadine Denize. Richard Versalle. Jorma Hynninen. Hans Sotin. Tiffin School Boys'Choir. Cor i Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Klaus Tennstedt. (84m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 17 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

HAYDN: Missa Sancti Nicolai, Hob. XXII:6. Cor de nens de la catedral d'Augsburg. Orquestra de Cambra de Munic. Dir: Reinhard Kammler. (25m). CAPLET: Missa a tres veus "St. Eustache La Forêt". Solistes dels Cors de Lió (veus femenines). Dir.: Bernard Tétu. (17m). ROSENMÜLLER: Magnificat. Cantus Köln. Dir.: Konrad Junghänel. (13m). BRUCKNER: Missa Solemnis en sib m.

Christiane Oelze, Claudia Schubert, Jörg Dümmüller, Reinhard Hagen. Cor i Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Karl Anton Rickenbacher. (32m). SCHÜTZ: "Jauchzet dem Herrn alle Welt". Salm 100, SWV 493. The Hilliard Ensemble. London Baroque. Cor de veus Blanques de Hannover. Dir.: Heinz Hennig. (8m). MOZART: Ergo interest, an quis-Quaere superna, KV 143. Barbara Bonney. Cor Arnold Schönberg. Concentus musicus Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (5m).

11.00 TRANSMISSIÓEN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE...."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
GOUNOD: Romen i Julieta, òpera en cinc actes. Alfredo Kraus. Catherine Malfitano. José Van Dam. Gino Quilico. Ann Murray. Gabriel Bacquier. Cor Regional Midi-Pyrénées. Cor i Orquestra Nacional del Capítol de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (156m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 18 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CHAUSSON: Simfonia op. 20. Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (36m). C.P.H.E.BACH: "Osterkanta-te", Wq 244. Martina Lins, soprano. Paul Elliot, tenor. Gotthold Schwarz, baix. Das Kleine Konzert. Dir.: Hermann Max. (27m). GIULIANI: Concert per a guitarra op. 30. Siegfried Behrend. I Musici. (28m). HANDEL: Sonata per a flauta de bec i continu, op. 1 n. 7. Camerata de Colònia. (11m). GRETRY: El judici de Mides. (Extractes). Solistes vocals. Cor de la Capella Reial de París. La Petite Bande. Dir.: Gustav Leonhardt. (36m). SRIABIN: Prometeu, el poema del foc, op. 60. Peter Jablonski, piano. Cor de la Ràdio de Berlín. Orquestra Simfònica Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (22m). ROSSINI: Simfonia "Il signor Bruschino". Orquestra Haydn de Bolzano. Dir.: Alun Francis. (5m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART
Simfonia en Si b M, KV 74g (A 216). The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood i Jaap Schröder. (15m). Simfonia en Fa M, KV 75. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (14m). Simfonia n. 14, KV 75b. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (17m). Simfonia en Re M, KV 111a (KV 120). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (7m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Alex Robles. "A CAPELLA", una panoràmica del cant sense acompanyament instrumental. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

PAGANINI: Concert per a violí n. 1, op. 6. Yehudi Menuhin. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Alberto Erede. (33m).

BEETHOVEN: Variacions sobre un tema original en Do m. WoO 80. Radu Lupu, piano. (11m). LIADOV: El llac encantat, Op. 62. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Neeme Järvi. (9m). VIVALDI: Concert per a fagot i orquestra n. 34, RV 471. Daniel Smith. Solistes de Zagreb. Dir.: Tonko Ninic. (11m). BOYCE: Obertura n. 12 en Sol M. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (6m). SCHUBERT: Quartet de corda n. 5, D 68. Quartet Melos. (14m). MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 4. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (9m). CHARPENTIER: Acteó. Dominique Visse, contratenor. Agnès Mellon, soprano. Guillemette Laurens, mezzosoprano. Jill Feldman, soprano. Françoise Paut, soprano. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (40m). DEBUSSY: Danses per a arpa i orquestra. Vera Badings. Orquestra del Concertgebouw d'Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (10m). MOZART: Sonata per a violí i piano KV 378. Sigiswald Kuijken. Luc Devos. (22m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVELTATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBCE
CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 de novembre de 1996 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 5, op. 73 "Emperador". SCHUMANN: Simfonia n. 2, op. 61. André Watts, piano. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Gerd Albrecht.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 19 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES
Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MAHLER: Simfonia n. 10 (Andante-Adagio). Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Claudio Abbado. (24m). HEBDEN: Concert per a corda n. 5. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (11m). SAINT-SAËNS: Trio amb piano n. 2, op. 92. Trio Ravel. (33m). M.HAYDN: Sequentia ad festum S.P. Augustini. Cor de noies i Orquestra Filharmònica Győr. Dir.: Miklós Szabó. (7m). PUC-CINI: Tres Fugues per a corda. Orquestra de Cambra de Santa Cecília. Dir.: Alessio Vlad. (9m). ARRIAGA: Simfonia en Re (versió original). Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (29m). SUK: Fantasia per a violí i orquestra op. 24. Josef Suk. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Vaclav Neumann. (22m). BALDASSARE: Sonata per a trompeta, corda i baix continu n. 1. Ludwig Güttler. Neues Bachisches Collegium Musicum Leipzig. Dir.: Max Pommer. (7m). HENSELT: Variacions de concert sobre un tema de "Robert le Diable" de Meyerbeer, op. 11. Marc-André Hamelin, piano. Orquestra Simfònica Escocesa de la BBC. Dir.: Martyn Brabbins. (18m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART
Simfonia en Do M, KV 111b (KV 96). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (13m). Simfonia n. 13, KV 112. The Academy of Ancient Music. Dir.: J. Schröder i C. Hogwood. (16m). Simfonia n. 14, KV 114. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (22m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

MOURET: Les amours de Ragonde, comèdia en música. Michel Verschaeve, Jean-Paul Fouchécourt, Sophie Marin-Degor, Jean-Louis Bindi. Les Musiciens du Louvre. Dir.: Marc Minkowski. (56m). SOROZABAL: Adios a la bohemia. Teresa Berganza. Manuel Ausensi. Victor de Narke. Cor Cantors de Madrid. Orquestra Simfònica. Dir.: Pablo Sorozabal. (44m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Simfonia n. 4. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: I. Kertész. (41m). FREDERIC II DE PRÚSSIA: Concert per a flauta, corda i continu n. 4, en Re M. Kurt Redel. Orquestra Pro Arte de Munic. Dir.: Kurt Redel. (19m). VIVALDI: Sonata per a violoncel n. 6, RV 46. Christopher Coin, violoncel. Christopher Hogwood, clavicèmbal. Ageet Zweistra, violoncel. Eugène Ferré, guitarra barroca. Tom Finucane, arxillaüt. (11m). RHEINBERGER: Concert per a piano i orquestra, op. 94. Michael Ponti. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Volker Schmidt-Gertenbach. (28m). GLINKA: La jota aragonesa, obertura espanyola n. 1. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: Evgueni Svetlanov. (10m). D.SCARLATTI: Piangete occhi dolenti, cantata. Kate Eckersley, soprano. Fiori Musicali. Dir.: Penelope Rapon. (13m). VACHON: Quartet de corda, Op. 11 n. 3. Edouard Popa, violí (II). Trio de Corda de París. (11m). STICH-PUNTO: Concert per a trompa i orquestra n. 7. Vladimíra Klánská-Bouchalová. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Frantisek Vajnar. (15m). DEBUSSY: 6 epígrafs antics, orquestrats per Ansermet. Orquestra Simfònica de Basilea. Dir.: Armin Jordan. (17m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1950. GLIERE: Simfonia n. 1, op. 8. BBC Philharmonic. Dir.: Edward Downes. (34m). WAGNER: Àries de Tannhäuser i Lohengrin. Victòria dels Àngels. Orquestra Philharmonia. Dir.: Anatole Fistoulari. (10m). DELIUS: En escoltar el primer cucut de la primavera (de les Dues Peces). Orquestra Filharmònica de Liverpool. Dir.: Malcolm Sargent. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRANS OBRES

TXAIKOVSKI: El trencaous, ballet. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Seymon Bychkov. (89m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat el dia 26 d'abril de 1996 al Centre Cultural de Sant Cugat. LES ANELLES DELS ANYS. Obres de R. STRAUSS, GERHARD, MOMPOU i E. FERRER. Marta Clariana, soprano. Elisenda Cabero, mezzosoprano. Jesús Silvestre, piano. Àlex Susanna, rapsode. (66m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 20 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

TXAIKOVSKI: Concert per a violí i orquestra, op. 35. Kyoko Takezawa. Orquestra Simfònica de Ràdio Moscou. Dir.: Vladimir Fedoseyev. (35m). GIULIANI: 4 peces per a veu i guitarra. Antonia Elisabeth Brown, soprano. Adriano Sebastiani, guitarra. (12m). SAINT-SAENS: Le Déluge, preludi op. 45 Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (8m). CHAMBRONNIÈRES: Suite en Do M. Jane Chapman, clavicèmbal. (8m). HAYDN: Simfonia n. 13. The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (23m). GLAZUNOV: Vals de concert n. 1, op. 47. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Neeme Järvi.

(9m). ALKAN: Sonatina per a piano op. 61. Marc-André Hamelin. (18m). VIVALDI: Invicti Bellate, motet. Teresa Berganza, contralt. Orquestra de cambra Anglesa. Dir. Antoni Ros-Marbà. (12m). SCHUBERT: Quartet de corda op. 29 D 804. Quartet Jean Sibelius. (35m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART Simfonia n. 15, KV 124. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (16m). Simfonia n. 16, KV 128. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (14m). Simfonia n. 17, KV 129. The Academy of Ancient Music. Dir.: Ch. Hogwood. (17m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. GRANS FAMÍLIES (3): Els Scarlatti. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

C. STAMITZ: Simfonia concertant per a violí i viola en Re M. Richard Frieman. Roger Best. London Festival Orchestra. Dir.: Ross Pople. (17m). NIELSEN: Hymnus Amoris, op. 12. Inga Nielsen. Poul Elming. Arne Elkrog. Per Hoyer. Jorgen Ditlevsen. Cor de nois de Copenhaguen. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Leif Segerstam. (21m). BOCCHERINI: Quintet amb piano n. 6, op. 57. G 418. Patrick Cohen, pianoforte. Quartet Mosaïques. (21m). WEBER: Concert per a clarinet i orquestra n. 2, Op. 74. Eduard Brunner. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Oleg Caetani. (20m). DELALANDE: Quarta Suite (Simfonies pels sopars del Rei). Ensemble La Simphonie du Marais. Dir.: Hugo Reyne. (23m). RAFF: Octet de corda, op. 176. Academy of St. Martin-in-the-Fields. (Conjunt de cambra). (25m). FASCH: "Beständigkeit bleibt mein Vergnügen", cantata per a tenor i baix continu. Peter Schreier. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (7m). SCHUBERT: Simfonia n. 2, D 125. Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (34m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

REJCHA: Quartet de flautes op. 12. Flautes d'Adri, quartet.

(24m). RAVEL: La Valse. Jorge Idelsohn i Carles Puig, piano a quatre mans. (13m). SCHUBERT: Sonata per a violí i piano, D 384. Abel Tomàs, Josep Buforn. (13m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de juny de 1996 al casal de Cultura de Matadepera. XVI FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. Obres de MOMPOU, DUSSEK, SERRA, YÖCH, GARCIA, FALLA, GRANADOS, entre d'altres. Juan Mario Cuéllar, guitarra. (48m).

DIJOUS, 21 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAENS: Salm XVIII, Coeli Enarrant, op. 42. Françoise Pollet. Magali Chalmeau-Damonte. Jean-Luc Viala. Nicolas Rivenq. Solistes instrumentals. Cor Regional Vittoria d'Ile de France. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (36m). BOCCHERINI: Simfonia op. 35 n. 5, G 513. Deutsche Kammerakademie Neuss. Dir.: Johannes Goritzki. (11m). GRIEG: Sonata per a violí i piano op. 8. Joaquín Palomares. Michel Wagemans. (20m). BACH: Concert per a flauta, violí, clavicèmbal i orquestra BWV 1044. Wilbert Hazelet. Andrew Manze. Ton Koopman. Orquestra

Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (21m). TXAI-KOVSKI: Caprici italià, op. 45. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (16m). MEHUL: La chasse du jeune Henri, obertura. Orquestra de la Fundació Gulbenkian. Dir.: Michel Swierczewski. (11m). LINLEY (el jove): Daughter of Heav'n, fair art thou! (Darthula), cantata. Julia Gooding, soprano. Cor i Orquestra The Parley of Instruments. Dir.: Paul Nicholson. (17m). BRAHMS: Serenata per a orquestra n. 2, op. 16. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Gary Bertini. (30m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART Simfonia n. 18, KV 130. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (21m). Simfonia n. 19, KV 132. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (26m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA VALLS: Tres invencions. Xavier Turull, violí. Àngel Soler, piano. (10m). MORERA: Àries i fragments d'obres líriques amb text de Guimerà. Joan Cabrerà, tenor. Joan Rubinat, piano. (11m). SCARLATTI: Tres Sonates. Contrast, duet de pianos. (12m). KÜHNEL: Aria variada sobre el Coral "Herr Jesu, deine Angst und Pein". Pere Ros, viola da Gamba. (12m). AMARGÓS: Sonata per a flauta i piano (1979). Jaume Cortadellas, flauta. Lluís Vidal, piano. (20m). BOITO: Dues àries de Mefistofele. Montserrat Caballé. Luciano Pavarotti. Cor de l'Òpera de Londres. National Philharmonic Orchestra. Dir.: Oliviero de Fabritiis. (9m). A.SOLER: Concert en La M. n. 5. Montserrat Torrent, orgue. Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal. (10m). BRNCIC: Música de Cambra III. Grup Vol ad Libitum. (10m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

BEETHOVEN: Egmont, música per a la tragèdia de Goethe, op. 84. Ruth Ziesak, soprano. Ulrich Tukur, recitador. Orquestra Filharmònica d'Ham-burg. Dir.: Gerd Albrecht. (45m). WASSENAER: Concerto armonico n. 5. Orquestra Barroca d'Amsterdam. Dir.: Ton Koopman. (10m). RAKH-MANINOV: Concert per a piano n. 1. Jean-Yves Thibaudet,

Orquestra de Cleveland. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (28m). J.Ch.BACH: Simfonia (Obertura) op. 3 n. 6. The Hanover Band. Dir.: Anthony Halstead. (9m). GOSSEC: Quartet amb flauta op. 14 n. 3. Patrice Bocquillon. Trio de corda Millière. (11m). MENDELSSOHN: Simfonia n. 1, Op. 11. "1824". Orquestra de la Gewandhaus de Leipzig. Dir.: Kurt Masur. (28m). HAYDN: Ariadna a Naxos, cantata. Teresa Berganza, mezzosoprano. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Marcello Viotti. (19m). TARTINI: Concert per a violí, corda i continu, en la m, D 113. Uto Ughi. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (15m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per la Ràdio Txeca el dia 16 de maig de 1994 al Festival Internacional de Música Primavera de Praga. Concert dels Guanyadors del Concurs d'interpretació d'orgue. Obres de GUILMANT, MACHA, BACH i REGER. Wacław Severyn Golonka, orgue. Pavel Cerny, orgue. (68m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

XOSTAKOVITX: 6 poemes de Marina Tsvetaeva op. 143 a. Ortrun Wenkel, contralt. Orquestra del Concertgebouw, Amsterdam. Dir.: Bernard Haitink. (23m). MILHAUD: Simfonia n. 6, op. 343. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Basilea. Dir.: Alun Francis. (30m). BARBER: Sonata per a piano op. 26. Joanna Macgregor. (21m). ARNOLD: Concert per a flauta i orquestra n. 1, op. 45. Edward

Beckett. Orquestra del Festival de Londres. Dir.: Ross Pople. (10m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 22 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Missa de Santa Cecília, Hob. XXII:5. Judith Nelson. Margaret Cable. Martyn Hill. David Thomas. Cor de la Christ Church Cathedral, Oxford. The Academy of Ancient Music. Dir.: Simon Preston. (69m). BRUCH: Concert per a violí i orquestra n. 2, op. 44. Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (24m). RODRIGO: Tríptic per a guitarra. Marc Jean-Bernard, guitarra. (10m). J.Ch.BACH: Simfonia op. 6 n. 3. Orquestra de Cambra Holandesa. Dir.: David Zinman. (7m). PUCCINI: Crisantemi, per a quartet de corda. Giovane Quartetto Italiano. (6m). GERSHWIN: A Damsel in Distress, suite. The Princess Theater Orchestra. Dir.: John McGlinn. (6m). SCHARWENKA: Concert per a piano i orquestra n. 4, op. 82. Stephen Hough. Orquestra Simfònica de Birmingham. Dir.: Lawrence Foster. (40m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART Simfonia n. 20, KV 133. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (28m). Simfonia n. 21, KV 134. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (20m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

21.00 GRANS INTÈRPRETS

KIRI TE KANAWA. KERN: Cinc cançons. London Sinfonietta. Dir.: Jonathan Tunick. (15m). MOZART: Vesperae solennes de confessore, KV 339. Elizabeth Bainbridge. Ryland Davies. Gwynne Howell. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (29m). OBRADORS: 5 cançons clàssiques espanyoles. Roger Vignoles, piano. (9m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat el dia 5 de febrer de 1995 a la Sala Paper de Música de Capellades. JAZZ A DOS PIANOS. Manel Camp i Josep Mas "Kitflus", piano. (82m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 23 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 18 d'octubre de 1992 al Palau de la Música Catalana. XXI CONCERT DE SARDANES I MÚSICA PER A COBLA (2ª part). Obres de VILAMANYÀ i MARTINEZ COMÍN. Jaume Nonell, presentador. Cobla La Principal de La Bisbal. Cobla Montgrins. Dir.: Francesc Cassú. Martí Camús. (40m). COMÍN: Ofrena a violetes del bosc, sardana per a dues cobles i timbales. Cobla Selvatana. Cobla Montgrins. Dir.: Martirià Font. (6m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

TELEMANN: Passió segons Sant Mateu. Barbara Schlick. Claudia Schubert. Wilfried Jochens. Stefan Dörr. Achim Rück. Hans-Georg Wimmer. Collegium vocale des Bach-Chores Siegen. Orquestra Barroca "La Stravaganza Köln". Dir.: Ulrich Stötzl. (79m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 24 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

BRUHNS: Muss nicht der Mensch auf dieser Erden in Stetem Streite sein, cantata. Greta De Reyghere. James Bowman. Guy De Mey. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (14m). MESSIAEN: Trois petites liturgies de la présence divine. Yvonne Loriod, piano. Jeanne Lorient, ones Martenot. Ensemble vocal "A coeur joie" de Grenoble. Ensemble Instrumental de Grenoble. Dir.: Stéphane Cardon. (38m). WHEELKES: Ninth Service. Christ Church Cathedral Choir. Dir.: Stephen Darlington. (15m). MOZART: Litaniae de BMV (Lauretanae), KV 109. Mitsuko Shirai. Heidi Riess. Eberhard Büchner. Hermann Christian Polster. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Leipzig. Dir.: Herbert Kegel. (13m). ALFONS X EL SÀVI: Tres cantigas de Santa Maria. Alla Francesca. (15m). BERLIOZ: Salve Regina en La M. Cor de la Radiotelevisió Txeca. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Edoardo Brizio. (6m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

LULLY: Armida, tragèdia lírica en cinc actes i un pròleg. Guillemette Laurens. Howard Crook. Véronique Gens. Noémi Rime. Bernard Deletré. Gilles Ragon. Cor i Orquestra del Collegium Vocale i de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (156m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 25 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

C.Ph.E.BACH: Concert per a dos clavecins H 410 (Wq 46). G. Leonhardt. A. Curtis. Collegium Aureum. Dir.: Franz Josef Meier. (23m). PAINE: Simfonia n. 2, op 34 (A la Primavera). Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Zubin Mehta. (50m). MAHLER: Kindertotenlieder. Christa Ludwig. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (26m). BEETHOVEN: Concert per a piano i orquestra n. 3, op. 37. Murray Perahia. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Bernard Haitink. (36m). KODALY: Duet per a violí i violoncel, op. 7. Jean-Jacques Kantorow. Mari Fujiwara. (25m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART Simfonia en Re M, KV 135. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (8m). Simfonia en Re M "N. 50", KV 141a (KV 131/3). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (7m). Simfonia n. 26, KV 161a (KV 184). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (9m). Simfonia n. 27, KV 161b (KV 199). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (20m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 LA CANTATA DEL CAFÈ

Programa de música coral. Selecció, guió i presentació: Àlex Robles. "A CAPELLA", una panoràmica del cant sense acompanyament instrumental. EL RITME DEL COR: Novetats discogràfiques, concerts i notícies que fan referència al món coral.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SAINT-SAËNS: Suite Algèria, op. 60. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (21m). SPOHR: Concert per a clarinet i orquestra n. 3, WoO 19. Karl Leister. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Rafael Frühbeck de Burgos. (28m). BRAHMS: Simfonia n. 3, op. 90. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Georg Solti. (40m). KORTE: Cançons de trobadors. Solistes vocals. Prague Madrigal Singers. Musica Bohemica. Dir.: Jaroslav Kreck. (21m). HAYDN: Quartet de corda op. 76 n. 3 "Emperador". Quartet Praga. (25m). RAKHMANINOV: Concert per a piano i orquestra n. 4. Victor Eresco. Orquestra Simfònica de l'Estat de l'URSS. Dir.: G. Provatorov. (27m).

19.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i revivir els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat el dia 29 de març de 1995 a la Sala Paper de Música de Capellades. BRAHMS: Trio amb piano n. 1, op. 8. XOSTAKOVITX: Trio amb piano n. 2, op. 67. Trio Novalis. (64m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 26 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BAX: Simfonia n. 3. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (50m). MOZART: Missa brevis KV 220 (196b) "Missa dels pardals" Solistes vocals. Cor de la Catedral de Regensburg. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Rafael Kubelik. (18m). HAYDN: Quartet de corda op. 17 n. 1, Hob. III:25. Quartet Tátrai. (20m). RAKHMANINOV: Sonata per a violoncel i piano, op. 19. Anne Gastinel. Pierre-Laurent Aimard. (33m). NIELSEN: Concert per a clarinet op. 57. Hakan Rosengren. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (25m). COPLAND: Duo per a flauta i piano. Robert Stallman. David Buechner. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART Simfonia n. 22, KV 162. The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (9m). Simfonia n. 23, KV 162b (KV 181). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder. (9m). Simfonia n. 24, KV 173dA (KV 182). The Academy of Ancient Music. Dir.:

Jaap Schröder. (10m). Simfonia n. 25, KV 173dB (KV 183) "Petita en sol menor". The Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (28m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MOMENTS LÍRICS

CHABRIER: Briséis o Les amants de Corinthe (acte primer d'una òpera inacabada). Joan Rodgers. Mark Padmore. Simon Keenlyside. Michael George. Kathryn Harries. Cor de l'Òpera Escocesa. Orquestra Simfònica Escocesa de la BBC. Dir.: Jean Yves Ossonce. (75m). LITERES: El estrago en la finca de Júpiter y Semele, sarsuela barroca. Marta Almajano, soprano. Al Ayre Español. Dir.: Eduardo López Banzo. (12m). SULLIVAN: Iolanthe, extractes. Solistes vocals. Cors del Festival de Glyndebourne. Orquestra Pro Arte. Dir.: Malcolm Sargent. (11m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

STENHAMMAR: Simfonia n. 1, Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (50m). BEETHOVEN: Octet per a dos oboès, dos clarinets, dos fagots i dues trompes, op. 103. Mozafiat. Dir.: Charles Neidich. (22m). DVORAK: Concert per a piano, op. 33. Rudolf Firkusny. Orquestra Simfònica de St. Louis. Dir.: Walter Susskind. (37m). BACH: "Ich habe genug" (No em falta res), cantata BWV 82. René Jacobs. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (25m). MENDELSSOHN: Les Hèbrides, op. 26, obertura. Israel Sinfonietta. Dir.: Mendi Rodan. (10m). DITTERSDORF: Nocturn per a violí, chalumeau, dues violes, dues trompes i contrabaix. Concilium Musicum. (21m).

19.00 GRAVACIONS HISTÒRIQUES

ENREGISTRAMENTS DE 1968. MEDTNER: Sonata per a violí n. 3 en mi m, op. 57 "Epic". Alexander Labko, violí. Evgeni Svetlanov, piano. (47m). CATALANI: "Wally! Wally...M'hai salvato" de La Wally. Renata Tebaldi. Carlo Bergonzi. Orquestra dirigida per Fausto Cleva. (7m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 GRANS OBRES

BERLIOZ: La infantesa de Crist, trilogia sacra. Anne Sofie

von Otter. Gilles Cachemaille. José Van Dam. Jules Bastin. Anthony Rolfe-Johnson. Cor Monteverdi. Orquestra de l'Òpera de Lió. Dir.: John Eliot Gardiner. (95m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 12 de juliol de 1996 a la Plaça del Rei de Barcelona. FESTIVAL D'ESTIU "GREC 96". Obres de MORERA, FERRER, RUERA, GARRETA, JOSEP SERRA, PAULÍS, TOLDRA, MARTÍNEZ COMÍN i JOAQUIM SERRA. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (46m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 27 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

REGER: Variacions i Fuga sobre un tema de Hiller, op. 100. Orquestra Filharmònica Txeca. Dir.: Václav Neumann. (39m). BEETHOVEN: Quintet de vent en Mi b M. Ricercar Academy. (13m). ELGAR: Sea Pictures, op. 37. Della Jones. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Mackerras. (20m). VANHAL: Simfonia en Fa M. Umea Sinfonietta. Dir.: Jukka-Pekka Saraste. (14m). CLEMENTI: Sonata per a clavicèmbal, flauta i violoncel op. 22 n. 1. Enrico Casularo. Vito Paternoster. Andrea Coen. (10m). ALBINONI: Concerto a cinque, op. 9 n. 2. David Reichenberg, oboè. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12m). VOLKMANN: Quartet

de corda n. 4, op. 35. Quartet de corda Mannheim. (24m). STRAVINSKI: Concert per a piano i instruments de vent. Orquestra Simfònica de la Ràdio Alemanya de Berlín. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (18m). MORIN: Regina Coeli, motet. Véronique Gens. Noémi Rime. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (10m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART Simfonia n. 29, KV 186a (KV 201). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (31m). Simfonia n. 30, KV 186b (KV 202). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (25m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL GRAN SEGLE

Programa de música antiga. Selecció, guió i presentació a càrrec de Joan Vives. GRANS FAMÍLIES (4): Els Sammartini. EL PARNÀS.

16.00 CAPSA DE MÚSICA

SMETANA: Simfonia Festiva. Orquestra Simfònica de la Ràdio Austríaca. Dir.: Lothar Zagrosek. (47m). MARINI: Balletto primo a tre e a cinque. The Consort of Musicke. Dir.: Anthony Rooley. (6m). HAYDN: Quartet de corda op. 50 n. 5, Hob. III:48 "Prussià". Quartet Nomos. (22m). LULLY: Le Bourgeois Gentilhomme. London Oboe Band. Marie-Ange Petit, percussió barroca. Dir.: Paul Goodwin. (15m). BUSONI: Turandot, Suite op. 41. Orquestra Filharmònica de la Scala. Dir.: Riccardo Muti. (24m). TELEMANN: Quartet en re m. Ricercar Consort. (16m). GRIEG: Dues melodies elegíques, op. 34. Orquestra Simfònica de la Ràdio Polonesa de Cracòvia. Dir.: Tadeusz Wojciechowski. (8m). J.A. BENDA: Concert per a clavicèmbal i corda en Do M. Josef Hála. Ars Rediviva Ensemble. (15m). BONONCINI: Siedi, Amarilli mia, cantata. Gérard Lesne, contratenor. Il Seminario musicale. (12m).

19.00 NOUS INTÈRPRETS

GRANADOS: Trio amb piano op. 50. Trio Menuhin. (28m). ROSSINI / MASSENET: Dues àries d'òpera. Teaka Hinokato, mezzosoprano. Osias Wilenski, piano. (13m). PAGANINI: Sonata concertada. Sergi Alpiste,

violí. Carles Trepas, guitarra. (11m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 SELECCIÓ DE NOVE-TATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 5 d'agost de 1993 a l'Església Parroquial de Torroella de Montgrí. XIII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA. BACH: Motet BWV 230. PERGOLESI: Concertino n. 2. SCHUBERT: Missa n. 2, D 167. MONTEVERDI: Lauda Jerusalem Dominum. VIVALDI: Glòria, RV 589. Solistes vocals. Cor Ave Sol de Riga. Orquestra de Cambra de la Filharmònica de Riga. Dir.: Tovi Lifschitz. (84m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 28 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

LISZT: Els ideals, poema simfònic. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: A. Jéo. (27m). GALUPPI: Arripi alpestri ad vallem, motet. Gérard Lesne. Il Seminario musicale. (20m). MOSCHELES: Concertante per a flauta, oboè i orquestra. Marc Grauwells. Joris Van den Hauwe. Orquestra Simfònica de la Ràdio TV Belga. Dir.: André

Vandernoot. (14m). DITTERS-DORF: Quartet de corda n. 5. Quartet Franz Schubert. (16m). PROKOFIEV: Simfonia n. 1, "Clàssica". Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: André Previn. (15m). VIARDOT-GARCIA: Quatre cançons amb text de Pomey (arranjaments de Masurques de Chopin). Karin Ott, soprano. Christoph Keller, piano. (12m). DVORAK: Valsos de Praga op. 54 (n. 5 a 8). Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Jiri Belohlávek. (14m). SCHUBERT: Duo (Sonata) per a violí i piano D 574, op. pòst. 162. Membres del Trio Arion. (20m). HANDEL: Música aquàtica, suite n. 1. Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART
Simfonia en Re M, KV 189b (KV 203). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (28m). Simfonia n. 28, KV 189k (KV 200). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (26m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

GUINJOAN: Neuma. Grup Vol ad Libitum. (7m). CABEZON: Glosses i diferències. Trio Unda Maris. (16m). VERDI: Gli arredi festivi, cor de Nabucco. Cor i Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Dir.: José Collado. (5m). PUEYO: Simfonia barroca. Camerata de França. Dir.: Daniel Tosi. (13m). PLA: Concert per a flauta i orquestra de corda, en Si b. M. Jean-Pierre Rampal, solista i director. Orquestra de Cambra Franz Liszt. (18m). NAVARRETE: Melodies de Sepharad. Anna Ricci, mezzosoprano. Bernat Castillejo, flauta. Jordi Russinyol, guitarra. (10m). COMPTE: L'última confidència. Xavier Compte, piano. (10m). FALLA: El corregidor y la molinera, primer quadre. Orquestra de Cambra Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (15m).

16.00 CAPSA DE MÚSICA

GOETZ: Quintet amb piano op. 16. Trio Göbel Berlín. Lois Landsverk, viola. Akira Akahoshi, contrabaix. (26m). BACH: "Erfreut euch, ihr Herzen" (Alegreu-vos, cors), cantata BWV 66. Barbara Schlick. Kai Wessel. James

Taylor. Peter Kooy. Collegium Vocale. Dir.: Philippe Herreweghe. (30m). GLAZUNOV: Stepan Razin, poema simfònic op. 13. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (15m). HAYDN: Concert per a orgue, Hob XVIII:2. Martin Haselböck. Divertimento Salzburg. (24m). SCHUBERT: Simfonia n. 6, D 589 "Petita". Orquestra Royal Concertgebouw. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (36m). VILLA-LOBOS: Bachianes Brasileires n. 6, per a flauta i fagot. Ardith Bondi, flauta. Donald Johannessen, fagot. (11m). J.Ch. BACH: Simfonia op. 18 n. 6. Orquestra de Cambra Holandesa. Dir.: David Zinman. (9m). BÜLOW: Rêverie Fantastique, op. 7. Daniel Blumenthal, piano. (14m).

19.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE...."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 8 de maig de 1993 a l'Església de l'Esperança de Barcelona. Obres de RIBAFLECHA, MORALES, VICTORIA, ROSINI, MILLET, PUJOL, CASALS i MORERA. Cor Antics Escolans de Montserrat. Dir.: Gregori Estrada i Joaquim Garrigosa. (44m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 MÚSICA DEL SEGLE XX

CASELLA: Divertimento per a Fulvia, op. 64. Orquestra Haydn Bolzano i Trento. Dir.: Alun Francis. (15m). GORECKI: Quasi una fantasia, quartet de corda n. 2, op. 64. Quartet Kronos. (32m). BARBER: Excursions op. 20. Joanna Macgregor, piano. (11m). PENDERECKI: Dies Irae, oratori a la memòria de les víctimes

d'Auschwitz. Solistes vocals. Cor i Orquestra Filharmònica de Cracòvia. Dir.: Henryk Czyz. (24m). BEHREND: Serenata per a mandolina i orquestra d'instruments de plectre. Gertrud Tröster-Weyhofen. Orquestra d'instruments de plectre de Baviera. Dir.: Gerhard Vogt. (3m).

02.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 29 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 TEMPS DE LES MUSES

Una hora de música barroca presentada per Joan Vives.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 5, op. 82. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (30m). J.Ch. BACH: Concert per a oboè, corda i continu en Fa M. Glaetzer. Neues Bachisches Collegium Musicum de Leipzig. Dir.: Max Pommer. (23m). WEBER: Turandot, obertura i marxa J 75. The Philharmonia. Dir.: Neeme Järvi. (6m). LISZT: Fantasia romàntica sobre dues melodies suïsses, S 157. Leslie Howard, piano. (18m). CHARPENTIER: Judith, oratori H. 391. Solistes vocals. Cor i Orquestra Barroca del Festival Bach. (43m). BÄRMANN: Quintet amb clarinet n. 3, op. 23. Dieter Klöcker. Philharmonia Quartett de Berlín. (19m). MENDELSSOHN: Concert per a violí i orquestra de corda (1822). Kyoko Takezawa. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Claus Peter Flor. (23m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LES SIMFONIES DE MOZART
Simfonia en Re M, KV 207a (KV 121). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (7m). Simfonia en Re M, KV 213a (KV 204). The Academy of Ancient Music. Dir.: Jaap Schröder i Christopher Hogwood. (25m). Simfonia en Do M, KV 213c (KV

208). Academy of Ancient Music. Dir.: Christopher Hogwood. (8m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

21.00 GRANS INTÈRPRETS

KIRI TE KANAWA. GERSHWIN: "Somebody Loves Me", "Summertime" i "The Man I love". The New Princess Theater Orchestra. Dir.: John Mc Glinn. (9m). BEETHOVEN: Cantata per la Mort de l'Emperador Joseph II, WoO 87. Yvonne Newman. David Barrett. Michael Langdon. Cors i Orquestra Simfònica de la BBC. Dir.: Colin Davis. (43m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 30 de juliol de 1994 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. XIVè FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. BACH: Suite per a violoncel sol n. 2, BWV 1008. Suite per a violoncel sol n. 3, BWV 1009. KODALY: Sonata per a violoncel, op. 8. Philippe Muller, violoncel. (70m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

00.30 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 30 DE NOVEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSICA PER A COBLA

BERNAT: "L'últim adéu", "Vallarnau", "Mediterrània", sardanes. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (16m). DAMARÉ: Piccolo polka, polka. Cobla Mediterrània. Dir.: Jordi León. (4m). TOLDRA: Mariona, La nevada, sardanes. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (8m). DANSES POPULARS: L'as d'oro, Galop de cortesia. Cobla Maravella. Dir.: Lluís Ferrer. (4m). COMÍN:

Ripoll, XI segles d'història. Cobla Mediterrània. Dir.: Josep M. Bernat. (5m). LEON: La pavorosa, mazurca. Cobla Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (4m).

10.00 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 GRANS OBRES

BUSONI: Concert per a piano i orquestra, op. 39. Volker Banfield. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Lutz Herbig. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maré Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 1 DE DESEMBRE DE 1996

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 MÚSIQUES MÍSTIQUES

GOUNOD: Les set paraules de Nostre Senyor Jesucrist a la Creu. Chorale Caecilia. Herman Verschraegen, orgue. Filharmonia Romanesa de l'Estat de Transilvània (Cluj-Napoca). Dir.: Jean-Louis Petit. (25m). CAMPRA: Deus noster refugium. Solistes vocals. Cor i Orquestra Le Concert Spirituel. Dir.: Hervé Niquet. (22m). JANACEK: Missa en Mi b.

Solistes vocals i instrumentals. Cor de Gonville i Caius College, Cambridge. Dir.: Geoffrey Webber. (20m). DU MONT: O dulcedo amoris. Quare tristis es. Ego enim accepi. Benedicam Dominum, quatre motets. Greta De Reyghere. Agnès Mellon. James Bowman. Guy de Mey. Max Van Egmond. Ricercar Consort. (16m). ALLEGRI: Miserere a nou veus. A Sei Voce. Dir.: Bernard Fabre-Garrus. (15m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 DIVERTIMENT

Un migdia musical on es combina la música amb la informació i la participació dels nostres oients. BLOC DE NOTES. EL TRENCACLOSQUES. SAC DE DUBTES.

15.00 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.00 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

CHAUSSON: Le Roi Arthus, drama líric en tres actes. Teresa Zylis-Gara. Gino Quilico. Gösta Winbergh. Cors de Ràdio França. Nouvel Orchestre Philharmonique. Dir.: Armin Jordan. (163m).

20.00 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.00 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Raimon Colomer i Joan Vives.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maré Jané.

00.30 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.8/101.2.

CONCERTS

BARCELONA (BARCELONÈS)

2 NOVEMBRE	19 h.	Palau	OBC. Ignaz Solzenistzin, piano. Dir.: Leopold Hager. Haydn, Mozart, Schumann.
3 NOVEMBRE	11 h.	Palau	OBC. (Segona audició).
	12 h.	Barri Gòtic	Concert de carilló. Maria Dolors Coll i Anna Maria Reverté, carillonistes del Palau de la Generalitat.
	19 h.	Saló del Tinell	Grup instrumental Rembetiko. Dir.: Kudsi Erguner. (1r Festival de Músiques del Món).
	19 h.	Centre Cultural Calassanç	Cor Infantil Tapiola de Finlàndia. Dir.: Kari Ala-Pöllänen.
4 NOVEMBRE	21,30 h.	Palau	XXVIIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
5 NOVEMBRE	19,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid	Quartet Mondrian. Haydn, Xoshtakòvitx, Dvórák.
	21,30 h.	Palau	XXVIIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
	21,30 h.	Saló del Tinell	Dervitxos Mevlevi d'Istanbul. Dir.: Kudsi Erguner. (1r Festival de Músiques del Món).
6 NOVEMBRE	20 h.	Catedral	Heinrich Wimmer, orgue. Bach, Reger, Sigmund. (L'orgue a la catedral de Barcelona, Euroconcert).
	21 h.	Palau	The Nash Ensemble. Ian Brown, clave. Lillian Watson, soprano. Sally Burgess, mezzo-soprano. Dir.: Lionel Friend. Ravel, Falla, Gerhard, Granados. (Palaucent).
7 NOVEMBRE	21,30 h.	Palau	XXVIIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
	22 h.	L'Espai	Joan Bibiloni, Pepe Millán i Toni Pastor.
8 NOVEMBRE	21 h.	Palau	OBC. Barbara Hendricks, soprano. Dir.: Lawrence Foster. Beethoven, Berlioz, Gerhard, Stravinsky.
	22 h.	L'Espai	Joan Bibiloni, Pepe Millán i Toni Pastor.

9 NOVEMBRE	19 h. 22 h.	Palau L'Espai	OBC. (Segona audició). Joan Bibiloni, Pepe Millán i Toni Pastor.
10 NOVEMBRE	11 h. 19 h. 19 h.	Palau Palau L'Espai	OBC. (Tercera audició). Orquestra Simfònica de l'Empordà. Polifònica de Puig-Reig. M. Carme Oliveras, soprano. Montse García, contralt. Florenci Puig, tenor. Lluís Ramon Sales, baix. Dir.: Carles Coll. <i>Novena Simfonia</i> de Beethoven. (LXI Aniversari d'Unió Democràtica de Catalunya). Joan Bibiloni, Pepe Millán i Toni Pastor.
11 NOVEMBRE	21,30 h.	Palau	XXVIIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
12 NOVEMBRE	19,30 h. 22 h.	Sala Cultural Caja de madrid L'Espai	Cor femení del Taller d'Estudis Medievals. Dir.: Ferran Gimeno. Experimental Barcelona Percussió.
13 NOVEMBRE	22 h.	L'Espai	The Central Intelligence. Jazz.
14 NOVEMBRE	21,30 h. 22 h.	Palau L'Espai	XXVIIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona. Companyia Elèctrica Dharma.
15 NOVEMBRE	21 h. 22 h.	Palau L'Espai	OBC. Orquestra Nacional de España. André Watts, piano. Dir.: Gerd Albrecht. Beethoven, Schumann. Companyia Elèctrica Dharma.
16 NOVEMBRE	10,30 h. 12 h. 19 h. 21 h. 22 h.	Saló Nàutic. Palau Palau Orfeó Gracienc L'Espai	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Dir.: Conxita García. Concrets familiars de la Fundació "la Caixa". OBC. Orquestra Nacional de España. (Segona audició). Angel Soler i Quartet Accademia. Franck, Turina (Associació Aberastury). Companyia Elèctrica Dharma.
17 NOVEMBRE	11 h. 18,30 h. 19 h.	Palau Ateneu Barcelonès L'Espai	OBC. Orquestra Nacional de España. (Tercera audició). Lluís Rodríguez Salvà, piano (primer premi del 17è Concurs Joan Massià de Piano). Bach-Bussoni, Debussy, Brahms. (Associació Massià-Carbonell). Companyia Elèctrica Dharma.
18 NOVEMBRE	21 h.	Palau	Orchestra della Toscana. Aldo Bennici, viola. Dir.: Luciano Berio. Maderna, Berio, Berio/Schubert. (Ibercamera).
19 NOVEMBRE	19,30 h. 21,30 h.	Sala Cultural Caja de Madrid Palau	Joan Orpella, violí. Eriko Niwano, piano. Poulenc, Milstein, Beethoven, Saint-Saëns, Sarasate. XXVIIIè Festival Internacional de Jazz de Barcelona.
20 NOVEMBRE	21 h.	Palau	Virtuosos de Moscou. Alexei Utkin, oboè. Dir.: Vladimir Spivakov. Beethoven, Mozart, Pärt, Txaikovski (Palaucent).
21 NOVEMBRE	21 h. 22 h.	Palau L'Espai	Festa de la Música Catalana. Cia. Magnet i Burch.
22 NOVEMBRE	22 h.	L'Espai	Cia. Magnet i Burch.
23 NOVEMBRE	21 h. 22 h.	Palau L'Espai	Cicle Brahms. Pinchas Zukerman, violí i viola. Marc Neikrug, piano. Integral de les sonates per a violí/viola i piano de Brahms. (Ibercamera). Cia. Magnet i Burch.
24 NOVEMBRE	19 h. 20 h.	L'Espai Palau	Cia. Magnet i Burch. Cicle Brahms. Pinchas Zukerman, violó i viola. Marc Neikrug, piano. Integral de les sonates per a violí/viola i piano de Brahms. (Ibercamera).
25 NOVEMBRE	21 h.	Palau	Lithuanian National Symphony Orchestra. Orfeó Català. Dmitri Bashkirov, piano. Irene Milkeviciute, soprano. Dir.: Jonas Aleksa. Beethoven, Scriabin, Poulenc. (Palaucent).
26 NOVEMBRE	19,30 h. 21 h.	Sala Cultural Caja de Madrid Palau	Orquestra del Reial Cercle Artístic. Dir.: Alfons Reverté. Corelli, Elgar, Turina, Britten. Bayerische Rundfunk Sinfonieorchester. Dir.: Lorin Maazel. <i>Simfonia núm. 9</i> de Mahler. (Ibercamera).
27 NOVEMBRE	21 h.	Palau	Ensemble Zefiro. Marta Almajano, soprano. Händel, Stefani, J. i J.B. Pla, Zelenka, Bach. (Euroconcert).

28 NOVEMBRE	22 h.	L'Espai	Josep Tero.
29 NOVEMBRE	21 h.	Palau	OBC. Peter Frankl, piano. Didier Henry, narrador. Dir.: Lawrence Foster. Dutilleux, Mozart, Bonet, Txaikovski.
	22 h.	L'Espai	Josep Tero.
30 NOVEMBRE	12 h.	Palau	Concerts familiars de la Fundació "la Caixa".
	19 h.	Palau	OBC (Segona audició).
	22 h.	L'Espai	Maria Laffitte.
1 DESEMBRE	11 h.	Palau	OBC. (Tercera audició).
	12 h.	Barri Gòtic	Coneret de carilló. Maria Dolors Coll i Anna Maria Reverté, carrionistes del Palau de la Generalitat.
	19 h.	L'Espai	Maria Laffitte.
3 DESEMBRE	21 h.	Palau	Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola Espanya). Dir.: Conxita García. Joaquín Achúcarro, piano. Stefano Palatchi, baix. Narciso Yepes, guitarra. (Concert benèfic malalts de Sida Hospital Sant Joan de Déu.)

AMPOSTA (MONTSIÀ) - II CICLE DE MÚSICA CIUTAT D'AMPOSTA

9 NOVEMBRE	22,30 h.	Unió Filharmònica	Josep Julià, oboè, piano i clave.
16 NOVEMBRE	22,30 h.	Unió Filharmònica	La Vella Dixieland.

BALAGUER (NOGUERA)

10 NOVEMBRE	18 h.	Auditori	Orfeó Català. Solistes vocals. Dir.: Jordi Casas. <i>Nelsson Messe</i> de Haydn.
--------------------	--------------	----------	--

BERGA (BERGUEDA)

22 NOVEMBRE	18 h.	L'Espill	José Menor Martín, piano (Primer Premi del XI Concurs de Piano Ciutat de Berga).
--------------------	--------------	----------	--

LA BISBAL DEL PENEDES (BAIX PENEDES)

24 NOVEMBRE	18,30 h.	Església Sta. Maria	Polifònica de Puig-Reig. Orgue. (VII Tardoral d'Orgue al Penedès).
--------------------	-----------------	---------------------	--

CAPELLADES (ANOIA)

9 NOVEMBRE	22 h.	Paper de Música	Blai Soler, violí (finalista del VI Concurs Paper de Música de Capellades). Daniel Tarrida, piano. Beethoven, Brahms, Schumann.
-------------------	--------------	-----------------	---

LES FRANQUESES DEL VALLÈS (VALLÈS ORIENTAL)

24 NOVEMBRE	10 h.	Parròquia de Sta. Coloma	Barnabàs Kelemen, violí.
--------------------	--------------	--------------------------	--------------------------

GRANOLLERS (VALLÈS ORIENTAL) - XVIIè FESTIVAL INTER. DE MÚSICA DE GRANOLLERS

3 NOVEMBRE	19 h.	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	Antoni Besses, piano. Falla, Granados, Debussy.
10 NOVEMBRE	19 h.	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	Grup Manon. Ives, Debussy, Schönberg.
17 NOVEMBRE	19 h.	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	M. Dolors Aldea, soprano. Vicenç Prunés, piano. Mahler, Fauré, Strauss.
24 NOVEMBRE	19 h.	Centre Cultural Fundació "la Caixa"	Quartet Janáček. Janáček, Ravel, Fauré, Bartók.

REUS (BAIX CAMP)

9 NOVEMBRE	22 h.	Teatre Fortuny	Orquestra, cor i solistes de l'Òpera Nacional de Bucarest. Dir.: Cornet Trailescu. Verdi, Mozart, Bellini, Donizetti, Rossini.
-------------------	--------------	----------------	--

15 NOVEMBRE	21 h.	Teatre Fortuny	<i>Les noces de Figaro</i> , de Mozart. Dir.: Albert Argudo. (Òpera a Catalunya).
17 NOVEMBRE	19,30 h.	Església prioral de St. Pere	Enrique Ayarra Jarne, orgue. Mendelssohn, Bartholdy, Franck, Guridi, Torres, Garbizu, Castillo.
23 NOVEMBRE	22 h.	Teatre Fortuny	Duquende.
30 NOVEMBRE	22 h.	Teatre Fortuny	La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall.

RIPOLLET (VALLÈS OCCIDENTAL)

22 NOVEMBRE	22 h.	Teatre del Mercat Vell	Duo de guitarres Kassner-Quer.
--------------------	--------------	------------------------	--------------------------------

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

8 NOVEMBRE	21,30 h.	Centre Cívic Ca n'Oriac	Marta Fiol, soprano. Gerard López, piano. Dir. escènic: Enric Llor. Cançons de Cabaret.
16 NOVEMBRE	21,30 h.	Auditori Caixa de Sabadell	Carles Trepac, guitarra. Valderrábano, Guerau, Bach, Tàrraga, Falla, Pujol.
22 NOVEMBRE	21,30 h.	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Brooke Creswel. Mozart, Mahler, Txaikovski, Mozart, Gounod, Barber, Barry, Williams, Ellington/Hermann. (Música de pel·lícula).

SANT BOI DE LLOBREGAT (BAIX LLOBREGAT)

8 NOVEMBRE	22 h.	Escola Amat Verdú	Marta Obradors i Francese Conesa, piano a quatre mans. Stravinsky, Debussy.
23 NOVEMBRE	21,30 h.	Casal barri Marianao	Sopar-concert de Santa Cecília.

SANT CUGAT DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)

2 NOVEMBRE	20 h.	Auditori	Cor Infantil Tapiola de Finlàndia. Dir.: Kari Ala-Pöllänen.
-------------------	--------------	----------	---

TARRAGONA (TARRAGONÈS)

22 NOVEMBRE	21 h.	Església dels Caputxins	Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Dir.: Jordi Casas.
--------------------	--------------	-------------------------	--

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

14 NOVEMBRE	21 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	Miquel Farré, piano. Bach-Liszt, Beethoven, Brahms, Granados. (Fundació Caixa de Terrassa).
24 NOVEMBRE	18 h.	Centre Cultural Caixa de Terrassa	José de Udaeta i Arsis Ballet de Cambra. Dir.: Berta Vallribera. (Fundació Caixa de Terrassa).

EL VENDRELL (BAIX PENEDES)

3 NOVEMBRE	12 h.	Auditori Pau Casals	Víctor Ambroa, violí. Andreu Riera, piano. Toldrà, Sarasate, Stravinsky, Falla.
17 NOVEMBRE	12 h.	Auditori Pau Casals	El Petit Estel. Cor Joves Veus. Cor Orfeó Parroquial. Concert de Santa Cecília.
24 NOVEMBRE	12 h.	Auditori Pau Casals	Orquestra de Cambra de Vila-Seca. Dir.: Evelio Tíeles. Pueyo, Vivaldi, Germiniani.

VILADECANS (BAIX LLOBREGAT)

9 NOVEMBRE	20 h.	Tetare Picasso	Cor Jove de l'Orfeó Català. Dir.: Conxita Garcia.
-------------------	--------------	----------------	---

Musical retaula

El retaule del flautista. Text: Jordi Teixidor; música: Carles Berga. Arranjaments: Joan Vives. Producció Teatre de l'Univers. Direcció: Joan Lluís Bozzo. Escenografia i figurins: Montse Amenós. Intèrprets: Jordi Teixidor, Enric Serra, Òscar Mas, Gemma Brió, Muntsa Rius, Genís Hernández i d'altres. Producció: Teatre de l'Univers. Estrena: Teatre Comtal de Barcelona.

per J.C.C.

Gairebé 27 anys després de la seva estrena al Casino l'Aliança del Poble Nou, en el si de la benemèrita, vital i fugissera Operació Off Barcelona, *El retaule del flautista* torna a un escenari barceloní. Aquell muntatge esplèndid que va signar dramàticament el seu mateix autor, Jordi Teixidor, i que després es va convertir al teatre Capsa amb Pau Garsaball en un dels èxits més importants del teatre català del franquisme, ha esdevingut també una de les obres més representades del vital teatre amateur de casa nostra.

Ens trobem, doncs, davant d'un text amb un considerable llast de memòria històrica, conegut per una gran generalitat dels afeccionats al teatre de casa nostra i incapaç, per tant, d'oferir sorpreses. El risc de la seva exhumació resulta en aquestes condicions més que evident.

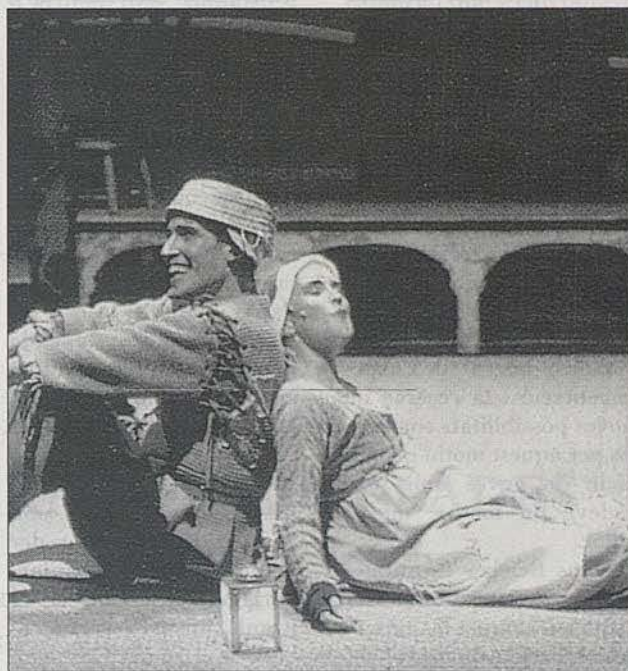
Joan Lluís Bozzo, un dels homes que més ha fet a Catalunya, no per la revitalització, sinó per la creació d'un gènere musical amb personalitat pròpia, amb tota seguretat era conscient del risc. Per això ha jugat a fons la carta de partir de zero. I així, la seva versió d'aquest gairebé clàssic esdevé poc menys que una quasi obsessió per la ruptura de tota mena de referents coneguts o identificables. I en aquesta línia ha potenciat justament els trets propis d'espectacle musical, enfront

dels purament dramàtics.

El resultat és un producte brillant, espectacular, en el qual els elements propis del musical, música-cant i ball-coreografia i també escenografia i vestuari, ocupen un lloc protagonista. Naturalment, això comporta inevitablement, una secundarització dels components crítics i corrosius de la proposta dramàtica de Teixidor. Uns components que en el seu moment, cal no oblidar-ho, van constituir sense cap mena de dubte la clau de volta del gran èxit assolit.

El discurs dialèctic de Teixidor, que era reforçat per referències ben perceptibles en el si de la circumstància política genèrica i local del moment —qui no endevinava darrera del burghestre Schmidt una *alter imatge* de l'alcalde Porcioles i darrera de la milícia els aleshores tan esmentats "grisos"?—, queda, doncs, diluït, en bona mesura per la seva mateixa feblesa intrínseca, però també per la seva marginació deliberada. O perquè hom no ha fet cap esforç perceptible per potenciar-lo o enriquir-lo basant-se en un procés contextualitzador segurament no difícil.

El nou retaule esdevé un espectacle brillant, d'una notable esplendidesa global, entès com a musical, farcit de tics imaginatius, bastit sobre una escenografia rica i alhora funcional de Montse Amenós, amb una brillant tasca d'actualització de la partitura original de Carles Berga feta per Joan Vives. Però a la fi el producte no deixa de resultar irregular.

Dues escenes de l'obra *El retaule del flautista*

Irregular per diversos motius, un dels quals, i molt important, perquè en l'afany de caricaturització que genèricament ho presideix tot —que lluny ens trobem dels pressupòsits distanciadors brechtians que presidien els temps de l'estrena de l'obra—, hom cau en l'excés. I a la fi, hom acaba cantant-se de tanta hiper-afectació farsesca recarregada, de tanta veu de falset —o sigui falsa—, de tant recargolament paròdic. I acaba agraïnt les mostres de naturalitat interpreta-

tiva d'actors que, com Òscar Mas o Muntsa Rius, dominen de forma natural el llenguatge propi del musical; o la gràcia juvenil, desinhibida i fresca de Gemma Brió. Ramon Teixidor, autèntica ànima pensant de la proposta amb el seu Teatre de l'Univers, com a intèrpret, malgrat que realitza un treball notable, no acaba de dominar plenament la rica i arrasadora personalitat d'aquest paradigmàtic burghestre Schmidt a redós del qual gira tota l'obra.

Música tal com raja

Nits de Música. 20, 27 de juny i 4, 11, 18 i 25 de juliol.
Fundació Miró. Diversos músics.

per DAVID PICÓ-S.

Ara fa un any comentàvem l'encert i l'èxit del cicle Nits de Música a la Fundació Miró que, amb el suport de Nova Era/Música Secreta, incentiva l'oferta musical de cada estiu, des del 1994. Amb la tercera edició ja podem dir que el cicle s'ha consolidat. L'assistència de públic, a més, ho confirma. A partir d'aquest moment, el repte consisteix a no repetir programes i procurar dibuixar un paisatge musical al més divers i singular possible.

Els sis concerts de juny i juliol (aquest article no inclou els dos de setembre) demostren que la música contemporània, com l'art de final de segle, respon a interessos i criteris esporàdics i individualitzats que, com a tret genèric, comparteixen la tendència, essencial o col·lateral, de l'experimentació i la recerca de noves possibilitats sonores. És per aquest motiu que un cicle de noves músiques esdevé un mosaic multicolor.

Hans Reicher és un alemany tossut que torna esquizofrèniques les guitarres: n'extreu qualsevol so, menys el so convencional d'una guitarra. La seva recerca experimental, que va començar fa més de vint anys, l'ha dut a inventar un nou instrument: el *daxophone*. Aquest instrument —el protagonista del concert— emet sons mig infantils, mig animals, d'una textura quasi humana. Com més comprensibles i pseudohumans eren els sons elèctrics, més sorpresa i rialles provocaven al públic. I no és estrany; l'experimentació de Reicher no era tensa, ni feixuga, ni pedant, tot al contrari, era amable i fràgil. Tant, que de vegades semblava que assistíem a un

concert de "Mimosín" en viu.

El piano, com la guitarra, és un dels instruments que caracteritza la programació del cicle de Nits de Música. I l'anglès Ketih Tippet és un dels pianistes més imaginatius i innovadors del jazz actual. Tippet va presentar les seves composicions per a piano sol, i va demostrar que l'estructura i la improvisació poden agermanar-se de la mà de l'originalitat i que la melodia no és cap impediment per evolucionar cap a nous horitzons sonors.

Un dels millors concerts va ser el del Il Gran Teatro Amaro, una formació multiinstrumentista, acústica i versàtil que barreja diverses influències europees: el cabaret expressionista, la cançó francesa, la napolitana... El grup, fundat l'any 1990, extreu l'essència melòdica de cada peça i la reinterpreta d'una manera lúdica, vital i, sovint, humorística. L'encant i la ironia de Roberta Possamai —veu, violí, acordió— s'acobla perfectament amb la força de Robert van der Toi —guitarra, veu, banjo—, l'originalitat i eficàcia de Frank van Berkel —contrabaix— i el català Gat —guitarra, mandolina, percussions—, membre de la Bel Canto Orchestra de Pascal Comelade, que té punts de contacte amb el Il Gran Teatro Amaro. De vegades, unes notes d'humor i entusiasme fascinen més que qualsevol innovació, per agosarada que sigui.

Boris Kovac va néixer a l'antiga Iugoslàvia. *Anamnesi*, l'obra presentada al Cicle, girava a l'entorn del conflicte bèl·lic viscut al seu país, al capdavant de la Ritual Nova Ensemble —amb músics d'Eslovènia, Croàcia i Sèrbia—, Kovac va oferir una obra llarga: una mena d'himne, inquietant, tens, apesarat, trist.

Gat
(Il Gran Teatro Amaro)

Una música més interioritzada que no expressiva. Algunes variacions, paisatges i ritme folklòrics balcànics reanimaven una música sovint massa uniforme, previsible —sobretot pel que fa a la soprano— i irregular. Creiem que quan Kovac deixi d'autocontemplar-se, la seva música començarà a tenir vida pròpia.

Un altre dels millors concerts va ser el que va travessar les línies de fuga de dos músics sense exemples: Agustí Fernández i Evan Parker. *Tempranillo*, el CD que palesa la seva primera col·laboració, va ser la base del concert. El saxo de Parker, un dels pioners del jazz d'avantguarda a Europa, i el piano de Fernández, un dels músics més intrèpids del nostre país, van ajuntar les seves sobrades energies per generar una fuita sonora, trepidant, accelerada, rítmica, espontània i mil·limetrada alhora, i absolutament absorbent. Música que fuig, com una matèria orgànica, imparable i imprevisible, més enllà d'afiliacions es-

Laetitia Sonami

tètiques i tecnològiques. Només un piano i un saxo.

Quan actua la francesa Laetitia Sonami, els programes de mà esdevenen llargues i feixugues descripcions de processos místico-tecnològics (ordinadors, *software* MAX, *samplers*, controladors MIDI...). La fascinació per la tecnologia supera el fet musical. En aquest cas, la tecnologia tenia forma de guants de nit, que en ser moguts emetien diferents sons. Curiós i poc més. L'electrònica no enllaunada, "en directe" —Sonami anomena la seva música *live electronics*—, deu ser un fet molt poc habitual en el món de la tecnologia com per dedicar-li concerts sencers, la qual cosa no diu gaire a favor de la tecnologia. La participació de la reconeguda i experimentada flautista Barbara Held va afegir una nota d'imaginació i musicalitat a la nit. La concentració d'elles dues contrastava amb un cert ensonyiment del públic.

Tot plegat, sis concerts singulars i significatius de l'orientació i desorientació musical del nostre temps.

Pedagogia i orquestra

8 de setembre de 1996. Palau de la Música Catalana. Obres de Beethoven, Mendelssohn i Brahms. Piano: Jordi Masó. Dir.: Josep Pons.

per X. CASANOVAS-DANÉS

Debut als escenaris de la segona lleva de la Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Amb satisfacció —d'oient, però també de contribuent— es pot dir que el concert resultant va palesar una categoria superior al de la primera en semblant circumstància. Si bé aquesta nova JOSC sonava amb encarcament en una obertura, "Les Hèbrides", de Mendelssohn suau i molt confortablement plantejada per Josep Pons, l'acompanyament al *Concert núm. 4 per a piano* de Beethoven no va tenir res de tímid i la va mostrar confiada i, progressiva-

ment, més sonora, per cloure el programa amb una versió realment notable de la *Simfonia núm. 1* de Brahms.

Per motius pressupostaris la JOSC ha escurçat i concentrat la durada dels seus períodes de formació, però un millor aprofitament de la tasca pedagògica i l'experiència de l'etapa anterior han fet que els resultats tornin a ser encoratjadors per a una formació que ha de fornir músics a les orquestres professionals. En la *Simfonia* de Brahms el conjunt va mostrar disciplina i cohesió, amb estupendes intervencions solistes i unes cordes tan entusiastes que a voltes tapaven les fustes. Com a detall

Jordi Masó

revelador d'una tasca d'assimilació cal considerar la uniformitat en la passada d'arquet dels violinistes. Pons va dirigir l'obra amb precisió i una prodigalitat gestual molt convenient a uns músics novells. L'obra va sonar profunda i sense rigideses i amb unes estratificacions sonores dignes d'aplaudiment.

Del magne *Concert núm. 4* de Beethoven cal destacar el relleu —tolerat pel director— atorgat a la melodia per Jordi Masó en una lectura cantable i lluminosa, encara que massa condicionada per una pretensió de pulcritud i per una certa retracció en els passatges dialogants entre piano i orquestra. Aquest punt d'innocència és comprensible per la dificultat intrínseca de l'encaix i perquè requereix una elasticitat i autoconfiança que no cal anar a cercar precisament en les primeres incursions públiques d'una orquestra juvenil i en un pianista que excel·leix en la música de cambra i que s'enfrontava a l'obra per primer cop; el repte se saldà amb l'ovació d'un públic ben predisposat. Aquest concert ja va ser realitzat amb anterioritat al Teatre Fortuny de Reus i al Teatre el Jardí de Figueres.

Vè CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA DE CAMBRA DE CAPELLADES

Adreçat a instrumentistes de grau mitjà o superior, i joves professionals de teclat, corda i vent, tant de grups constituïts com d'interessats a formar-los entre els participants.

SETMANA SANTA 1997

Professorat

- *Silvestri String Quartet* • *Suzanne Bradbury*: piano
- *José-Luis Castillo*: anàlisi musical (introducció al mètode Schenker)
- *Víctor Morera*, osteòpata: reeducació de la postura i desenvolupament de la creativitat
- *Dra. Almudena Moreno*, especialista en nutrició: conferència sobre higienisme

PREU: 30.000 ptes.

Informació (matrícules, beques, inscripcions, etc.)

Gemma Romanyà tel. (93) 801 20 11, els dies feiners, de 12 a 2 del migdia i de 5 a 7 de la tarda.

**Abonaments i
Localitats
a la venda**

CICLE DE **Lied** *al Palau*

I Temporada
1996-97

Concert núm. 1

Dijous, 12 de desembre de 1996, 21 h.

THOMAS HAMPSON
baríton

GRAIG RUTENBERG, *piano*

Programa a determinar

Concert núm. 2

Dissabte, 25 de gener de 1997, 21 h.

**DMITRI
HVOROSTOSVKY**
baríton

MIKHAIL ARKADIEV, *piano*

Programa a determinar

Concert núm. 3

Divendres, 21 de febrer de 1997, 21 h.

FELICITY LOTT
soprano

ROGER VIGNOLES, *piano*

Obres de: Schubert, Mendelssohn,
Brahms, Chabrier i Britten

Concert núm. 4

Dilluns, 10 de març de 1997, 21 h.

**GUNDULA
JANOWITZ**
soprano

CHARLES SPENCER
piano

Obres de: Schumann i Schubert

Concert núm. 5

Dimarts, 27 de maig de 1997, 21 h.

**ANDREAS
SCHMIDT**
baríton

RUDOLF JANSEN
piano

Schumann

Dichterliebe, op. 48

Schumann

Liederkreis

Preus abonaments: de 4.500 a 15.750 ptes. • **Preus localitats:** de 1.000 a 3.500 ptes.

Venda d'abonaments: del 21 d'octubre al 9 de novembre

Venda de localitats: a partir del 18 de novembre

Venda i informació: Taquilles del Palau de la Música Catalana. Tel. 268 10 00

Patrocina i organitza:

El Tema que proposem en aquest número ens situa davant d'una realitat que correspon a una tipologia no protagonista; o més ben dit, que no se situa en un primer pla, o en un pla especialment visible.

I tanmateix es tracta d'una realitat ben important. Importància que va molt més enllà i molt més ençà del mateix volum de negoci que genera o bé de guarismes marmejadors que a vegades envolten algun instrument històric. Una d'aquestes joies no més gaudibles per autèntics privilegiats.

Darrera del fet fonamental d'un so excepcional sorgit d'un violí o violoncel de qualitats excepcionals, hi ha tot un món que remet a diversos components. L'altíssima qualitat de la seva construcció, el seu estat de conservació, el goig que produeix treballar-hi, i en darrera, definitiva i fonamental instància, la bellesa i esplendidesa del so. Factor en el qual convergeix tot i que ho justifica tot.

Justifica la mitificació qui sap si a vegades exagerada, de l'instrument i de la marca; les dificultats de trobada, els elevadíssims preus d'adquisició. En el fons tot es redueix a una qüestió de mercat. D'un mercat molt peculiar, molt *sui generi*, que compta amb unes lleis molt a part i que a la fi acaba d'esdevenir enormement complicat.

La pretensió tan lícita per part

de qualsevol músic que estimi la seva professió de disposar d'aquestes peces acaba esdevenint, gairebé sempre, una lluita contra l'impossible, i la seva sortida apareix en forma de productes moderns, feliçment cada dia més nobles i de resultats més

Unes lleis de mercat molt particulars

que satisfactoris.

És possible que ens trobem en un punt d'inflexió en el qual la força dels esdeveniments —aquest tot d'impossibilisme que ho domina tot— mena a una remissió de l'actual estat d'impotència que domina el mercat del que bé podríem anomenar so excepcional.

L'instrument d'alt nivell. Un mercat quasi impossible

per MÓNICA PAGÈS i SANTACANA

Malgrat que el nom genèric sigui "instrument", tothom sap que qualsevol "capsa de sons" o "artilugi sonor" feta a mà —per anomenar-ho d'alguna altra manera— que serveixi per emetre i transmetre el misteriós llenguatge de la música és, a més a més d'un curiós enginy, una obra d'art fruit de la tècnica i de l'estètica d'un cervell i unes mans irrepetibles. El vessant utilitari que té un instrument, per tant, no nega que estiguem parlant també d'un objecte artístic amb nom i cognom susceptible d'especulacions comercials tan astronòmiques com les que estem avesats a sentir en el món de la pintura. És evident que els instruments, en concret els de corda, com a béns culturals que són i també per la seva significació històrica i artística, es troben igualment subjectes a la llei arbitrària de l'oferta i la demanda del nostre sistema econòmic. Qui controla aquest mercat? Quins són els punts de venda? Com afecta el món musical? Quina és la realitat del nostre país en aquest sector econòmic-cultural? Intentarem fer un esbós d'aquesta cara materialista de la música a partir del punt de vista del comerciant, concretament de Ramon Pinto, de Casa Parramon, i a partir de la visió de l'historiador, en aquest cas Romà Escales, director del Museu de la Música de Barcelona, que enguany ha commemorat el 50è aniversari de la seva fundació.

Centrant-nos en l'instrument de corda, que és el que mou més volum comercial, hem de dir en primer lloc que la llista de constructors que es cotitzen a nivell mundial és summament extensa, encara que per al neòfit només hi hagi Stravidari. També Guarneri, Amati, Bergonzi, Guadagnini, Ruggeri, Testore, Storioni, Gasparo de Salò, Gofrille, Gagliano, Contreras i tants d'altres que des del segle XVII fins ara, especialment l'Edat d'Or italiana en el segle XVIII, omplen el mercat de l'instrument de més d'un centenar de noms i de milers de peces per a l'especulació. És per això que tant Ramon Pinto com Romà Escales coincideixen a dir que resulta impossible parlar de xifres concretes, ja que aquest tipus de mercat es basa precisament en l'oscil·lació de preu. El que no cal dir és que estem parlant de marges que, en

alguns casos, han pogut arribar a superar els cent milions de pessetes.

L'oferta i la demanda són dues realitats fluctuants que, en parlar del mercat de l'art, un mercat per naturalesa elitista sigui quina sigui la peça, sempre es capitalitzen als països amb més poder adquisitiu. *Cada país té el mercat que es mereix, ens precisa Pinto, perquè sempre depèn de la demanda que hi ha: del seu nivell econòmic i de les seves preferències a l'hora d'invertir. Hi ha molts països, com Espanya, en els quals no existeix aquest mercat elitista de l'instrument, senzillament perquè pocs músics poden accedir als preus amb què es treballa i perquè en la societat en general no hi ha l'hàbit d'invertir en aquest sector com tenen els països capitalistes més punters.* En aquest sentit, Londres, Zuric, París i Nova York, estrictament en aquest ordre, ens assenyala el senyor Pinto, constitueixen les capitals que absorbeixen mundialment qualsevol tipus d'operació comercial en aquest sector. *Qualsevol persona, sigui músic, particular o empresa financera que busqui una peça bona farà una prospecció d'aquests diferents mercats en aquest ordre.* Per la seva activitat musical i pel seu poder econòmic no és estrany, doncs, que sigui en aquests països, juntament amb Alemanya i el Japó, on es troben les cases comercials més importants i de més tradició històrica.

Christie's i Sothebys

La compravenda d'aquests instruments es realitza en bona part en aquestes firmes comercials, però sobretot per mitjà de les dues principals cases de subhastes angleses que operen a nivell internacional: Christie's i Sothebys. Ambdues constitueixen les empreses de més pes en el comerç de qualsevol peça d'art i d'antiguitats del món. Segons Pinto, *aquestes subhastes estan obertes a tothom, però, evidentment, el públic majoritari són representants d'empreses financeres, de grans fundacions, comerciants del mateix sector de l'instrument, o professionals liberals amb prou sensibilitat artística o musical i amb prou solvència econòmica.* Les subhastes ja impliquen un ball indeterminable de xifres, però

Un taller de luthier

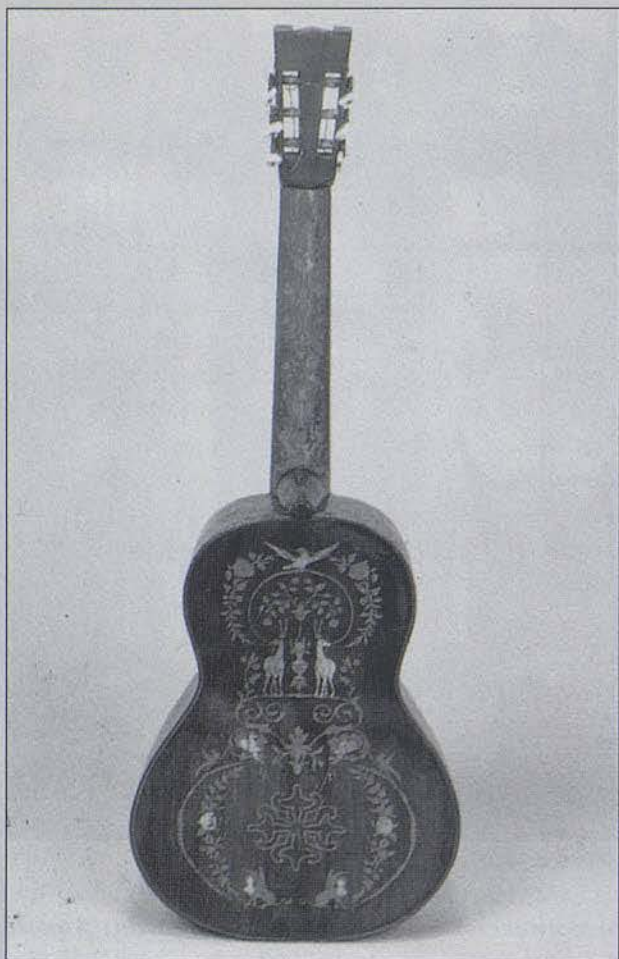
a banda dels preus finals que s'arriben a pagar, hi ha una comissió europea integrada per lutiers representatius en aquest sector que editen cada quatre o cinc anys una guia orientativa de preus en marcs alemanys, la *Taxe der Streichinstrumente*. Albert Fuchs, que, per donar un exemple, valora un Guarneri del Gesù en 1.000.000 DM (85 milions de pessetes). La realitat, però, és que s'arriben a pagar xifres molt diferents a les que estableix aquesta comissió, i que el mercat nord-americà acostuma a ser sempre el més car, segons que ens explica Ramon Pinto. Per a Romà Escales, res no ha canviat, no s'ha descobert res: abans eren els prínceps, els reis i els arquebisbes; qui tenia el poder econòmic adquiria els instruments més preuats, ara ho fan les empreses; la qüestió és que aquesta inversió reverteixi en un ús social. De fet, en l'únic que ha canviat és que ara els museus podem arribar a ser dipositaris i gestionar aquest patrimoni.

El cert és que, com ens diu el senyor Pinto, el mercat de l'instrument de corda, com tots aquests mercats especulatius, són cíclics, perquè van a remolc dels cicles econòmics que viuen els països occidentals. Actualment ens trobem en un moment de poca inversió en aquest sector, precisament perquè estem en un moment de recessió econòmica. Un altre fet és que l'acaparació del mercat de l'instrument per part de les multinacionals i de les fundacions, justament després del gran boom del mercat pictòric, ha fet pujar molt

la cotització dels instruments de corda. Aquest fenomen s'ha produït justament perquè molts dels països econòmicament punters, sobretot com és el cas del Japó o d'altres països asiàtics com Corea, han promulgat una legislació especialment impulsora de la inversió en obres d'art i, per tant, també en el mercat de l'instrument. Des de fa uns anys, els japonesos, seguits pels coreans, s'han dedicat a escombrar el mercat tant nord-americà com europeu per invertir-hi i a més per proveir d'instruments les seves orquestres simfòniques davant de la manca de tradició històrica en la construcció d'instruments de corda que hi ha en la seva cultura.

Bancs d'instruments

Aquest alt preu amb què es cotitzen els instruments de corda antics fa que la possessió, com ja hem indicat abans, recaigui majoritàriament en mans d'institucions, siguin econòmiques o culturals, públiques o privades, les quals arriben a crear importants bancs o col·leccions d'instruments. A banda de les moltes fundacions que existeixen arreu del món que han creat diferents sistemes de lloguer dels seus instruments, també trobem casos com l'Orquestra Filharmònica de Berlín, la qual, fora d'exigir als seus músics que toquin amb un instrument d'altíssima qualitat, com és lògic, també posseeix un fons d'instruments a disposició dels membres de l'orquestra. Un altre

Guitarra construïda per Lluís Reig (València) l'any 1850 (Museu de la Música, Barcelona)

cas seria la col·lecció estatal d'instruments del Teatre Reial de l'Òpera de Copenhagen, els instruments de la qual també es cedeixen als solistes de l'orquestra de l'Òpera.

El fet que aquests instruments es toquin confirma i garanteix alhora el seu estat de salut musical, fet molt important a l'hora de considerar el seu valor en el mercat. En aquest sentit, també hi ha col·laboracions entre aquests tipus d'institucions i els conservatoris o les competicions de més alt nivell, a fi que el jove solista guardonat pugui gaudir durant un temps d'un Stradivari, d'un Guarneri o de qualsevol altra peça d'un gran constructor. D'altra banda, també és certa l'existència d'importants col·leccions d'interès exclusivament museístic, com és el cas de la Smithsonian Collection de la Biblioteca del Congrés de Washington DC als Estats Units. Aquí mateix, a Espanya, es troba el quintet Stradivari del Palau Reial, quintet construït per encàrrec del rei Carles IV, que va ser tocat l'any dels Jocs Olímpics al Palau Reial de Pedralbes en l'acte de presentació de la seva restauració duta a terme el 1991. *La funció principal dels museus és la de conservar, ens defineix el director del Museu de la Música de Barcelona, Romà Escales; nosaltres hem cedit instruments per ser tocats en concert, però tan sols*

en peticions excepcionals o per fer-ne un enregistrament que ens permet d'obtenir un document únic per al seu estudi; no ho fem com a ús freqüent, precisament perquè la funció del museu és la de conservar i acostar al públic en general la càrrega històrica de la peça per així poder aprofundir el seu coneixement. En aquest sentit, però, l'àmbit públic espanyol encara li manca molt per igualar-se a la resta de països occidentals; amb això vull dir que encara no s'ha trencat aquest cercle cultural passant per l'àmbit públic. És cert que pel que fa a la pintura sí que s'ha millorat molt, s'han obert molts museus, s'hi ha invertit molt, però pel que respecta als instruments, encara no estem a l'alçada d'altres països, encara no s'ha plantejat cap legislació ni d'afavoriment fiscal, ni de mecenatge que inclogui aquest àmbit de l'art.

Instruments amb nom i cognom

Entre el gran nombre d'instruments antics que es cotitzen en el mercat internacional, cal destacar aquells que han rebut la distinció de l'instrumentista que els ha tocat. Des de Paganini, fins a Itzhak Perlman, passant per Jacqueline du Pré, Kreisler, Heifetz, Ole Bull, Menuhin, Ricci, Milstein, Oistrak, Sarasate, Casals, i molts d'altres, les grans figures que han configurat la història de la música han deixat una empremta en els seus instruments que els marca i els destaca de la resta. A Espanya, el Stradivari de Sarasate, que es troba al Conservatori de Madrid; a Gènova, el Guarneri del Gesù anomenat "Il Cannone" que tocava el gran Nicolo Paganini, i que el mateix violinista va deixar escrit poc abans de morir que el cedia a l'Ajuntament de Gènova. En definitiva, una colla d'instruments que constitueixen l'aristocràcia del mercat i que bona part continuen sonant d'una generació a l'altra, sempre en l'esfera del solista ja consagrat.

De tota manera, tal com ens assenyala el senyor Pinto, moltes vegades, les qualitats que el músic exigeix de l'instrument no tenen per què coincidir amb la cotització que tingui en el mercat. El músic, evidentment, tria i remena entre la gran varietat de peces a què pot accedir i, lògicament, ho fa a partir de la seva butxaca, però també, i sobretot, a partir del que espera trobar en un instrument, del so que té i de la manera com li respon. És per això que es tendeix cada vegada més a tornar la vista cap a l'instrument nou, sobretot als Estats Units, ja que a més de disposar d'un instrument en immillorable estat, nou de trinca, el seu preu està molt lluny de les xifres que acostumen a haver-hi a les subhastes i al mercat de l'instrument antic en general.

Un violí Guarneri

Músics a la recerca de la peça excepcional

per MARTA PORTER

Parlar de Stradivarius o Guarnerius equival, en música, a parlar de la perfecció. Aquests instruments, juntament amb els Amati o Steiner, pel que fa als violins, o als Montagnana pel que respecta als violoncel·ls, han estat considerats com els més valorats entre els músics i concertistes de tots els temps. El so que emeten els instruments de corda italians construïts a les darreries del segle XVI, al segle XVII i primers anys del segle XVIII, és més opac, vellutat i amb una major projecció que no pas el que surt dels instruments que es fabriquen avui dia.

D'on ve aquest so? De la fusta, de l'envelliment, de la forma, dels vernissos?... Encara avui és un misteri i les còpies que els luthiers fan seguint els models antics, tot i ser bons instruments, no han aconseguit emular aquell so irreplicable. El preu, però, també es irreplicable. Dels prop de 500 milions de pessetes que pot costar un Stradivarius als 3 o 5 milions d'una bona còpia hi ha un salt que només els millors solistes del món, col·leccionistes o algunes fundacions privades poden assumir.

Segons el violoncel·lista Arnau Tomàs, el so d'un instrument antic és irreplicable i les còpies no acaben de sortir bé.

És cert que es pot trobar un bon instrument modern per 5 o 10 milions de pessetes, però els falla el so, és massa obert, agre i descarnat, els falta projecció. Els barrocs, en canvi, són més opacs i tenen més projecció. Excepcionalment, es pot donar el cas que es faci una còpia i surti bé, com li va passar a José Luis García Asensio, que es va fer fer un violí seguint el model Stradivarius i el resultat va ser bastant bo. Amb tot, però, els luthiers més prestigiosos tenen encàrrecs amb dos anys de llista d'espera.

Per a Lluís Claret, en canvi, les còpies poden ser la solució a uns preus que s'han disparat en els darrers anys. *Jo he tingut un Gabrielli i la qualitat de so era bona, però no tenia la projecció necessària en concerts que tens l'orquestra al darrera o en sales grans. En canvi, ara toco amb un instrument construït fa tres anys per Vatelot, el millor luthier de París, i és extraordinari. Potser es cert que no arribarà a la qualitat d'un Stradivarius, però també cal tenir en compte la relació qualitat-preu; el Vatelot costa 3 milions de pessetes i un Stradivarius 4 milions de dòlars. A més, un instrumentista busca el so, no el valor de l'instrument. Cada músic vol l'instrument adequat al tipus de música que fa. Després la qualitat la fa l'instrumentista. A això, s'hi ha d'afegir que, segons l'arc*

amb què es toca, el resultat també serà diferent. *L'arquet és molt personal i sempre es compra per separat de l'instrument. No pots utilitzar el mateix per tocar Bach o Prokofiev. I curiosament, en el cas dels arquets, són millors els francesos de la primera meitat del segle XIX que no pas els barrocs.*

Per al violinista Gerard Claret, no cal decantar-se per un instrument antic o un de modern. Les dues opcions són vàlides i depèn de la qualitat de cada instrument en concret. *Jo tinc dos violins, un Guillemít del 1767 i un altre de modern, i si bé és cert que els antics tenen una patina i un so que els moderns no poden aconseguir, jo estic a favor dels moderns. Són maneres de tocar diferents. Un ha de conèixer l'instrument que toca i fer-se'l seu. A més, tant important és l'instrument com l'arc. Amb dos arcs diferents, un mateix violí sona diferent. Són tantes les combinacions que es poden fer per treure diferents sons, que al final cal parar-se a recordar que qui fa el so és l'interpret. L'instrument depèn dels gustos de cadascú. Sovint es fan imitacions d'instruments antics seguint com a pauta unes fotografies i quan l'instrument està acabat té un so modern però amb l'aspecte d'antic. També em sembla vàlid.*

D'altra banda, ¿cal posseir un instrument de màxima qualitat si formes part d'una orquestra? Tant Arnau Tomàs com Pere Serra, violinista de l'OBC, coincideixen a dir que és un luxe. Tomàs assegura que els instrumentistes d'orquestra ni en tenen ni els necessiten.

Aquests són instruments per a solistes i en molts casos són propietat de fundacions que els cedeixen o els lloguen. Si no ets solista i pots aconseguir un Vuillaume, que és el millor francès i té un so vellutat preciós, ja tires milles. Però no el trobaràs per menys de 25 milions de pessetes. En la mateixa línia es posiciona Pere Serra: *Amb els sous que es guanyen no es pot tenir un instrument de primera línia. En alguns països i en algunes orquestres simfòniques de gran prestigi els instruments són propietat de l'orquestra. Com més diners hi ha, millors instruments es poden comprar i el resultat global és que el so que ofereix aquell conjunt orquestral és molt més bonic. Però a títol individual, és impossible. A l'OBC només els instruments grans, com els baixos, la percussió, la tuba o el piano són propietat de la Fundació i els instrumentistes ja es cuiden de tenir un instrument bo, però no cal arribar a tenir un violí de 10 o 15 milions. Amb tot, aquest és un problema de la corda. Els metalls o la fusta, per menys diners poden tenir instruments realment bons, és un mercat molt més assequible, assegura Serra.*

Un altre dels problemes amb els quals s'han d'enfrontar els instrumentistes que busquen una peça única és el mercat. Segons Arnau Tomàs, és realment difícil trobar instruments antics, ja que el mercat és molt limitat. *Potser hi ha un parell de luthiers a Londres i un a Amsterdam que te'n pot aconseguir un, però a Espanya és impossible.* Per a Lluís Claret, com a solista, una bona solució són les fundacions. *Hi ha la Fundació Maggini, a Suïssa, que et pot llogar un cello per 200.000 o 300.000 pessetes cada mes; però aquest sistema funciona molt més als països del nord.*

Una altra manera d'aconseguir un instrument d'aquestes característiques és en les subhastes, però se'n fan molt poques i generalment els compren col·leccionistes.

I què se n'ha de dir, de les falsificacions? Trobar un instrument d'aquesta categoria implica un certificat d'autenticitat fet per un luthier especialitzat, i n'hi ha molt pocs. Vatellot n'és un. Però fer aquest certificat costa el 10 per cent del valor de l'instrument. I sense certificat, l'instrument no val

el mateix, a part que es donen molts casos de frau i es fa passar un instrument pel que no es.

Respecte a aquest tema dels certificats d'autenticitat, hi té molt a dir Pere Serra. Té sis violins, una viola i un violoncel i a vegades en ven algun i en compra un de nou o el canvia per algun altre. Sap quan un violí és bo a primer cop d'ull. *No cal que el toquis ni que tingui cordes, veus que té anys, que les*

fustes han envellit sense arribar a esquerdar-se, té menys pes. Per això es va decidir a comprar-ne un que a l'etiqueta deia Gobetti, Venècia 1703. Va veure que era lleuger i que no tenia esquerdes, que es conservava en bon estat, tot i no tenir cordes, i el va fer arreglar. El violí li va costar 1 milió i mig de pessetes i 100.000 d'arreglar, però està content de l'adquisició i ara toca amb aquest instrument.

Tot i això, explica que no se'l vol fer valorar. *Per fer-ho hauria d'anar a París, a veure en Vatellot, i crec que no val la pena. Jo vull l'instrument per tocar-lo. Si sapigués que val 50 o 100 milions de pessetes no podria treure'l de casa ni anar cada dia en metro cap a l'orquestra. A més, l'hauria d'assegurar, i és diferent el preu d'assegurança d'un instrument d'un milió i mig de pessetes, que no pas un de 100 milions. I pot ser que, tot plegat, l'etiqueta hagi estat posada posteriorment i no sigui un Gobetti autèntic. S'han donat molts casos de frau. Després de la Guerra Civil Espanyola molts gitanos de l'Est, que tenen una gran tradició com a violinistes, es van dedicar a exportar violins falsificats posant-hi etiquetes i envellint la fusta. Als anys 50 hi havia a Barcelona una*

Lloguer d'instruments històrics, a tant cada concert

Viola de bracció construïda per Mathias Griesser (1699)

quantitat inimaginable de Stradivarius, però, evidentment, la majoria eren falsificacions.

En un problema similar, però molt menys accentuat es troben Pere Ros i Jordi Codina. El primer toca la viola de gamba i el segon la guitarra. Aquests dos instruments, tot i que coincideixen amb els violins i els cellos en molts aspectes pel que fa a luthiers i autenticitats, no es troben subjectes a unes lleis de mercat tan exagerades. Pere Ros explica que es poden trobar violes de gamba autèntiques entre 5 i 12 milions de pessetes, les més cares. Jordi Codina encara es més afortunat i parla de preus de guitarres de concert de primera línia sobre les 700.000 pessetes.

Pere Ros explica que té dues violes de gamba originals del segle XVII, una Tielke (alemanya) i una Norman (francesa), té dues còpies, una francesa i una italiana, una viola tenor i altres instruments. Coincideix amb els testimonis anteriors a dir que el so dels originals és irrepetible, amb una major projecció, i ho atribueix a les fustes, d'una mitjana de vida molt llarga i que amb 300 anys es troben en el seu millor moment. Amb tot, troba raonables els preus del mercat: originals entre 5 i 12 milions de pessetes, còpies entre 500.000 i 1,5 milions i arcs

(moderns, ja que d'antics gairebé no n'existeixen) per 100.000 o 200.000 pessetes. El mercat fixa els preus i els instruments; ara costen menys que fa deu anys. A part d'això, el so de les còpies que es fan seguint els models antics, tot i ser més verd, és més que acceptable. Pel que fa al mercat, Ros explica que és molt més difícil trobar violes de gamba antigues que no pas violoncelos o violins. Se'n troben en luthiers i en col·leccionistes, però com que hi ha molta menys demanda, també hi ha menys oferta. Un tema important, a més, és el de la restauració de l'instrument. Si es fa bé, pot dignificar-lo, mentre que si es canvien peces, perden gran part del seu valor. Sovint s'han vist violes de gamba manipulades fins a convertir-les en cellos o altres a les quals s'ha canviat el cap. Jo tinc una viola anglesa, per exemple, amb un cap francès del segle XVIII. En aquest cas ha guanyat en valor, però no és l'habitual. I també cal vigilar molt les falsificacions o bé els instruments bons que han quedat adormits. Per donar un judici que l'instrument funciona i és bo, cal que el luthier es passi hores estudiant-lo i el músic setmanes tocant-lo.

Finalment, pel que fa a les guitarres, Jordi Codina, guitarrista i professor del Conservatori Superior Municipal de Barcelona, explica que aquest instrument és el més barat, amb molta diferència, dels que es manufacturen. Una bona guitarra de concert pot sortir per unes 700.000 pessetes. I com sempre, hi ha l'excepció: Demanar una guitarra al luthier Fleta, de Barcelona, costaria prop de 3 milions de pessetes, explica. A nivell de guitarres, l'equivalent als Stradivarius o Guarnerius són les Josep Pagès (Espanya) i les franceses Lacote. Les Pagès són per fer música del període clàssic i romàntic. El so és diferent i el volum també. Actualment es toca fent més pressió i les guitarres antigues no ho aguanten. La guitarra es un instrument que no es pot transformar i que té una vida curta; les de finals del segle XVIII es moren; les actuals, en canvi, tenen més volum, aguanten bé una pulsació forta, es projecten més bé en els auditoris. Potser les guitarres més valorades són les d'Antonio Torres, de l'últim terç del segle passat, i que marquen el naixement de la guitarra moderna. Per una Torres, un col·leccionista et pot demanar el que vulguis, 3, 4 o 6 milions de pessetes, però conec gent que n'ha trobat una en unes golfes o a cal drapaire. La Torres és una guitarra amb una sonoritat dolça, mòrrida, equilibrada entre greus i aguts, d'una gran calidesa.

Respecte a la docència, tots els músics entrevistats, siguin solistes o membres d'una orquestra, i toquin l'instrument que toquin, coincideixen: l'alumne ha de tenir un bon instrument i si és modern li resultarà més assequible. El professor, en canvi, ha de tenir el millor instrument possible per poder donar els exemples necessaris, sense que li calgui un Stradivarius.

BRUNO CANINO

Pel camí de la veritat

Una ciutat, Weimar, la propera capital europea de la cultura el 1999; un curs, el XXXVII Internationalen Musikseminar der Hochschule für Musik Franz Liszt, i un amable músic: Bruno Canino.

Malgrat que aquest gran mestre ha estat convidat a nombrosos cursos, la seva participació queda restringida a una relativament escassa mostra a causa, en part, de la seva intensa carrera concertística. Així, ja sigui com a solista o formant part d'agrupacions de música, passeja les seves interpretacions arreu del món, a les principals ciutats d'Europa, els Estats Units, el Japó i Austràlia. Ha participat en prestigiosos festivals internacionals de música, com el de Salzburg, Edimburg, Bath, Berlín, Viena i Praga, i també fa més de vint anys que pren part ben activament en el Marlboro Music Festival.

FOTO: M. L. M.

per M. LLUÏSA MORÀN

La seva activitat concertística l'ha portat al nostre país, i a Barcelona és recordat pel renom de la seva actuació al Palau de la Música Catalana, en successives temporades d'Ibercamera (l'última ocasió l'any 1995) formant duo amb el famós violinista Izthak Perlman. Acompanya sovint altres importants personalitats de la música, com Salvatore Accardo, Lynn Harrell o Viktoria Mullova. Toca el piano a duo amb el pianista Antonio Ballista, amb qui compartirà un recital pròximament a la Scala de Milà. També ha col·laborat juntament amb Andras Schiff en la interpretació dels concerts de Bach i en la *Sonata per a dos pianos i percussió* de Bartók. A més, ha realitzat diversos enregistraments, entre els quals desta-

quen les *Variacions Goldberg* de Bach, les *Sonates per a violí i piano* de Mozart amb Salvatore Accardo, els *Trios* de Debussy, Fauré i Ravel amb el Trio de Milà, obres de Bach, Stravinsky, Prokofiev i Ravel amb Viktoria Mullova i obres de violoncel i piano de Mendelssohn amb Lynn Harrell. Actualment està enregistrant la integral de l'obra per a piano de Debussy, de la qual ja ha sortit el primer compacte de la sèrie.

No obstant això, també ha integrat la docència dins la seva extensa feina. Bruno Canino no creu massa en la seva autoritat com a mestre, tal com ell mateix diu: *Jo ensenyo tal com jo ho veig i ho faig, però l'altra persona potser ho fa d'una altra manera i també està bé; si més no, jo no l'obligaré pas a fer-ho a la meua manera.* És clar que tot això respon a la seva visió,

caracteritzada, en la major part, per un context d'un alt nivell en els estudiants que assisteixen a les seves classes.

Bruno Canino ha estat professor durant 24 anys del Conservatori de Milà, del qual ell mateix va ésser alumne, i actualment imparteix classes magistrals al Conservatori de Berna; i a tot això cal afegir els breus cursos als quals li és possible d'assistir, com el curs de Weimar.

En un marc de frondosa natura que creix exultant en companyia d'una estàtua gràvida de Liszt, tot recordant la seva presència a la vella ciutat on havia impartit lliçons, un altre mestre del piano, Bruno Canino, va regalar-nos uns moments de convivència i generositat en compartir experiències i coneixements. D'aquesta manera, en diversos convits, que els meus companys i jo li

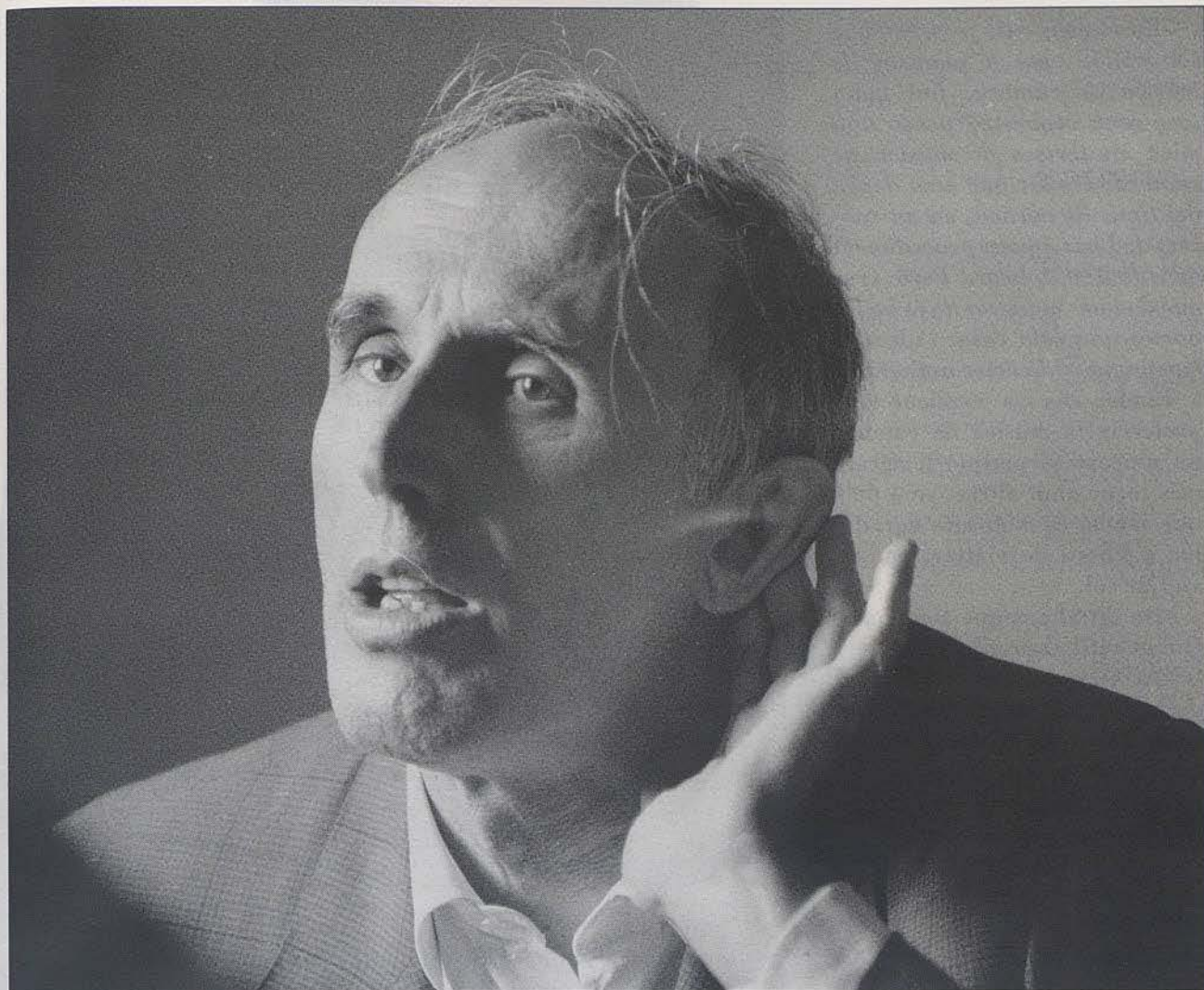

FOTO: M. SCHUCK

agraïm profundament, vaig tenir l'oportunitat de conversar intensament amb ell. Aquestes línies reflecteixen l'última conversa, al darrer sopar, amb breus notes de comentaris d'altres ocasions oportunes o curioses.

—Quins són els trets que més destacaria de la seva formació musical?

—La meua formació musical..., això és la prehistòria —feia broma—. Bé, jo considero importants tots els meus mestres, incloent-hi els de les matèries secundàries, com solfeig, etc., i després els meus amics, com per exemple Claudio Abbado, Berio..., després Mutti (encara que Mutti és més jove que jo).

—Claudio Abbado era amic seu?

—Sí, ell era company meu, anàvem a la mateixa classe de piano, "ell suonava beníssim il

pianoforte" (és a dir, diu que tocava molt bé el piano) realment ha estat per a mi un gran exemple.

I seguint amb l'explicació de la seva formació...

—Després, també, una part important de la meua formació musical la dec a la ràdio; acostumava a escoltar dues o tres hores de música diàriament, així que molta música, l'he coneguda a través d'aquest mitjà.

—Què ens podria dir dels seus mestres?

—Vaig tenir la fortuna que el meu primer mestre va ser un mestre magnífic, es deia Vincenzo Vittale, però vaig estar amb ell només quatre anys, quan jo era petit. En aquell moment el meu mestre no era famós, però després sí va esdevenir-hi. Per al piano, en el sentit de la tècnica, jo era massa petit per entendre les

seves explicacions, però pel que fa a la comprensió musical, he de dir que em va donar una bona base en transmetre'm el seu pensament raonat i racional de la música. La tècnica, l'he apresada després amb els amics i fins i tot mitjançant els consells d'amics no pianistes, o sigui cantants, flautistes, violoncel·listes...

—La música de cambra també ha estat un fet important en la seva formació pianística?

—Sí, ha estat molt important, però per una casualitat, no una primera elecció; jo primerament vaig dedicar-me a la música contemporània, perquè jo mateix sóc compositor i posteriorment em vaig anar introduint en la música de cambra, i després he tocat sol...

—Com creu que es realitza més un músic, com a pianista solista, pianista de cambra, compositor...?

—En el meu cas, jo penso que sóc millor com a pianista de música de cambra, fins quan toco amb orquestra penso una mica en termes de música de cambra; és clar que això depèn del tipus de música, en un concert de Liszt aquest procediment és difícil d'aplicar. Però crec que de totes maneres no és bo fer només una sola cosa, l'ideal és compaginar diverses activitats.

També ens va explicar que prefereix la música de cambra no únicament perquè li agradi més tocar amb altres, sinó perquè també és molt més agradable a l'hora de viatjar, per no viatjar sol.

—Ha dit abans que componia. Quina actitud pren?

—Jo escric música "antiquada", fora de moda, perquè jo componc a la manera que es feia quan jo era jove, música postestructuralista, no serial però alhora no minimalista ni tampoc neotonal, en la mateixa línia que la música de Boulez o Berio. Però escric molt poc, aquest any només he compost dues peces petites, curtes, per no avorrir la gent. He fet una peça per a violoncel i piano, i una altra per a piano sol. Ara mateix he finalitzat també dos estudis per a flauta.

—Dins el conjunt de la seva obra, quin tipus de tractament predomina, a quin instrument o formació estan destinades les seves obres?

—Principalment, he escrit obres per a música de cambra, per a piano, violoncel, violí, quartet..., per a orquestra he compost tan sols dues peces. Però, en general, el fet de compondre per a mi és quelcom molt privat.

—Quantes obres ha creat, en total?

—Poques, unes trenta, aproximadament.

—Com se sent quan compon?

—Em sento molt feliç, perquè ho faig principalment per a mi, perquè m'agrada. El que passa és que, mentre que com a pianis-

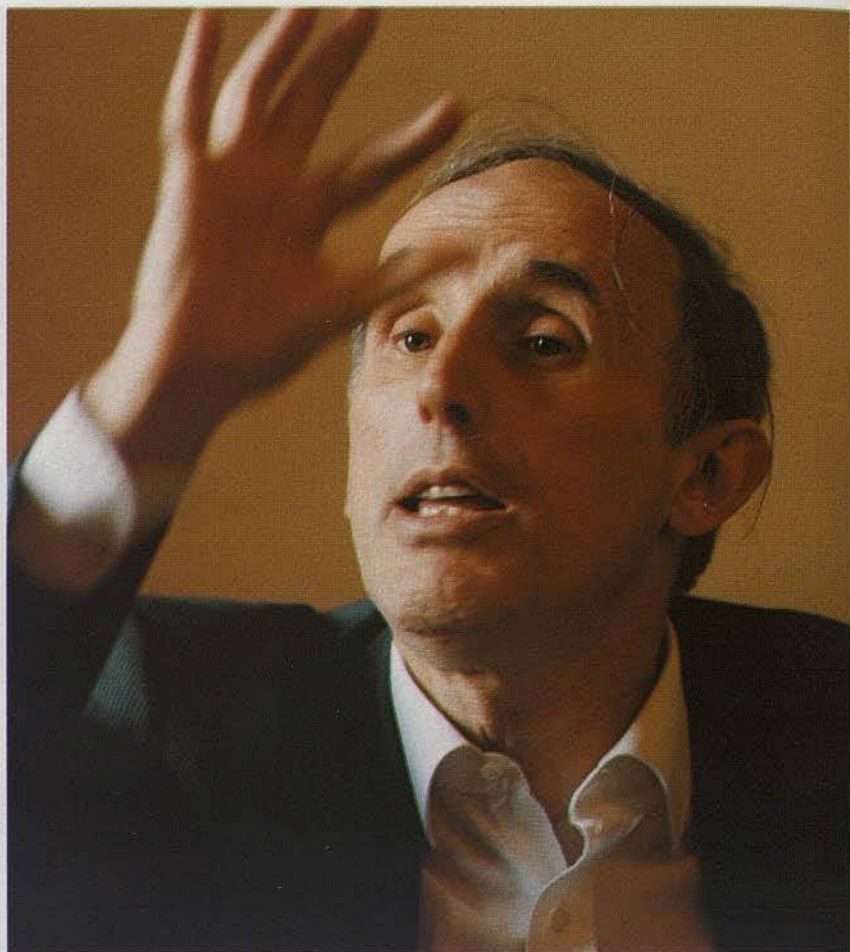

FOTO: M. SCHUCK

ta sóc bastant veloç, com a compositor sóc tremendament lent.

—Li faig aquesta pregunta perquè, en parlar amb altres compositors, sovint manifesten que la introspecció deguda al fet de compondre i a les seves conseqüències en un àmbit més extern, els ha comportat alguns conflictes interns, canvis de caràcter... Què en pensa?

—Bé, jo penso que, en principi, escriure és una qüestió de disciplina, d'ordre. Potser això passa perquè es pensa en els altres; en el meu cas jo componc per a mi, no em preocupa el futur i no penso que la meua música sigui d'importància per als altres, però sí que ho és per a mi.

—Respecte a les altres assignatures teòriques de la carrera musical, què ens pot comentar, li agradaven?

—Sí, era un bon alumne, m'agradava molt la fuga, vaig arribar a fer un dels millors exàmens de fuga del Conservatori de Milà. Tenia aquesta assigna-

tura en molta consideració, però suposava per a mi quelcom molt acadèmic, tenia uns mestres molt severos que imposaven unes normes rígides i complicades i això era del meu gust, perquè considero que era un bon entrenament mental, però era una cosa que restava allunyada del que jo volia compondre, no té res a veure amb la música que jo escrivia. La fuga m'agradava com a exercici mental, com els escacs.

Aquest amant de la lògica és també una persona molt afeccionada als escacs. A Bruno Canino li agrada jugar als escacs i em penso que és prou bo. Com a nota curiosa, cal dir que he observat que els escacs s'estan convertint en un denominador comú entre els pianistes, ja que acabo de recordar que aquí a Catalunya també gaudim de dues personalitats pianístiques molt lligades a aquest esport mental; es tracta del concertista Josep M. Colom i el mestre internacional d'escacs i catedrà-

FOTO: M. SCHUCK

Georges Rech

Synonyme
de Georges Rech

Roberto Verino

Pierre Balmain

Guy Laroche

Olivier Strelli

Lasserre

Burberrys

Firmes internationals
EL QUE ÉS MÉS EXCLUSIU DE LA MODA

Ralph Lauren

Mariella Burani

Annalisa Ferro

Polvere

Nacho Ruiz

Episode

Yves Saint Laurent

MEMBRE D'HONOR DE LA FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ-PALAU DE LA MUSICA CATALA

tic de piano Miquel Farré. Veient això, potser hauríem de pensar a incloure els escacs com a matèria obligada d'estudi...

—S'identifica amb algun autor o autors en especial?

—Identificar-me no, si us plau, però sí m'agrada interpretar uns més que no altres i també he canviat de gustos durant la meua carrera. Ara fa deu anys que principalment em dedico a Mozart, Schubert i Debussy. Quan era jove no m'agradava tocar Chopin, ara sí, però és un autor molt difícil. També he interpretat molta música contemporània, però ara ja no tant, ho feia més sovint fa deu anys.

—Per quin motiu no interpreta ara tanta música contemporània?

—Perquè no m'interessa tant. D'altra banda, no conec la música que estan fent els joves estudiants o joves compositors, per una qüestió aliena al meu desig, per una mancança de difusió i un excés de proteccionisme per part de les escoles, de cada país o cultura. Abans era més fàcil que t'arribés el nou material, ara la circulació és molt limitada. Fa trenta anys coneixia la música que s'estava fent, ara no.

—Com definiria el moment en què es troba actualment la música?

—Per definir-lo, diria que és pèssim. Molt dolent. Potser perquè en aquests últims anys es busca l'èxit immediat, els diners; per exemple, l'autor del musical Jesucrist Superstar, L.A. Webber, penso que és un dels pitjors compositors que he conegut. No penso que sigui una qüestió de gènere...

I mentre recordava... Llavors va esmentar els Beatles:

—Per exemple, els Beatles (dels quals ell mateix havia escrit un article quan encara no eren famosos) feien bona música, també els Beach Boys, ara mateix no hi ha cap grup que em digui res i el mateix em succeeix amb la música contemporània clàssica; en general, hi ha poques idees.

Hem conegut, doncs, una persona senzilla, d'una remarcada independència musical, que fa que els seus amplis coneixements no s'identifiquin només amb ells mateixos, sinó que adquireixin una peculiar visió: una vida i un caràcter que es manifesten d'una manera espontània en la seva interpretació perquè aquesta no quedi predeterminada per motius subjectius que l'apartin de la seva immediata veritat. Una mirada a la música en si, a la seva constitució objectiva, un rigor, una precisió i una frescor i dinamisme propis d'una facultat clara i ràpida. Són aquests els trets que segons el meu punt de vista definirien una persona que fa que el pes de la saviesa, que qualsevol alumne pot sentir envers el seu mestre, s'esvaeixi i es difumini en un ésser humà que cedeix al seu proïsme l'aparent secret d'un art natural.

—I què creu que es pot fer per millorar la situació de la música?

—No ho sé dir, estem esperant que passi alguna cosa, no ho sé, potser una guerra, sempre després d'una guerra s'ha fet bona música, sovint ha estat així. Sí, és cert que ara mateix existeixen guerres, però aquestes no inci-

deixen en el mercat, que és el que domina la producció.

I ara parlem del piano...

—Quina diferència hi ha entre els pianistes de la seva generació i els d'ara?

—Bé, primerament he de dir que jo no sóc pianista, jo no toco Chopin ni Rachmaninov..., però sí puc dir que m'agrada tocar el piano i hi frueixo molt. Ara mateix es toca molt bé el piano, hi ha molt bons pianistes. El problema potser no són ells, sinó que està en el mercat; és aquest últim, que és dolent. El mercat vol aquell que porta els cabells blaus, aquell que fomenta un escàndol o aquell que toca des de fa sis anys o més i és conegut... I això és totalment equivocat, és clar.

—Però existeix alguna peculiaritat artística que difereixi de la de la seva època?

—Sí, es podria dir que, en la meua època existia una consciència moralista, que és traduïda en la no interpretació de certs autors que hom considerava que només cercaven el plaer, aquest era el cas, per exemple, de Rachmaninov, o de Liszt; jo era l'únic a qui semblava agradar-li. Claudio Abbado no hagués gosat interpretar-lo en aquells moments, però després les coses han canviat; evidentment, aquest moralisme era un error.

—Quina opinió té dels concursos i de la seva utilitat?

—Si jo fos dictador absolut de la música, prohibiria absolutament els concursos durant deu anys, almenys. No penso que un concurs ara mateix pugui definir una carrera concertística, s'ha de tenir en compte que cada dos dies hi ha un concurs

FOTO: M. SCHUCK

Bruno Canino, descregut fa uns anys quant a la validesa dels cursos musicals, a hores d'ara pensa que són interessants per conèixer les diferents maneres en què es pot pensar la música

internacional i això vol dir que cada any surten uns 170 primers premis. Tota aquesta gent no té cabuda, en el mercat. De vegades algú guanya un concurs i després no fa res o potser no en guanya cap i posteriorment esdevé famós. D'altra banda, en els concursos se senten pianistes que cerquen tan sols l'èxit. Això es nota en la manera de tocar i no m'agrada gens; és clar que un pianista pot tenir molt de talent i tenir molt d'èxit, però això és una qüestió secundària. Un no ha d'intentar de cercar l'èxit sinó la veritat.

—Vostè ha format part de jurats en concursos, què n'opina, de la valoració d'un jurat?

—En principi, sempre és justa, perquè hi ha diversos membres i així no és tan fàcil que s'afavoreixi un interès particular; en primer terme crec en la majoria. No obstant això, sí que han passat coses desagradables, de vegades. Com una anècdota, recordo un concurs de fa molts anys en què els vots eren públics. Finalment, quan es van divulgar es va veure que un membre del jurat havia puntuat successivament amb un 1 i un 10, un 1 i un 10... En preguntar-li el perquè, va respondre que no sabia que els vots es farien públics!

—Què creu que significa en aquest àmbit ser un bon mestre?

—Un bon mestre no solament ha d'ajudar l'alumne a tocar millor el piano; ha de ser sever, però ha de guiar-lo en la vida artística. Jo, d'una banda sóc massa amable i de l'altra no em dedico a buscar vies directes per a la vida professional dels alumnes, per aquest motiu no em considero un bon mestre.

—Creu que són útils els cursets de música?

—Fa deu anys pensava que no servien per a res, però ara penso que, sobretot, són interessants per conèixer les diferents maneres en què es pot pensar la música i en la diversitat d'execucions.

—Viatjant tant haurà escoltat diferents maneres de tocar el piano. En distingiria algunes escoles principals?

—Ara ja no, la tècnica és bastant internacional. Potser sí podríem diferenciar dues branques, la russa i la sud-americana, per qüestió de tècnica i repertori, però alhora aquestes coincideixen en el fet que són dues visions força sentimentals, enfront de la visió europea, que és més freda. A Europa, s'ha parlat d'una tècnica francesa, caracteritzada per una activa articulació dels dits, per exemple, però ara mateix no conside-

ro important establir aquestes distincions.

—Què creu que haurien de fer per tocar bé el piano?

—Penso que seria convenient fer altres coses, com cant, orgue, clavicèmbal i clavicordi.

Ell a més a més de pianista i compositor, també ha estat un important clavecinista, habilitat que li ha permès un més ampli coneixement de l'obra de Bach, i malgrat que ell consideri que és un compositor molt difícil, s'ha convertit en un gran intèrpret de la seva obra.

L'enginy en la musicalitat, el ritme colpidor i sarcàstic i la bellesa del respecte i la pulcritud tindran segurament cabuda en el recital que ens oferirà amb el Trio de Milà, del qual ell forma part, en l'actuació prevista per al 2 d'abril de 1997 en el cicle d'Ibercamera, al Palau de la Música Catalana a Barcelona. També comptarem amb la seva presència en altres concerts que realitzarà en altres dates i ciutats de l'Estat espanyol; concretament actuarà els dies 28, 29 i 30 d'abril a Alacant, Madrid i les Palmes, respectivament, acompanyant David Garret, i els dies 12 i 13 de maig a València i Bilbao, amb el violoncel·lista Lynn Harrell. Val la pena de compartir uns instants musicals amb aquest gentil musicista.

Luciano Berio

Dos clàssics italians del segle XX

per FRANCESC TAVERNA-BECH

Enguanys el cicle de concerts de programació marcadament històrica, com és el que any rera any ens ofereix Ibercamera, sembla obrir-se a músiques no tan clàssiques que a la vegada tenen o han tingut veritable influència en l'art dels sons del nostre segle. Certament, anys enrera Stravinsky, Bartók, Shostakòvitx, Prokofiev, etc. feien una certa por als melòmans abonats als grans cicles del Palau; avui, afortunadament la seva presència en les programacions ja es va normalitzant. Ara, sembla que la normalització ja arriba a compositors que en els anys 50 eren considerats com uns revolucionaris —i, al marge, preguntàriem, per què no s'ha programat Gerhard l'any del seu centenari? i quan arribarà el torn de programació als nostres creadors?

Amb tot i deixant de banda el nostre afany proselitista per a la música de casa, diríem que la presència tant de Maderna, com la de Berio està plenament justificada. D'alguna manera, l'avantguarda quan és assumida en profunditat i conscientment per l'artista, té tant

rigor d'idees i de reflexió, com l'art dels músics del passat i, a la llarga, demostra la seva validesa. El caos, per al veritable creador mai no pot ésser un fi per si mateix, sinó matèria que s'ha d'ordenar i modelar segons una imatge llargament valorada i imaginada. Certament, l'avantguarda, no solament la d'ara, sinó també la de tots els temps i moments, sempre ha estat el refugi dels falsos revolucionaris, dels qui solament busquen la notorietat amb l'escàndol; tanmateix són aquests els primers que envelleixen...

Ben cert és que Berio (1925) i Maderna (1920-1973) van participar molt activament i conscienciosament en la formació de l'estil musical que apareixeria en els anys cinquanta, explorant també amb rigor les possibilitats dels mitjans electrònics com a vehicle de creació musical. Ells van intervenir en aquella mena de revolució, convençuts que calia obrir camins, no pas per caprici, sinó per necessitat de no caure en la reiterada i estèril imitació. Per aquesta raó, avui han assolit aquella categoria que està més enllà del temps i de les modes. És ben cert que ambdós compositors junt amb Stockhausen i Boulez

van ésser figures decisives d'aquells anys i potser per la seva condició de llatins la seva obra es diferencia tant de la de l'alemany com de la del francès, pel seu to emocional i expressiu més visceral i cordial que no pas la fredor racional dels dos col·legues esmentats.

Un altre punt de coincidència en els dos italians és el de la seva tasca com a directors orquestrals. Efectivament, Bruno Maderna va realitzar una notable labor en aquest camp, no solament defensant les noves músiques, sinó també oferint versions molt clarificadoras de partitures pertanyents al repertori clàssic. Per la seva part, Berio ha destacat també, igual que Nono, Pollini i altres artistes italians, en la tasca de promoció i de defensa de la creació musical contemporània, tant en l'ordre purament estètic, com en el sociològic i fins i tot en el de la problemàtica de l'escriptura musical.

Orchestra della Toscana. Aldo Benici, viola. Dir.: Luciano Berio. Obres de Maderna, Berio i Schubert. Palau de la Música Catalana, dia 13 de novembre a les 9 de la nit (Ibercamera).

Arvo Pärt, la nova música nòrdica

per F.T.-B.

Poca cosa coneixem, almenys en directe, del compositor Arvo Pärt. Diríem que és un autor que va introduint-se lentament en el panorama de la nova música europea amb unes obres de suggestives sonoritats que, d'alguna manera, es sustenten en hàbils jocs d'interval·ls de cinquena i desenvolupaments basats en una escala d'estructura modal.

Certament, amb Pärt no estem lluny de les primitives polifonies, ni d'aquella poètica tan lligada als arabescs debussynians. Ara bé, segura-

Vladimir Spivakov dirigeix els Virtuosi de Moscou

ment per una qüestió de mentalitat nòrdica, la música de Pärt no es redueix a uns plantejaments formalistes, sinó que revela una rara tensió poètica en l'expressió de les idees musicals.

Escollar Pärt al costat de les rutilàncies mozartianes i de les confessions de Txaikovski, com també de la filosofia beethoveniana pot ésser una experiència veritablement enriquidora.

Virtuosos de Moscou. Direcció: Vladimir Spivakov. Obres de Mozart, Beethoven, Pärt i Txaikovski. Palau de la Música Catalana, 20 de novembre de 1996. (Palau 100).

Brahms, l'esperit de la música romàntica

per F.T.-B.

Pot estranyar-nos que, en les primeries del nostre segle, la música de Brahms es considerés amb un cert menyspreu. Certament, les qualitats d'aquest compositor de qui el 1997 es commemorarà el centenari de la seva mort, no són de les que es puguin captar fàcilment, ni tampoc la imatge sonora que ofereix és tan diàfana com la de qualsevol dels seus coetanis. Ara bé, quants aspectes cal valorar en les seves partitures que, sense gests teatrals, ni aparatosos discursos, constitueixen una commovedora experiència d'art veritable!

Brahms, potser com cap altre compositor de l'època romàntica, no va necessitar grans missatges, ni filosofies, per anar desenvolupant un art que solament estava sustentat pel so i tota la seva potencialitat creadora. Per a Brahms, a l'hora de compondre el *pathos*, la sentimentalitat, el "missatge", quedaven al marge, el que sí calia en aquest moment de fecundació era crear, construir un edifici sonor sòlidament estructurat, sense fissures. El compositor sabia que d'assolir aquests objectius, la música podria aleshores convertir-se en esperit i, com a tal, susceptible de suggerir qualsevol mena d'emoció el so

transformat així en pura vivència.

Aquesta qualitat se'n revela especialment en la seva música de cambra, pur joc de melodies i harmonies. Ara, amb l'actuació de dos prestigiosos intèrprets com Zukerman i Neikrug, podem escoltar les tres *Sonates per a violí i piano* i, a més, en versió de viola i piano, les que va escriure per a instruments de vent tan rics en recursos de color i calidesa com són la trompa i el clarinet. D'alguna manera, el violí i la viola sota l'acció creadora de Brahms, s'allunyen de la fantasia mecanicista o fins temperamen-

tal, i acompanyats pel piano, un piano no virtuosístic, però sí de sorprenent configuració simfònica, es converteixen en instruments de poètica i àdhuc filosòfica comunicació.

Pinchas Zukerman, violí i viola. Marc Neikrug, piano.

Integral de les *Sonates per a violí, viola i piano* de Brahms.

Palau de la Música Catalana, dies 23 i 24 de novembre a les 9 de la nit (Ibercamera).

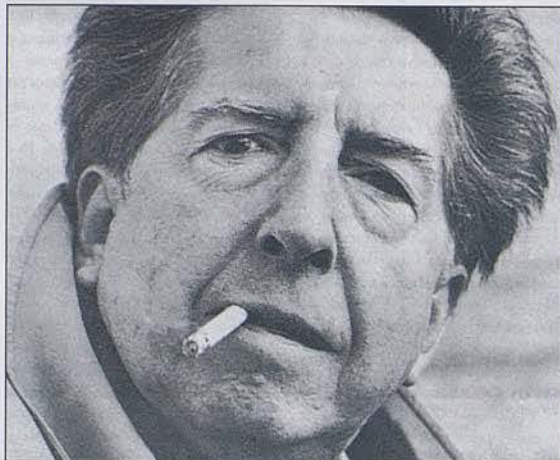
Henri Dutilleux i Narcís Bonet, el camí de la independència

per F.T.-B.

Certament, entre Dutilleux (1916) i Bonet (1933) és difícil establir alguna mena de nexa generacional o estètic. Amb tot, cadascun i dins del seu personal món sonor i amb relació a les tendències vigents en la música d'avui dia, la seva obra revela criteris compositius molt allunyats dels que marquen els estils musicals del moment.

Com digué Manuel Valls: *Dutilleux escoltà solament la veu de les seves pròpies intuïcions*. Efectivament, la música del compositor francès va aparèixer quan tot just havia acabat la darrera guerra mundial, però contràriament als seus col·legues, com Babbitt, Leibowitz, Malipiero i, entre altres, Lutoslawsky, ell es va mantenir al marge de la doctrina serial a la vegada que, tampoc posava de manifest les lògiques influències dels Bartók, Stravinsky, Schönberg, Messiaen i Hindemith, veritables pols d'atracció per als joves compositors d'aquells anys. Segurament, per aquesta posició independent i ésser reacció a seguir les modes imperants, Dutilleux, tot i reconèixer la qualitat intrínseca de la seva música, hagi assolit el reconeixement universal bastant més tard que molts dels seus coetanis.

Hereu de la tradició que arrenca en Debussy, Ravel, Dukas i, encara més lluny, en Dufay, l'obra de

L'OBC
interpreta l'obra
d'Henri Dutilleux
*Timbres, espaces
et mouvements*

Dutilleux es basa en un llenguatge neomodern que recolza en un puixant vigor rítmic. *Metaboles*, la *Missa*, el *Concert per a violoncel i orquestra* són algunes de les obres d'aquest compositor personalíssim.

Igualment, d'alguna manera, Narcís Bonet pot considerar-se com un autor que ha desenvolupat la seva tasca al marge dels corrents que, majoritàriament, han conreat els nostres compositors. Fins a cert punt pot parlar-se d'un aïllament al qual ha contribuït el fet de residir des de molt jove a París. Bonet no és amic de l'especulació per si mateixa i en canvi sí que procura que les seves obres arribin al públic mitjançant un llenguatge de base clàssica i un domini complet dels recursos de la composició.

Per aquesta raó, la seva música impressiona, ja que posseeix co-

herència formal, un joc imaginatiu de l'harmonia i la riquesa d'una paleta orquestral magníficament controlada. Amb aquests elements, Narcís Bonet es revela com un creador absolutament eficaç a l'hora de comunicar el contingut de les seves vivències sonores.

Aquesta sessió ens ofereix també l'avinentosa d'escoltar el pianista Peter Frankl interpretant el *Concert núm. 25* de Mozart i la *Suite núm. 4, op. 60 "Mozartiana"* de Txaikovski.

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Direcció: Lawrence Foster. *Timbres, espaces et mouvements* d'Henri Dutilleux i *Le Cimetière Marin* de Narcís Bonet. Palau de la Música Catalana, dies 30 de novembre i 1 de desembre de 1996.

Una obra de joventut

per F.T.-B.

Escrita el 1919, o sigui durant els seus anys d'aprenentatge amb Felip Pedrell, *L'infantament meravellós de Scharazada* amb textos de Josep López-Picó, és la primera obra publicada de Robert Gerhard. El cicle està dedicat a Conxita Badia d'Agustí, que l'estrenà en el mateix any de la seva composició.

En aquesta sèrie de cançons, amb influències ineludibles del lied alemany, Gerhard es revela amb una

certa personalitat, ja que la música hi té uns trets que no trobem en les obres dels seus companys de generació (Mompou, Toldrà, Blancafort, etc.). Aspecte aquest que, en canvi no es posa de manifest en el *Trio per a violí, violoncel i piano*, on Gerhard s'inclina per les coloracions pròpies de la lluminositat raveliana. Més que assenyalar una divergència de fons estètic, aquest fet posa de manifest la inquietud del jove Gerhard per trobar un camí per a la seva expressió musical i, certament el fet és que, en les

cançons inspirades en els poemes de López-Picó, l'aspecte i la concepció de l'harmonia tendeixen al cromatisme d'ascendència expressionista, com si Gerhard ja intuís la seva afinitat amb Schönberg, el qual, pocs anys més tard, es convertiria en el seu mestre.

The Nash Ensemble, conjunt instrumental. Obres de Ravel, Falla, Gerhard i Granados. Palau de la Música Catalana, dia 6 de novembre a les 9 de la nit (Palau 100).

X Festival de Castell de Peralada

13 de juliol - 20 d'agost 1996

PRESENTAT PER:

FCC FOMENTO DE
CONSTRUCCIONES Y CONTRATAS, S.A.

AMB EL COPATROCINI DE:

LA VANGUARDIA
Casinos de Catalunya

PRODUCTES OFICIALS:

AMB LA COL.LABORACIÓ ESPECIAL DE:

Banco
Santander

l'indépendant

AMB EL SUPORT DE:

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

MINISTERIO DE CULTURA
INAEM

Diputació de Girona
Ajuntament de Peralada

El nostre agraïment a tots vosaltres!

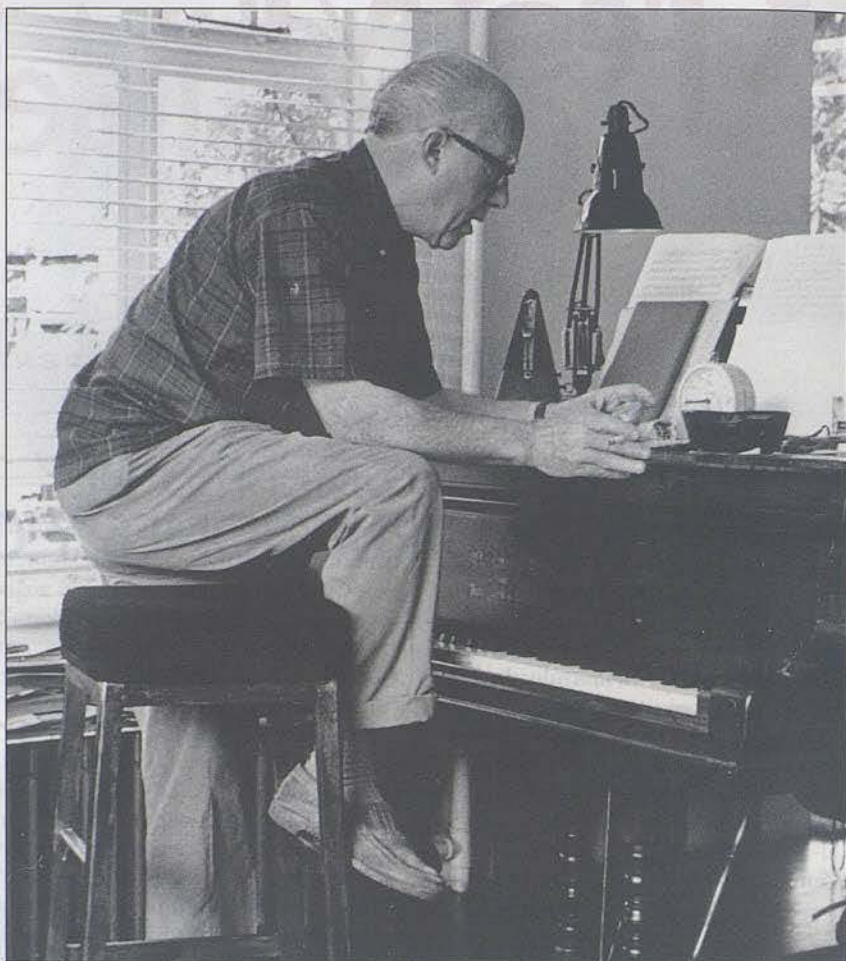
Cervantes-Gerhard, un binomi per a la dansa

per F.T.-B.

S'està commemorant el centenari del naixement de Robert Gerhard, el compositor vallenc amb el qual la música catalana assoleix la possibilitat d'alternar amb els grans compositors d'aquest segle (Stravinsky, Bartók, Boulez, etc.). En diverses avinenteses des d'aquí enguany hem hagut de referir-nos a la figura de Gerhard i, tanmateix, malgrat l'efemèride, les obres de maduresa (les quatre simfonies, la cantata *la Pesta*) d'aquest creador excepcional segueixen ignorades i, per tant, en silenci en les programacions dels grans cicles barcelonins (Temporada de l'OBC, Ibercamera, Palau 100). Sembla, doncs, que els nostres afeccionats solament podran escoltar aquelles partitures que el compositor va escriure o bé aquí a Barcelona o en els seus primers anys d'exili a Anglaterra (*L'alta naixença del Rei En Jaume*, les *Cançons populars*, *Soirées de Barcelona*...). Tot i reconeixent que la *Suite* de danses del ballet de *Don Quixot* és una bella i magnífica obra de Robert Gerhard, que conté molts aspectes exemplars tant en el tractament orquestral com en el plantejament de la reinvençió del folklore, com també en l'estructuració de la forma, diríem que donat el bon moment de l'orquestra, com també d'una assimilació dels estils primerencs de Gerhard, aquest era un moment adient per introduir-se en les seves produccions de maduresa, en què el seu geni, lliure de mimetismes i de prejudicis, comunica la seva visió cosmològica i poètica de tot allò que l'envolta...

El ballet sobre *Don Quixot* va ésser compost en els primers temps de la seva llarga i definitiva estada a Anglaterra, una primera versió coreogràfica està datada entre 1940 i 1941, mentre que la segona és dels anys 1947-1949 i va ésser estrenada el 1950 pel Sadler's Wells Ballet. D'aquesta obra, en va fer també dues *suites* per a orquestra i una tercera que porta el títol de *Danses de Don Quixot*, acabada el 1947.

Interessa remarcar d'aquesta partitura l'enginyós tractament dramàtic de la música, a fi de diferenciar els dos mons psicològics que entren en relació. Així, per una banda tro-

Robert Gerhard (foto: Antoni Ollé)

hem *Don Quixot*, les seves fal·leres i els personatges que neixen de la seva imaginació, mentre que per l'altre costat tenim Sancho Panza, com també els moments de lucidesa del protagonista i el món real. D'alguna manera, Gerhard va plantejar-se la necessitat d'aplicar a *Don Quixot* un doble llenguatge i d'aquesta manera simbolitzar la mentalitat del cavaller, a vegades assenyat i altres moments, alienat i abocat a les més impensables al·lucinacions. Gerhard va escollir un tema de vint notes per representar *Don Quixot* i d'aquest en va extreure un altre de dotze notes, compost per les nou notes que no estaven repetides en el tema gran a més d'unes altres tres. Així, disposava d'un material que li permetia desenvolupar l'acció en el món real (tema de vint notes) i, mitjançant la tècnica serial schönberguiana, el tema de nou notes li donava una àmplia possibilitat d'invençió per plasmar les fal·leres quixotesques. Una altra particularitat del tema

principal és que hi ha dissimulada una melodia que es tocava a Valls en les processons per acompanyar el pas dels gegants, malgrat que aquesta concepció va ésser intuïda inconscientment pel compositor; ell, un cop descoberta, va veure com s'adequava a la mentalitat del protagonista i també al contingut de la novel·la. Ja que, en definitiva, constitueix una doble imatge que simulan la fantasia imaginada per *Don Quixot*, amb la realitat que viuen ell i Don Sancho.

Aquesta audició es complementa amb la *Vuitena Simfonia* de Beethoven, *Nuits d'été* de Berlioz i *L'Ocell de Foc* de Stravinsky.

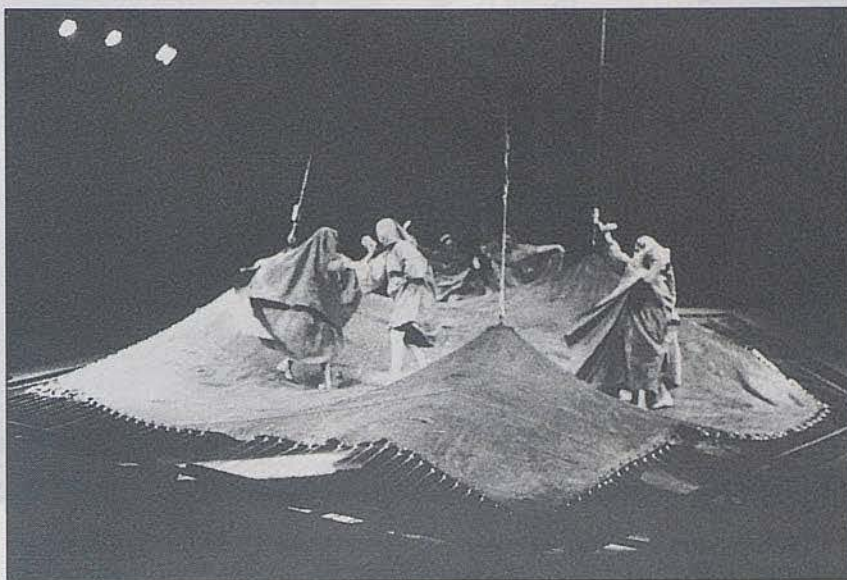
Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Direcció: Lawrence Foster. Obres de Beethoven, Berlioz, Stravinsky i Gerhard. Palau de la Música Catalana, 9 i 10 de novembre de 1996.

La dansa de Fabià Puigserver

per JOAQUIM VILÀ i FOLCH

Dir que l'espectacle que Antoni Bueso i Guillellem-Jordi Graells han muntat al Teatre Lliure és impressionant, és un tòpic i una banalitat. I queda molt curt. La impressió pot ser una de les portes d'entrada per endinsar-se a l'espectacle, però en té moltes més. Perquè l'exposició d'homenatge a *Fabià Puigserver* (Barcelona, Teatre Lliure, 1-10/8-12-96) és un espectacle amb una gran quantitat de lectures possibles. Des d'aquí, des d'aquest raonament de la Revista dedicat a la dansa, us proposo una de les possibles lectures que l'exposició proporciona en aquest àmbit. La vinculació de Fabià Puigserver amb el món de la dansa es dona i es mou en unes línies que per a alguns pot esdevenir sorprenent.

En primer lloc, vull esmentar, per l'estreta i íntima relació amb l'eix principal de la seva feina al Teatre Lliure —i una de les últimes en la cronologia—, la seva intervenció corprenedora en el *Rèquiem* de Verdi, en la coproducció amb la companyia Gelabert-Azzopardi (1987), amb un espai de dansa presidit per una imposant façana de nínxols i amb un terra format per un mosaic de lloses sepulcrales, els quals ja demanaven el desenvolupament concret d'una dramàturgia. L'enllosat amb les seves inscripcions com a suport essencial del joc coreogràfic, la força de les presències anònimes que imposaven els nínxols tapats i la macabra invitació dels nínxols oberts, es completava, encara, amb un vestuari que denotava tot un procés de descomposició. Un procés que, potser, ja havia començat en el propi cos de

Yerma

Puigserver; tot plegat, presagi d'un futur impensadament proper. Aquesta lectura, feta així, esborrona per la seva inquietant possibilitat.

L'entrada al món de la dansa

L'entrada al món de la dansa es produeix amb una decidida espectacularitat. Els seus primers treballs es presenten gairebé simultàniament en les dues línies que marcaran la seva feina futura i, curiosament, les dues línies es desenvolupen dins l'àmbit de la dansa d'arrel tradicional. És el 1975.

Per una banda, el mes de febrer, Susana Jansen estrena a Berna *Los siete puñales*, coreografia sobre *Bodas de sangre*, i s'inicia el que podríem anomenar com la "línia espanyola". Més tard, a partir de l'estiu, prepara per a l'Esbart Dansaire de Rubí el *Bolero* d'Alcúdia de Carlet i *El Mortíxol* (estrenats en el mateix programa el 19 de març de 1976), i comença la "línia catalana". És l'any —el 1975—, entre altres, de *La*

Setmana Tràgica (gener), de *L'Escola dels bufons* (abril), de la *Terra Baixa* del Teatre de l'Escorpió a l'Institut del Teatre (maig).

Però, també, en aquest inici, un fet força significatiu en el món de la dansa, podia haver orientat el treball artístic de Fabià Puigserver cap a altres camins: realitza, per encàrrec del Gran Teatre del Liceu i l'Institut del Teatre, un projecte de creació i estructuració del Ballet titular del Gran Teatre —un fet, per altra banda, que s'ha repetit diverses vegades i amb diversa gent en els temps i que mai no ha arribat a materialitzar-se. L'entrada al món de la dansa no podia ser més espectacular.

La "línia espanyola"

A partir de *Los siete puñales*, Fabià Puigserver desenvolupa una línia que segueix amb *Ronda de tonos* per al National Ballet School del Canadà (1976), *Olé de la Curra i Panaderos* (1979), *Soledad* (1980), una segona versió de *Los siete puña-*

les (1981), una segona versió de *Soledad* (1983), *Jardín de alegrías* (1987), *A Juan* (1987) i *Don Quijote y Sancho Panza* (1990). Tots els treballs són per a l'òrbita de la coreògrafa Susana Jansen, ja sigui per al National Ballet School a Toronto, Canadà, o bé per les seves activitats a Suïssa, a l'Òpera de Berna o de Zuric i, els dos últims, per al grup Flamencos en Route. Aquesta és una línia molt simple que passa pel patetisme lorquià, per la inspiració goyesca o per la seva austeritat del flamenc.

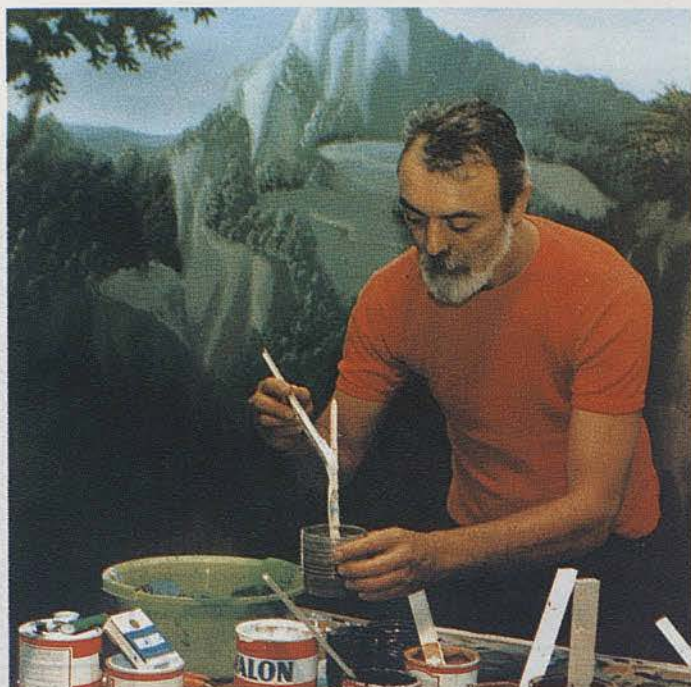
La "línia catalana"

És José de Udaeta qui va parlar a Fabià Puigserver del treball que Albert Sans feia a l'Esbart Dansaire de Rubí. Li parlà d'*El Mortitxol*, d'aquesta dansa del vetllatori valencià que es balla en la mort d'un infant. El tema de la superació del dolor profund amb la dansa l'interessà vivament i va anar a un assaig. Albert Sans havia vestit la dansa amb un muntatge molt teatralitzat: unes ploraneres, un intent de resar el rosari... Puigserver va quedar corprès per la dansa, va fer sortir el dramaturg que batejava dins seu i va

convèncer l'Albert Sans que el ball tenia prou entitat i prou força, i que no li calia cap mena d'afegit: "*La dansa -deia Fabià- sempre s'ha d'explicar per ella mateixa*". I hi hagué uns components escenogràfics mínims, unes cadires, un joc de llums minucios; i un vestuari extraordinàriament sobri, amb un mantó per a les dones -idea del ballarí Joan Fosas que Puigserver assumí plenament- que realitzava una funció dramàtica decisiva -creuat sobre el pit de les balladores o deixat amorosament sobre la cadira de boga- durant la dansa. I, en un contrast esclatant, realitzà, pel mateix programa, el vestuari del *Bolero*, lluminós, brillant, el revers de la moneda, amb una confecció abarrocada, amb una filigrana de teixits. I no oblidem que és l'any de *Quiriquibú*, l'espectacle Joan Brossa i tot el bullit extraordinari del Grec '76 i dels mateixos inicis del Teatre Lliure. Fabià Puigserver es submergia dins la màgica poètica de Brossa, era present en el moviment reivindicatiu de la professió, traginava runa en el condicionament del local del carrer del Montseny i ajudava decididament, i amb

una extraordinària generositat, l'Esbart de Rubí. Una altra lliçó.

El maig de 1978 l'Esbart Dansaire de Rubí presenta al Monestir de Montserrat els *Cants i Danses del Llibre Vermell*. El 78 és un any de bogeria en la feina de Fabià Puigserver: acaba de dirigir el *Titus Andrònic* de Shakespeare al Teatre Lliure, fa l'escenografia i el vestuari de l'*Hedda Gabler* d'Ibsen, i el d'*Una altra Fedra, si us plau* d'Espriu. Simultàniament, prepara l'escenografia i el vestuari de *La vida del rei Eduard II d'Anglaterra* que, dirigida per Lluís Pasqual, presentava per primera vegada Josep Maria Flotats al públic català, i és a Perpinyà amb Els Joglars que són a punt d'estrenar *M-7 Catalònia*. Té anunciada *La nit de les tribades*, en la qual assumeix la direcció, per obrir la nova temporada del Lliure i posar a punt els figurins per a l'*Antígona* d'Espriu que Josep Montanyès dirigirà a Horta. Però li interessien molt els *Cants i Danses* que han preparat el pare Gregori Estrada i Albert Sans, i Puigserver, des de França, enviava dibuixos i figurins, precisava el tipus de textu-

Fabià Puigserver

ra i els colors —algunes vegades amb propostes contràries a les que sostenia el mateix pare Estrada—, indicacions que eren recollides per Lluís Pasqual, encarregat de triar les robes i de dirigir la confecció definitiva dels vestits. I que n'és de difícil aconseguir l'extraordinària senzillesa i puresa de línies, l'alegria i l'aspror del poble, la comunicació d'un alè de sis-cents anys enrera! I és aquesta difícil facilitat, la que Puigserver aconsegueix de donar a aquests figurins.

Hem d'arribar al 82 per tornar a trobar treballs de Fabià Puigserver per a la dansa catalana. Són els últims. I, els dos, s'estrenen amb quinze dies de diferència. L'un és l'espectacle *El comte Arnau* de l'Esbart de Cornellà, l'altre és el *Carnestoltes* de l'Esbart de Rubí. Per *El Comte Arnau* —un espectacle de setanta-cinc minuts— Puigserver, amb l'ajuda de Jordi Albet, construí una escenografia fantasmagòrica, una mena de bosc gegantí que s'esfilagarsava a mesura que s'acostava a terra i a través de la qual entraven i sortien els balladors. El vestuari era una lògica evolució del dissenyat per als *Cants i Danses*, amb la lògica transposi-

ció de la realitat a la llegenda i al servei de la dramaturgia que l'espectacle proposava. Un sòl circular amb un centre lluminós que s'enfosquia cap a l'exterior on es confonia amb les filagarses del bosc marcava amb una extraordinària precisió el caràcter ambigu de la llegenda, els plans de la realitat/irrealitat, el joc de contraris de cel/terra, de narració/reflexió, de vida/mort, de quotidianitat/transcendència... Per al *Carnestoltes* Puigserver subratllava amb el bigarrat vestuari el caràcter diferent de les comparses, la singularització dels diversos grups de personatges, els ambients marcats per les músiques de Joaquim Serra i per les coreografies d'Albert Sans. I amb delicadíssims tocs escenogràfics —un ciclorama blanc i unes simples garlandes— ajudava a donar a la coreografia aquell punt de reflexió que Albert Sans demanava. Llàstima que aquesta línia quedés aturada en aquests treball.

Més suggeriments de lectura

I ja que estem en la tradició, una altra lectura possible és resseguir els treballs de Puigserver

dins d'aquest àmbit, des de la *Laia* cinematogràfica fins a l'última *Terra Baixa*, passant per *Àlies Serrallonga* o *L'hèroe*, sense deixar-nos els treballs que, amb els alumnes de l'Institut del Teatre, dirigí del *Ball del Sant Crist* de Salomó.

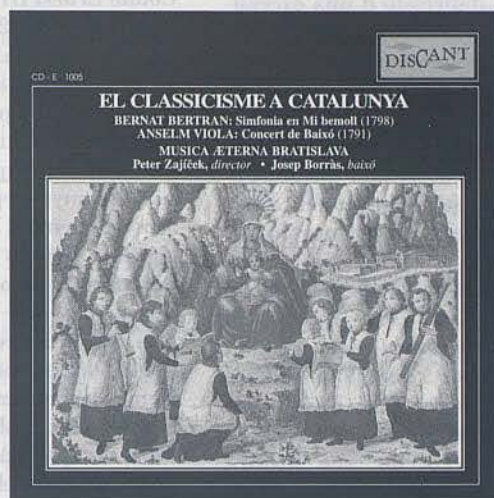
O bé, filant més prim, el tractament de la simultaneïtat de treballs i l'aprofitament de recursos semblants: la tela que queia del sostre i cobria tot el terra a *Fulgor i mort de Joaquín Murieta*, o les capes d'alguns dels personatges del circ, era la mateixa de les faldilles de les balladores d'*El Comte Arnau*; i podríeu trobar fàcilment teles que formaven part del bosc esfilagarsat d'*El Comte Arnau* en els vestits del *Carnestoltes*. Tots tres espectacles es van muntar gairebé de manera simultània. A vegades, però, una idea, un teixit, un element, és una idea que cal recuperar per a altres elements i per a altres funcions. A l'exposició, a la carpa del terrat hi ha, gairebé de costat, el vestit femení del *Bolero* i el vestit que portava Núria Espert a *Una altra Fedra, si us plau*: més de dos anys els separen i mostren clarament la troballa d'una textura singular que passa d'un aplic parcial i concret a tot un vestit sencer.

Quin munt de suggeriments comporta l'exposició! Del detall formal al concepte global, és una porta oberta a nous espais creatius. Graells i Bueso ho saben dir amb la màxima concisió en les notes del programa: *Fabià Puigserver va estar vinculat a algunes de les companyies, grups, iniciatives i realitats més significatius d'aquesta època i va contribuir decisivament a l'aparició, consolidació i expansió de nous conceptes i maneres de treballar, a la recerca sempre d'un nou públic i amb un compromís irrenunciable amb una comunitat i una cultura*. No trobeu que cada vegada són més difícils de trobar persones així? No trobeu que cada vegada ens fan més falta?

cesc

DISCANT

La recuperació del patrimoni musical a través d'unes obres característiques de final del segle XVIII

CD-E 1005. Enregistrament efectuat en directe durant el concert del 8 de novembre de 1995
al Palau de la Música Catalana dins l'XI Temporada d'Euroconcert

Recordeu els 4 primers discs de DISCANT:

CD-E 1001
L'ORGUE DE LA CATEDRAL DE BARCELONA
*Vila, Perandreu, Elies, Cabanilles, Carnicer,
Bager, Mariner, Casanoves*
MONTSERRAT TORRENT, orgue

CD-E 1003
P. ANTONI SOLER
6 Concerts per a dos teclats
MONTSERRAT TORRENT, orgue
MARIA LLUÏSA CORTADA, clavicèmbal

CD-E 1002
O MAGNUM MYSTERIUM
Cants gregorians del Cicle de Nadal i de Setmana Santa
SCHOLA GREGORIANA DE BARCELONA
Director: RAMON MORAGAS

CD-E 1004
ESCOLA DE MONTSERRAT
A. Viola, B. Julià, A. Soler
MARIA LLUÏSA CORTADA, clavicèmbal
Amb la col.laboració de la Fundació Caixa de Manresa

Distribució

harmonia mundi ibèrica s.a.

Avda. Pla del Vent, 24 08970 SANT JOAN DESPÍ (Barcelona)
Tel. (93) 373 10 58 Fax (93) 373 67 64

Un segell de qualitat promogut per

EUROCONCERT

Amb la col.laboració de

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

**English folksongs
& Lute songs**

Andreas Scholl
(contratenor) i Andreas
Martin (llaüt)
Harmonia Mundi France
HMC 901603

Andreas Scholl és en aquests moments, sense cap mena de dubte, una veu en alça dins del candelero de contratenors més populars en el mercat discogràfic dels nostres dies. Els seus enregistraments, publicats especialment per Harmonia Mundi, no deixen de rebre bones crítiques. Recordeu-lo en les seves participacions amb grups com Les Arts Florissants o sota la direcció de René Jacobs, Gardiner, Herreweghe, Coin, Junghänel i d'altres. La bellesa i la transparència de la seva veu, l'elegància i, en definitiva, la musicalitat i el bon fer l'han fet creditor d'un prestigi que creiem merescut.

No fa gaire temps parlàvem de la seva versió antològica del *Stabat Mater* vivaldià al costat de l'Ensemble 415 de Chiara Bianchini, i avui se'ns presenta interpretant el que en el seu moment va ser el "gran" repertori d'una de les veus mítiques i pioneres entre els contratenors: Alfred Deller. Ens estem referint al repertori anglès dels temps de la reina Elisabet I i del rei Jaume I. Si ho preferiu... el temps de Shakespeare. En aquest cas la proposta està formada per un recull d'un cert esperit antològic de 21 obres d'autors com John Doeland, Thomas Campion, obres anònimes i algunes cançons populars. No hi manca ni el "Flow, my tears" (Lacrymae) ni l'enganxosa "Can she excuse my wrongs?", les dues de Dowland. Deixant de banda la profunditat gairebé mística que va fer cèlebre les interpretacions de Deller, la veu de Scholl fa honor a una tècnica consolidada i

a un gran sentit de la bellesa i del bon gust, en concordança perfecta amb la línia estètica del repertori que se'ns presenta. També és cert que la manca de contrast de la seva interpretació pot acabar donant la impressió d'una excessiva regularitat.

A l'enregistrament, realitzat entre febrer i abril de 1996, s'hi pot comprovar un clar predomini (segurament accentuat durant l'edició) de la veu per sobre del llaüt. És cert que aquest tret accentua la transparència vocal, però també ens pot fer oblidar la importància que en una proposta com aquesta hi té el paper del llaüt, que sovint és el responsable d'interpretar una textura polifònica, és a dir a diverses veus que en principi han estat concebudes per sonar amb la mateixa importància que la primera. Andreas Martin fa honor a una pulsació nítida i molt equilibrada, encara que, per apreciar-ho, potser calgui apujar subtilment el volum del nostre aparell. La veritat és que ho fem de gust. ●

Joan Vives

Mascharada

(Música a la cort de
Bückeburg en els temps
d'Ernest III)
The Kings Noyse. Dir.:
David Douglass
Harmonia Mundi France.
HMC 907 165

Moltes vegades agraïm que un enregistrament no només ens permeti conèixer repertori nou i gaudir d'una bona interpretació, sinó que, a més, ens apropi a determinats contextos musicals; ens permeti observar com algunes figures van ser contemporànies en temps i espai, arran d'haver treballat al servei d'un mateix rei o aristòcrata entre les aficions del qual es comptava la melomania.

Aquest és el cas del present enregistrament, en què sota el títol genèric de

Mascharada (extret d'algunes de les peces amb aquest nom que apareixen en el mateix disc) s'inclou tota una sèrie de peces, principalment de dansa, escrites per autors que van treballar a la Cort del Comte Ernest III de Bückeburg (1569-1622). Encara que aquesta vila, situada a 50 quilòmetres al sud-oest de Hannover, pugui semblar insignificant, el cert és que s'hi van aplegar durant els anys de govern del comte esmentat (1601-1622) algunes figures angleses, italianes i principalment alemanyes del moment. Així, van tenir relació amb Bückeburg personatges com Heinrich Schütz, Michael Praetorius i molt especialment els que apareixen al disc i que són els anglesos William Brade, Thomas Simpson i els alemanys Nicolaus Bleyer i Johann Grabbe.

El Consort de "violins" protagonista de l'enregistrament, The King's Noyse, el va fundar l'any 1988 als EUA, el violinista David Douglass, amb la finalitat de reviuir el consort de violins, un dels més populars antigament i antecessor del conjunt de corda. En aquest disc, gravat a Los Angeles entre el 14 i el 16 d'abril del 1995, es presenten sota la formació de sextet (2 violins, 2 violes, violoncel i clavicè). La seva concepció de la interpretació és refinada i elegant, d'expressió subtil; predomina durant tot l'enregistrament una certa linialitat, que algú la pot veure accentuada per la manca d'ús d'instruments d'altres famílies (vent i percussió...), sobretot quan es tracta d'una música escrita sense cap altra pretensió que la d'agradar i distreure, com succeeix amb la música de dansa. Potser més contrast en l'articulació, en la dinàmica del so i del ritme... fins i tot en l'ornamentació, hi haurien ajudat. Malgrat tot, es tracta d'un treball digne i agradable, a vegades subtil, però això sí, plenament imbuït de seny. ● J.V.

**EVAN PARKER
I AGUSTÍ
FERNÁNDEZ:
Tempranillo**

Edicions Nova Era/New
Contemporary Music 4.

Agustí Fernández va a la seva. Evan Parker també. Però tot i la singularitat que els caracteritza, ambdós busquen l'encontre, el contacte, la col·laboració. *Tempranillo* és el resultat del creuament de dos músics fugitius.

El mallorquí Agustí Fernández és un pianista singular, inquiet i versàtil. Ha col·laborat amb els músics més innovadors del moment (Santos, Crispell, Rose, Hus, Reisinger...) i ha estat director de la insubordinada Orquestra del Caos.

L'anglès Evan Parker és un gat vell de l'avantguarda europea. Marcat pel *free jazz* dels seixanta, i en especial per Cecil Taylor, Parker va convertir el saxòfon en un instrument insòlit, absolutament original. La seva tècnica és inconfusible: tons temperats i naturals, successió i superposició de ritmes trepidants, fragilitat i contundència, velocitat, intensitat...

Parker i Fernández no es complementen, s'estimulen l'un a l'altre i a si mateixos. *Tempranillo* és un CD de fuites sonores. Els gargots secrets de "Part I", la frenètica fugida de "Part II", el diàleg no racional de "Part III"... El disc és ple de textures quasi orgàniques que s'esmunyen. Un èxode irrefrenable però no gens caòtic. La força, la vitalitat, l'energia d'aquests dos músics sembla seguir una mena de lògica del desenfrè. Música fugissera, que fuig del temps de la memòria (el temps estructurat, reconoscible) i deixa el rastre anònim de la memòria del temps (sense subjecte, sense record). *Tempranillo*: la inèrcia d'un instant, la col·lisió de dos astres inèdits. ● David Picó S.

TEMPORADA 1996-97

Director titular
Lawrence Foster

Principal director invitat
Franz-Paul Decker

VENDA D'ABONAMENTS

Abonaments: es podran adquirir abonaments per a totes les sèries, per correu, abans de l'1 de setembre. Els que no s'hagin venut per correu es posaran a la venda els dies 12 i 13 de setembre de 1996 a la seu de l'Orquestra, Via Laietana, 41, pral. Barcelona, de 9 a 21h. Es poden adquirir abonaments des de 6.800 ptes.

Venda de localitats: les entrades per a tots els concerts de la temporada seran a la venda a partir del dia 14 d'octubre a les taquilles del Palau de la Música Catalana.

Venda de localitats per telèfon: a partir del 18 d'octubre es podran reservar localitats per a tots el concerts de la temporada, trucant a les taquilles del Palau de la Música, tel. (93) 268 10 00.

Telèfon d'informació: (93) 317 10 96

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BARCELONA
I NACIONAL DE CATALUNYA
"L'ORQUESTRA"

Institut de Cultura

Ajuntament de Barcelona

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Dates	Director	Solista	Autors	Obres
19 i 20 d'octubre	Evelino Pido	Cristina Ortiz, <i>piano</i>	Haydn Ravel Shostakóvitx	Simfonia núm. 49 "La Passione" Concert per a piano i orquestra en Sol Major Simfonia núm. 1 op. 10
25, 26 i 27 d'octubre	Eliahu Inbal		Mahler	Simfonia núm. 6
2 i 3 de novembre	Leopold Hager	Ignaz Solzenistzin, <i>piano</i>	Haydn Mozart Schumann	Simfonia núm. 69 "Laudon" Concert per a piano i orquestra núm. 23 K 488 Simfonia núm. 1 op. 38
8, 9 i 10 de novembre	Lawrence Foster	Barbara Hendricks, <i>soprano</i>	Beethoven Berlioz Gerhard Stravinsky	Simfonia núm. 8 op. 93 Nuits d'été op. 7 Danses de Don Quixot L'ocell de foc (versió 1919)
15, 16 i 17 de novembre	Orquestra Nacional de España Gerd Albrecht	André Watts, <i>piano</i>	Beethoven Schumann	Concert per a piano i orquestra núm. 5 op. 73 Simfonia núm. 2 op. 61
29 i 30 de novembre 1 de desembre	Lawrence Foster	Peter Frankl, <i>piano</i> Didier Henry, <i>narrador</i>	Dutilleux Mozart Bonet Txaikovski	Timbres, espace et mouvement Concert per a piano i orquestra núm. 25 K 503 Le Cimetière Marin Tema i variació (Suite núm. 3)
14 i 15 de desembre	Lawrence Foster	Centenari del poeta Joan Alavedra Solistes a determinar Orfeó Català (dir.: Jordi Casas)	Casals	El Pessebre
20, 21 i 22 de desembre	Eliahu Inbal	Silvia Marcovici, <i>violi</i>	Lalo Berlioz	Simfonia Espanyola, op. 21 Simfonia Fantàstica, op. 14
10, 11 i 12 de gener	Evelino Pido	Evelyn Glennie, <i>percussió</i>	Prokofiev McMillan Schubert	Simfonia Clàssica op. 25 Veni, veni Emmanuel Simfonia núm. 9 D 944 "La Gran"
17, 18 i 19 de gener	Miguel Angel Gómez Martínez	Ricardo Casero, <i>trombó</i>	Haydn Brotóns Dvorak	Simfonia núm. 31 "Hornsignal" Concert per a trombó i orquestra (Estrena) Simfonia núm. 8 op. 88
31 de gener 1 i 2 de febrer	David Shallon	Angel Jesús García, <i>violi</i>	Brahms Rozsa Bartók	Sis danses Hongareses Concert per a violí i orquestra op. 24 Concert per a orquestra
7, 8 i 9 de febrer	Pedro Alcalde	Kolja Blacher, <i>violi</i>	Homs Beethoven Prokofiev	Dos Soliloquis Concert per a violí i orquestra op. 61 Simfonia núm. 3 op. 44
14, 15 i 16 de febrer	Lawrence Foster	Vicent Ellegiers, <i>violoncel</i> Mercè Pons, <i>narradora</i>	Bernstein Tilson Thomas Corigliano	Tres meditacions per a violoncel i orquestra Del diari d'Anna Frank Simfonia
22 i 23 de febrer	Lawrence Foster	Karan Armstrong, <i>soprano</i>	Strauss Weill Mahler Haydn	Vals de l'Emperador Els set pecats capitals 3 Cançons de "Des Knaben Wunderhorn" Simfonia núm. 95
28 de febrer 1 i 2 de març	Josep Pons	Maria Rosa Llorens, <i>piano</i> Coral Càrmina (dir.: A. Cañamero)	Puértolas Stravinski Messiaen Bruckner	Barcelona 2001 (Estrena) Simfonia per a instruments de vent Oiseaux Exotiques Missa núm. 2 en mi menor
7, 8 i 9 de març	Franz-Paul Decker	Disa English, <i>oboè</i>	Piazzola Benejam Rimski Korsakov	Tangazo Concert per a oboè i orquestra (Estrena) Scheherazade op. 35
15 i 16 de març	Franz-Paul Decker	Centenari Manuel Blancafort Emili Brugalla, <i>piano</i>	Blancafort Blancafort Brahms	Preludi, ària i giga Concert Ibèric per a piano i orquestra Quartet amb piano op. 25
4, 5 i 6 d'abril	Franz-Paul Decker	Bernadette Greevy, <i>mezzo</i>	Bach Hartmann Wagner Mendessohn	Concert de Brandenburg núm. 3 BWV 1048 Simfonia núm. 1 per a veu i orquestra Wesendonk Lieder Simfonia núm. 5 op. 107 "Reforma"
12 i 13 d'abril	Franz-Paul Decker		Wagner Bruckner	Sigfried Idyll Simfonia núm. 6
18, 19 i 20 d'abril	Lawrence Foster	Elena Bashkistrova, <i>piano</i> Brigitte Engerer, <i>piano</i>	Haydn Mozart Strauss	Simfonia núm. 6 "Le matin" Concert per a dos pianos i orquestra núm. 10 K 365 Vida d'heroï op. 40
25, 26 i 27 d'abril	Lawrence Foster	Sarah Chang, <i>violi</i>	Berlioz Txaikovski Mendelssohn	Rob Roy. Obertura Concert per a violí i orquestra op. 35 Simfonia núm. 3, op. 56 "Escocesa"
2, 3 i 4 de maig	Dmitri Kitajenko	David B. Thompson, <i>trompa</i>	Kalinnikov Glier Ravel	Simfonia núm. 1 Concert per a trompa i orquestra op. 91 La Valse
9, 10 i 11 de maig	Gilbert Varga	David Golub, <i>piano</i>	Haydn Mozart Falla Debussy	Simfonia núm. 22 "El Filòsof" Concert per a piano i orquestra núm. 14 K 449 Noches en los jardines de España La Mer
16, 17 i 18 de maig	Lawrence Foster	Sara Wolfensohn, <i>piano</i>	Montsalvatge Mozart Falla	Desintegració Morfològica de la Chacona de Bach Concert per a piano i orquestra núm. 21 K 467 El sombrero de tres picos

Singular I P L U R A L

*La Pedrera ha estat, des de sempre,
un edifici singular. Únic. Però
des de fa uns anys és un dels*

més plurals del món.

Perquè és Patrimoni de la

Humanitat. De tothom.

I a Caixa de Catalunya, que estem treballant

per a la seva restauració, això ens omple de

satisfacció. Perquè serà un èxit

de tots. Per a tothom.

La Pedrera (1906-1912), obra d'Antoni Gaudí.
Declarada bé del Patrimoni Mundial per la UNESCO (1984).
Propietat de Caixa de Catalunya.

CAIXA DE CATALUNYA

